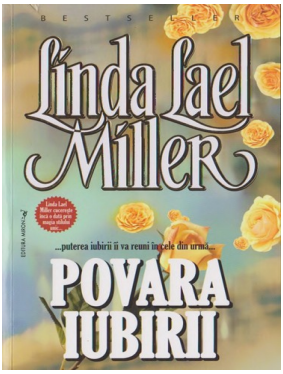

LINDA LAEL MILLER
POVARA IUBIRII

Knights by *Linda Laer Miller*

EDITURA MIRON

Prolog

Nu de mult şi nu foarte departe…

Locul acela era magic. Nu era o închipuire, ci o realitate.

Micuţa Megan stătea puţin retrasă de colegii de clasă, dar de îndată ce strânse în braţe păpuşa privind fascinată spărtura din zidul mănăstirii, uită cu totul de singurătate. Nimeni nu părea să fi observat că în spaţiul acela licăreau steluţe albastre, aurii şi argintii şi că se auzea în surdină murmurul unei muzici stranii.

În vreme ce privea într-acolo, gratiile ruginite din fier ale porţii se îndoiră, ca prin farmec.

În spatele lui Megan elevii sporovăiau, fericiţi că pot petrece o după-amiază însorită de primăvară dincolo de zidurile groase şi înalte ale şcolii din Briarbrook.

Megan făcu un pas spre poarta care se deschise în mod inexplicabil, deşi se gândea că ar fi trebuit să îi fie frică. Strânse mai tare păpuşa în braţe.

În clipa aceea, dincolo de poartă apăru o zână care îi zâmbi făcându-i semn cu mâna să se apropie. Era frumoasă şi purta o rochie lungă de culoarea safirului, iar părul blond şi lung i se revărsa pe umeri până mai jos de mijloc. Avea pielea foarte albă şi ochii de aceeaşi culoare cu rochia.

— Megan, spuse femeia cu o voce suavă care îi reaminti fetiţei de clopoţeii de vânt de pe veranda din spate a casei vecinilor, din îndepărtata Americă.

Împlinise cinci ani şi era un copil liniştit pentru vârsta ei, lucru datorat nu numai faptului că era singură la părinţi, dar şi fiindcă era foarte precoce. Megan Saunders nu ştia prea bine să vorbească, dar printre străini se descurca foarte bine. Aruncă o privire în spate aşteptând încuviinţarea sau reproşul vreunuia din învăţătorii săi, dar, ca de obicei, niciunul nu îi dădea atenţie. În clipa aceea îi trecu prin minte că uneori devenea invizibilă.

Strângând păpuşa în braţe – singurul lucru care îi aparţinea, cu excepţia uniformelor, a cărţilor şi a unei cutii pline de haine de joacă, cu care plecase din America – mai făcu un pas spre poartă.

Femeia se ghemui la pământ şi rochia i se aranjă în jurul picioarelor, apoi se prinse uşor cu mâinile de grilaj ca să-şi păstreze echilibrul. Vorbi din nou, dar cuvintele ei sunau ciudat, ca într-o altă limbă şi Megan o privi nedumerită.

— Nu am voie să vorbesc cu oamenii pe care nu-i cunosc, se adresă Megan mai mult păpuşii din braţe decât zânei din faţa sa. De fapt, păpuşa aceea nu era chiar o jucărie, ci copia fidelă a reginei Elizabeth I a Angliei, căreia, uneori, i se mai spunea şi Gloriana. Parcă aşa îi spusese vânzătoarea de la raionul de jucării din magazinul Harrods când părinţii i-o cumpăraseră la despărţire, în semn de regret, deşi o părăsiseră acolo fără păreri de rău,

firește. De-abia aşteptaseră să plece de lângă ea şi să-şi vadă fiecare de viaţa lui, nefăcând niciun secret din asta.

Tocmai divorţaseră şi înainte de a pleca semnaseră actele în biroul directoarei. După cum îi spusese una din fetele mai mari de la Briarbrook, acum era orfană, fiindcă Mămica se întorsese pentru totdeauna în America – Erica Fairfield Saunders era unica moştenitoare a unei imense averi şi adoră distracţiile – iar Tăticul, care se născuse în Anglia şi prefera să i se spună pe nume, adică Jordan, chiar şi de către fiica sa, nu voia să fie *„legat de mâini şi de picioare”*. Era actor la un teatru londonez şi trebuia să se gândească la cariera sa.

Şi avea dreptul la o mare parte din moştenirea Ericăi.

Undeva, existau bani puşi deoparte şi pentru Megan, dar pe ea acest lucru nu o interesa. La urma urmei, nu era decât un copil de cinci ani.

Crescută într-o totală ignoranţă, Megan nu le ducea dorul, dar ştia că ceilalţi copii erau iubiţi, chiar alintaţi de mamele şi taţii lor şi tânjea să fie ca ei. Să aibă şi ea o casă.

— Nu-ţi fie frică, spuse femeia şi Megan rămase uimită când îşi dădu seama că înţelege ce i se spune.

— Nu mi-e, răspunse ea fâstâcită, dar nu speriată. De unde ştii cum mă cheamă?

— Am făcut o vrajă, veni răspunsul pe care Megan îl acceptă imediat. Petrecându-şi timpul mai mult singură înainte de venirea în Anglia, avea o imaginaţie foarte bogată. Prinţii şi prinţesele, castelele şi balaurii erau personajele ei preferate.

— Pe tine cum te cheamă? o întrebă Megan.

— Elaina. Împinse poarta care scârţâi din balamalele neunse, dar zgomotul nu era deloc supranatural.

Megan se uită peste umăr să vadă dacă îl sesizase cineva. Totul era în ordine. Întinse păpuşa să i-o arate Elainei.

— Ea e Gloriana.

Poarta se deschise larg.

— E frumoasă, spuse Elaina, cu o voce minunat de blândă şi caldă.

— În clasa mea sunt cinci fete pe care le cheamă Megan, îi destăinui fetiţa care se apropiase atât de mult, încât, dacă ar fi vrut, ar fi putut-o atinge. Acum îi vedea bine rochia superbă şi părul lung şi mătăsos. Eu cred că suntem prea multe. Tu ce zici?

Elaina se încruntă, parcă preocupată de un gând.

— Ar trebui, poate, să-ţi spunem Gloriana, hotărî ea. Făcu un pas înapoi şi Megan, mai mult decât nerăbdătoare să fie Gloriana, trecu pragul.

— Numele ăsta îmi place mai mult, declară fetiţa cu solemnitate.

Se lăsă o linişte adâncă şi, întorcându-se, îi văzu ca prin ceaţă pe ceilalţi copii. Păreau nişte fantome ale căror umbre se evaporară treptat, până nu mai rămase nimic.

— Vrei să te întorci la ei, Gloriana? Să fii din nou în lumea lor? o întrebă Elaina aplecându-se iar să o privească în ochi. Tu hotărăşti. Dacă vrei, poţi să te întorci.

Gloriana. Ce mult îi plăcea când i se spunea aşa.

Se gândi la colţişorul ei retras din dormitor „la cărţile zdrenţuite şi la banca din clasă. Părinţii ei, probabil, uitaseră cu totul de ea, atât de nerăbdători fuseseră să obţină divorţul şi să-şi vadă fiecare de viaţa lui. La plecare nici nu o sărutaseră şi nici nu îi promiseseră că vor veni să o vadă, sau măcar să îi spună să fie cuminte.

Încă mai plângea noaptea în întuneric, deşi ştia că e o prostie.

— Pot să locuiesc într-un castel şi să călăresc un ponei ca prinţesa din poveste, iar atunci când am să fiu mare să mă mărit cu un prinţ? întrebă ea.

Surâsul Elainei îi încălzi sufletul.

— Bineînţeles că ai să locuieşti într-un castel şi o să ai un ponei şi… dacă nu o să fie chiar prinţ, ai putea accepta ca soţ şi un baron foarte frumos. Nu e nevoie să îl alegi chiar azi, fiindcă vor mai trece mulţi ani până să ai vârsta măritişului.

Gloriana încuviinţă din cap, se uită în spate dincolo de poartă şi răsufla uşurată când nu văzu nici copiii şi nici lumea lor. Nu se zărea altceva decât pavajul, florile, poarta şi zidul înalt al mănăstirii.

— Mor de foame, spuse Gloriana, pe un ton foarte serios. Îşi uitase în autobuz pacheţelul cu mâncare luat de la bufetul şcolii. Toate astea i se păreau atât de ireale acum, ca dintr-o altă lume.

— În cazul ăsta trebuie să vii cu mine, replică Lady Elaina cu o voce melodioasă, întinzându-i mâna.

Gloriana nu o refuză.

— Eşti o zână fermecată? O chestionă ea în timp ce înaintau pe potecă îngustă şi şerpuită prin labirintul de ziduri înalte din piatră.

— Nu, spuse Elaina. Asta mai mult ca sigur.

— Dar ai făcut o vrăjitorie. O clipă Megan ezită, neliniştită şi preocupată de ce avea să urmeze.

— Nu, scumpo, o contrazise veselă femeia şi ridică fetiţa pe o bancă, să o poată privi direct în ochi. Tu eşti cea care a făcut vraja, nu eu. Se încruntă văzând jeanşii, tricoul şi adidaşii lui Megan.

— Gloriana, trebuie să facem ceva cu astea înainte să te vadă cineva.

— Da’ ce au? întrebă Gloriana, nedumerită. De obicei, elevii de la Briarwood purtau uniformă şi când se îmbrăcau în haine de oraş era o sărbătoare pentru ei.

— Nu au fost încă inventate, spuse Elaina, dusă pe gânduri. Şi aşa vei stârni destule întrebări când vei apărea ca din senin.

Gloriana simţi un nod dureros în gât şi înghiţi în sec.

— Nu vreau să supăr pe cineva, şopti ea. Era obişnuită cu asemenea situaţii, cu care trebuise să se confrunte. Îşi aminti cum mămica şi tăticul, atunci când se certau, spuneau despre ea că este *„copilul tău”*, de parcă niciunul din ei n-ar fi vrut să admită că, de fapt, era al amândurora.

Elaina o îmbrăţişă brusc, aproape zdrobind păpuşa şi

când îi dădu drumul avea lacrimi în ochi.

— Nu vei supăra pe nimeni, de asta să fii sigură, spuse cu înfocare, după ce îşi trase nasul de câteva ori. Prin tine rugile au fost împlinite. Vino, fetiţo. Avem multe de făcut…

Capitolul 1

Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kembrook îşi ridică mâna înmănuşată dând comanda cu un gest obosit. În spate, restul micii oştiri se opri cu zgomot, în zornăit de arme şi tropot de copite. Calul său de luptă, Peleus, un animal sprinten şi robust, negru ca smoala, îşi propti copitele mari în solul pietros al dealului şi, nechezând, îşi scuturã capul masiv. Dane îl cumpărase doar cu două săptămâni în urmă, la un târg de cai din Flandra – şi cheltuise o grămadă de arginţi – atât de mulţi încât achiziţia lui care, de altfel, meritase sacrificiul, îl lăsase cu pungă goală.

Cheltuiala era bine justificată, se gândea Kembrook, fiindcă asemenea căi puternici de călărie, plini de curaj, ideali pentru lupte, nu se prea întâlneau în Anglia. Nu avea decât să împerecheze armăsarul cu cele mai bune iepe din Hadleigh şi, în timp, avea să aibă o întreagă herghelie de asemenea exemplare. Şi profiturile vor fi pe măsura eforturilor.

Dane trase adânc aer în piept şi expiră încet, privind atent în jur. În depărtare se zărea lacul de un verde pal, strălucind ca o bijuterie de o formă ciudată. Razele de soare ale după-amiezii de sfârşit de vară dansau pe luciul apel. Hadleigh Castle, vechea şi sinistra fortăreaţă, cu trei curţi interioare şi de două ori mai multe turnuri, străjuia ţărmul sudic al lacului. La baza podului mobil, care se întindea peste şanţul secat până în zidurile exterioare, se înghesuia satul mic şi sărac, ce se numea tot Hadleigh. Era o adunătură de colibe şi cocioabe. Oile, porcii şi păsările de curte invadau uliţele înguste dar, pe lângă toate astea

mai existau un han cu cârciumă şi o biserică dărăpănată cu un vitraliu murdar înfăţişându-l pe Sfântul Gheorghe ucigând balaurul.

Ceva mai departe, retrasă de celelalte se află casa lui Cyrus, negustorul de lână; o casă mare, din cărămidă roşie, cu acoperiş din ţiglă, grădini şi o ogradă micuţă. Dane era convins că Gloriana, soţia-fetiţă, de-abia aştepta să-şi găsească din nou refugiul acolo. Nici Hadleigh Castle şi nici Kembrook Manor nu erau nici pe jumătate atât de primitoare, în ciuda trecutului lor glorios şi a numărului impresionant de încăperi.

Dane se foi neliniştit în şa şi vechile răni începură să îl sâcâie. Negustorul avea să fie furios când va auzi veştile pe care i le aducea şi pe bună dreptate.

Îşi încleştă maxilarul aplecându-se înainte şi, lăsându-şi mâna pe cornul şeii, începu să admire priveliştea ce i se desfăşura în faţa ochilor.

Căsătoria cu Gloriana nu avea nicio valoare. Când se făcuseră jurămintele maritale, fetiţa nu avea decât şapte ani, iar el era un băieţandru de şaisprezece ani. Niciunul dintre ei nu participase la ceremonie. Pe vremea aceea ea se afla la Londra, însoţită de mama ei care o iubea foarte mult, iar Dane se pregătea să pornească pe mare, spre Continent, unde avea să fie instruit pentru a îmbrăţişa cariera militară, foarte rentabilă, de altfel. Căsătoria aceea nu avea nimic de-a face cu dragostea, medită el, şi nici nu se compara cu cea pe care intenţiona să o încheie cu Mariette, de aceea Gloriana nu avea niciun motiv să fie supărată. Ba chiar, putea fi mai mult decât fericită să scape de el.

Ideea care îi convenea de minune îi crea, totuşi, o stare de nelinişte.

Îşi îndreptă privirea dincolo de marginea satului, acolo unde, la numai jumătate de milă distanţă se aflau ruinele mănăstirii, pe drumul bătătorit care înconjura lacul. Poteca dispărea în pădurea deasă de stejari şi ieşea direct în faţa porţilor de la Kembrook Manor.

Dane zâmbi. Construită pe ruinele unei fortăreţe romane şi străjuită de un singur turnuleţ, acea îngrămădire sinistră de pietre se degradase continuu de-a lungul secolelor. Acoperişul era căzut din loc în loc şi iarna, vântul geros se strecura în voie pe coridoare, stingând opaiţele şi torţele. Se zvonea că locul era bântuit de stafii şi, uneori, apăreau lupii care îşi făceau bârlogul acolo.

Cu toate aceste neajunsuri, conacul îi aparţinea de drept lui Dane şi el îl iubise întotdeauna. Se va apuca să îl repare când va fi liber să o ia pe Mariette de soţie. Kembrook va arăta pe măsura faimei sale. Dane intenţiona să îşi crească acolo fiii, să îi vadă cavaleri, luptători neînfricaţi pentru o cauză dreaptă, să se mândrească cu ei. Spera că fiicele lui să fie frumoase, bine educate şi să aibă noroc la măritiş.

Oftând se întoarse să privească chipul încântător al tinerei de lângă el. Arăta minunat pe calul ei sur, proaspătă şi veselă, în ciuda zilelor obositoare petrecute pe drum şi a furtunii din timpul călătoriei pe mare, când părăsiseră Normandia. Mariette de Troyes schiţă un zâmbet drăgălaş, apoi îşi lăsă ochii în jos, fluturând din gene.

Inima lui Dane se umplu de mândrie şi emoţie, semne ale iubirii profunde, după părerea lui.

— Priveşte, Mariette, o rugă el în şoaptă, arătând cu mâna spre Kembrook Manor. Acolo e casa noastră.

Mariette îşi aranjă voalul pe cap, simbol al castităţii, ce îi ascundea părul – podoaba ei cea mai de preţ – dar pe care nimeni până atunci, în afară de slujnica sa şi de Dane nu i-l văzuse. Deşi nici nu o atinsese până atunci – Mariette fusese crescută şi îşi petrecuse adolescenţa într-o mănăstire de maici din Franţa – din când în când mai zărise câte o şuviţă de păr negru ca abanosul.

Într-o bună zi, nu peste multă vreme, când Sfinţia Sa vă legaliza această căsătorie de drept, anulând-o pe cea fictivă cu Gloriana, Dane va avea privilegiul să vadă şi să

atingă cosiţa aceea lungă şi mătăsoasă, să îşi treacă degetele prin părul ei şi să îşi ascundă faţa în el în fiecare seară şi dimineaţă.

— Pare un loc destul de trist, îndrăzni să spună Mariette, cu voce timidă.

Cu gândul la numeroasele privilegii pe care le are un soţ, o clipă Dane nu îşi dădu seama despre ce vorbeşte. Urmărindu-i privirea – ochii ei erau căprui deschis – o văzu uitându-se spre conac.

Deprimat, simţi o uşoară împunsătură în stomac, dar nu o luă în seamă.

— Aşa e, spuse el grav, gândindu-se la fiii săi nenăscuţi încă, uitând preţ de o clipă de cei douăzeci de bărbaţi aliniaţi în spatele său, care erau numai urechi. De-a lungul secolelor, Kembrook a avut parte numai de nenorociri, dar acum totul va fi altfel. Când se vor naşte copiii noştri, fete şi băieţi, totul aici va prinde viaţă.

Faţa ei îmbujorată contrasta adorabil cu albul imaculat al voalului.

Dane luă reacţia ei drept un semn al inocenţei şi întoarse capul să poată vedea ceata de oameni adunaţi în spatele său, care în clipa aceea râneau; ştirbi, cu părul vâlvoi, murdari din cap până în picioare şi mirosind mai urât decât caii lor. Dane simţi un val de căldură pe şira spinării, dar nimic altceva nu lăsă să se observe că regretă faptul că discutase probleme personale în prezenţa lor.

— Veţi fi primiţi la Hadleigh Castle, le strigă el, atenţionându-i. Profitaţi de asta, dar aveţi grijă cum vă purtaţi. Fratele meu e stăpân acolo, dar regulile sunt aceleaşi ca în armată şi cine le încalcă o face pe socoteala lui.

Oamenii încuviinţară din cap şi la semnalul lui Dane îşi întoarseră caii şi se avântară – îmboldiţi de gândul la berea din malţ şi la femei – pe cărarea abruptă, spre castelul din vale. Unul singur rămase lângă Dane, prietenul său, un velş roşcovan, pe nume Maxen, cel mai aprig spadasin din companie, un bărbat modest şi taciturn.

Maxen şi Fabrienne, slujnica Mariettei – încheiau mica procesiune, în frunte cu Dane şi viitoarea sa soţie.

Gloriana, călare pe căluţul sur primit în dar de Paşti de la Gareth, stătea aplecată peste gâtul animalului. Vânticelul îi adia în pletele încâlcite de un blond-auriu. Rochia bleumarin, cu broderie bogată la gât şi manşete, era murdară şi ridicată până la jumătatea gambei, descoperindu-i picioarele goale şi pline de noroi. Râdea spre Edward, tânărul său cumnat şi bun prieten, în acelaşi timp, urcat şi el în şa, pe Odin, juganul murg.

— Pentru Dumnezeu, Gloriana, îi strigă băiatul, n-ai de gând să te ridici?

Ochii lui de un albastru deschis exprimau nelinişte, dar nu numai pentru faptul că din nou pierduse întrecerea. Alarmată, Gloriana trase de ham, strunindu-şi poneiul care, din galop trecu la trap şi apoi la pas.

— Ce s-a-ntâmplat?

Edward îşi trecu degetele prin părul negru, zburlit, apoi făcu un semn în direcţia dealului ce se înălţa în spatele castelului Hadleigh.

— Priveşte, zise el printre dinţi.

Gloriana văzu grupul gălăgios de bărbaţi călare ce coborau poteca şi ale căror voci, datorită distanţei, nu se auzeau prea bine.

— Avem oaspeţi, spuse ea, privindu-l curioasă pe Edward, care îşi mijise ochii şi pe a cărui faţă palidă ieşeau în evidenţă pistruii. Grozav. Vin să te felicite şi să sărbătoriţi minunatul eveniment. Poate o să staţi şi la poveşti.

Edward se ridică în şa. Înainte această aparţinuse, pe rând, fraţilor săi mai mari. Gloriana îi cumpărase una nouă din iarmaroc, dar o ţinea ascunsă în camera ei. L-o va dărui peste două zile, când lui Edward şi altor câţiva tineri, avea să li se acorde titlul de cavaler. Băiatul avea şaisprezece ani, dar pentru a ajunge aici trudise de la vârsta de 8 ani şi Gloriana, cunoscându-i eforturile, era foarte mândră de el.

— Nu sunt oaspeţi, spuse el după câteva momente, cu voce scăzută şi puţin schimbată. Nu le vezi flamurile. Verde şi alb. Sunt oamenii lui Kembrook. Bucură-te… ţi s-a-ntors bărbatul.

Gloriana îşi simţi inima zbătându-se în piept. Ani în şir auzise poveşti extraordinare despre faptele vitejeşti ale soţului său; până şi trubadurii îi cântau curajul, actele cavalereşti, tăria de caracter şi frumuseţea fizică.

Rezistă impulsului de a-şi netezi părul şi de a-şi aranja rochia sfâşiată şi murdară. Visase de nenumărate ori întoarcerea acasă a lui Kembrook şi în imaginaţia ei apărea întotdeauna îmbrăcată într-o rochie curată, din catifea verde ca malahitul, pe cap cu o coroniţă din frunze de stejar şi în picioare cu pantofi brodaţi. În comparaţie cu fanteziile ei, acum arăta jalnic. Gemu îngrozită în vreme ce urmărea cu privirea grupul care se apropia.

Dane St. Gregory venea călare în spatele oştii încolonate. Părul blond, moştenit de la vreun strămoş scandinav, strălucea mai puternic decât aurul în lumina soarelui. Avea o ţinută mândră, ce inspiră forţă şi teamă, făcând şi mai credibile numeroasele legende despre faptele lui strălucite.

Dând pinteni calului, Gloriana ocoli potecă ce ducea în sat, preferând să o ia prin livadă de meri plantaţi pe lângă vechiul zid. Cu Edward care galopa în spatele ei, ţipând tot timpul supărat, ajunse într-un suflet la portiţa grădinii din spatele casei de cărămidă a tatălui ei.

Acum e a mea, îşi spuse cu durere în suflet şi, neluându-l în seamă pe Edward, care zbiera ca scos din minţi, coborî din şa, apucându-se să meşterească la zăvorul porţii care se încăpăţâna să rămână înţepenit.

Glorianei îi rămăseseră foarte multe lucruri, după moartea lui Cyrus, negustorul de lână şi a soţiei sale, Edwenna, petrecută cu doi ani în urmă la Londra, când o molimă bântuise oraşul. Moştenirea era imensă.

Edward o prinse din urmă tocmai când îndemna poneiul să intre pe portiţa îngustă.

— Naiba s-o ia, zise el exasperat. Poartă asta o fi stat închisă ani de zile. Bănuiesc că duşmanii tăi nu ştiu asta!

— Altfel ar fi pătruns pe aici şi ne-ar fi căsăpit cu săbiile, spuse Gloriana pe un ton ursuz, care nu prevestea nimic bun. Lăsându-l pe Edward să închidă portiţa, străbătu grădina năpădită de buruieni – unde în copilărie se jucase atât de fericită când venea cu Edwenna de la Londra –, şi intră în sat exact la timp. În vreme ce urca podul mobil, primii din oamenii lui Kembrook, lăsându-şi caii în curte şi sporovăind, intrau în cârciumă, unde îi aştepta berea şi un vin bunişor.

— Nici măcar nu-şi poate ţine oamenii în frâu, bombăni Edward, care o ajunse din urmă. Ăsta-i Dane al tău.

Preocupată de gândul unei băi şi al hainelor curate cu care să se schimbe, Gloriana nu-i luă în seamă aluzia şi trecu în galop pe lângă străji, intrând în cea de-a treia curte interioară, prima de lângă zidul exterior. În cele din urmă, în sfârşit, Kembrook ajunsese acasă. Gloriana, în vârstă acum de douăzeci de ani, începuse să se teamă, în secret, fireşte, că atunci când i se va întoarce bărbatul din călătorii, va fi prea bătrână să-i mai facă prunci. Avusese coşmaruri în care se vedea ca o babă zbârcită şi plină de negi, ca o grădină năpădită de buruieni, atunci când Dane St. Gregory se va întoarce, în sfârşit, în Anglia să îşi revendice soţia.

Inima îi. Bătea cu putere, într-un amestec de teamă şi minunate presimţiri. Străbătu curtea din mijloc şi pe cea din centru şi, sărind de pe cal, când nici nu îl oprise bine, alergă spre una din intrările laterale ale castelului Hadleigh. Traversă în fugă sala cea mare, unde servitorii luaseră papura de pe jos şi acum măturau şi frecau de zor podeaua din piatră – şi o luă repede pe coridorul lat care ducea spre camerele ei somptuoase, cândva aparţinând lui Lady Elaina, stăpâna castelului care acum nu mai locuia acolo.

În drum, Gloriana dădu peste Gareth, cumnatul ei

mai în vârstă şi stăpânul castelului, care îşi avea camerele în aceeaşi direcţie. El începu să râdă şi o prinse de braţ, oprind-o.

— Ce-i cu tine? Parcă te-aleargă necuratul, o tachină el.

— S-a întors Dane, spuse Gloriana, agitată. În spatele ei, Edward tocmai intra ca o vijelie în sala mare. Se auzi un zgomot şi una din servitoare îl dojeni că îi răsturnase găleata. Nu pot să mă prezint în faţa lui în halul ăsta!

Ochii albaştri ai lui Gareth sclipiră. În anumite privinţe semăna cu Dane, deşi avea cu 20 de ani mai mult decât acesta şi nu era nici atât de înalt şi nici umerii nu îi avea atât de laţi, iar părul, deşi des şi blond era o nuanţă ceva mai închisă.

— A ajuns, în sfârşit, acasă? Asta, într-adevăr, e o veste bună. Sunt sigur că de-abia aşteaptă să-şi întâlnească soţia – cum e şi de aşteptat după atâta amar de vreme. Bănuiesc că n-o să-i pese prea mult cum arată, ba mai mult, o să i se pară mai mult o nimfă decât o baroană.

Gloriana se smuci din strânsoarea lui Gareth, mormăind o scuză, o luă la goană pe coridor şi intră în apartamentul său, unde începu, în grabă, procesul de transformare.

În curtea castelului Hadleigh, Dane descălecă şi o ajută pe Mariette să se dea jos din şa. Palmele lui aproape că Ţi cuprinseseră talia şi părea că nu cântăreşte mai mult decât gâsca pe care el o dăruise de Crăciun oamenilor săi. Văzând-o atât de plăpândă rămase o clipă abătut; până şi femeile zdravene, de multe ori piereau la naştere! Ultima Lady Hadleigh murise în timpul sarcinii. Ce şansă avea o fiinţă atât de fragilă, cum era Mariette, când, se ştia prea bine că băieţii din neamul St. Gregory, erau foarte voinici?

Păru că pentru o clipă un nor acoperă soarele, umbrindu-i strălucirea.

Dane îi vorbi lui Fabrienne în franceză, dar privirea sa rămase aţintită asupra chipului Mariettei, cu pielea albă şi oase delicate.

— Condu-ţi stăpâna înăuntru. Servitorii vă stau la dispoziţie.

Fabrienne, deşi avea un nume atât de frumos, era o femeie urâtă şi şchioapă, cu ochi spălăciţi şi fără gene, cu dinţi ieşiţi în afară şi părul de culoarea blănii de şoarece. Cu toate acestea, era supusă şi răbdătoare – cel puţin pentru moment.

— Da, stăpâne, răspunse ea făcând o uşoară plecăciune. Apoi o luă pe Mariette de braţ şi o conduse cu atenţie pe treptele din piatră care duceau în galerie, dincolo de care se afla sala cea mare.

Dane rămase în curte, urmărindu-le cu privirea, până dispărură, cufundat în gânduri.

Maxen, urcat încă pe poneiul său scund şi aplecat să prindă hamul armăsarului lui Dane, deschise discuţia.

— Nu te invidiez deloc, prietene. Să-ţi alungi soţia pentru dragostea alteia, e un lucru foarte primejdios.

Dane se uită încruntat la Maxen, singurul om din lume căruia îi putea încredinţa, fără să ezite, calul său atât de nărăvaş.

— De unde până unde se pricepe un necioplit ca tine la sexul slab şi frumos?

Maxen răspunse vorbelor lui Dane cu un zâmbet indiferent.

— Din experienţă, replică el, mânându-şi calul spre cea de a doua curte interioară, unde se aflau grajdurile. O să am eu grijă ca armăsarul tău să fie hrănit şi ţesălat. Dacă mai târziu o să ai nevoie de consolare şi or să-ţi trebuiască leacuri pentru zgârieturi şi urme de dinţi, caută-mă la cârciumă.

— Cred şi eu că o să am parte de zgârieturi şi muşcături, mormăi Dane întorcându-se cu spatele la velş şi luând-o cu hotărâre şi cu un tremur bine mascat spre treptele de piatră. Gloriana va fi fericită să scape de mine, îşi făgădui în gând. Are douăzeci de ani, adică e trecută bine de floarea vârstei. Femeile în situaţia ei caută, mai degrabă, pacea şi liniştea mănăstirii, unde pot citi, coase şi

se pot gândi la lucruri nevinovate, netulburate de prezenţa unui bărbat.

În sala cea mare forfota era în toi – podeaua fusese măturată şi frecată şi peste tot vedeai servitori stând în genunchi şi curăţind piatra roasă de vreme, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze orice urmă de murdărie. Era limpede că se pregăteau să serbeze ceva, dar ştia că nu el avea să fie oaspetele de onoare, pentru că nici nu-şi anunţase sosirea la Hadleigh Castle, această hotărâre luând-o în ultimul moment.

O voce tinerească şi impertinentă se auzi dinspre camera de muzică aflată undeva, deasupra, făcându-l pe Dane să se oprească în loc şi să privească în sus.

— În sfârşit, eroul nostru s-a învrednicit să apară. Rămâi mai multă vreme?

Punându-şi mâinile în şolduri, Dane îl măsură din priviri pe cel care vorbise, un adolescent, recunoscându-l în persoana lui pe Edward, care semăna cu răposata lor mamă. Când Dane îl văzuse ultima oară, era un ţânc, nerăbdător să îndeplinească îndatoririle de scutier şi mereu supus. Fără să-i ia în seamă ironia, răspunse la întrebare.

— Da, vreau să repar Kembrook Hall şi să locuiesc acolo.

Chiar şi de la distanţă se vedea clar că Edward se aprinsese la faţă.

— Cu soţia ta, fireşte!

— Da, spuse Dane. Nu avea de gând să pună la suflet replica usturătoare a fratelui mezin. Băieţii de vârsta lui erau arţăgoşi şi, deseori, ursuzi şi susceptibili.

— Şi cu amanta pe care ai adus-o de pe Continent ce-ai să faci?

Dane se înfurie brusc, dar se abţinu să riposteze. Nu avea cum să-i dea socoteală de treburile lui personale unui ţânc cu caş la gură.

— Du-te şi fă o baie în lac, Edward, îl sfătui pe un ton liniştit. Poate că apa îţi va răcori spiritul înfierbântat. Cu

asta, Kembrook încheie discuţia şi porni pe scări în sus. Oboseala îşi spunea cuvântul. Îşi simţea oasele amorţite. Avea nevoie de o bere tare, de mâncare şi de o oră de odihnă.

Edward nu mai spuse nimic, dar când Dane ajunse la etaj îndreptându-se spre camerele sale, băiatul îl aştepta pe coridor, rezemat de zid.

Dane îşi ascunse un zâmbet şi puse mâna pe zăvor. Deci, aşa, frăţiorul era pe cât de tenace, pe atât de iute de picior. Semn bun.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Dane cu o voce atât de calmă, de parcă nu ar fi discutat nimic doar cu câteva clipe înainte.

Edward se înroşi din nou şi se retrase îmbufnat de lângă perete. Deşi pe faţă mai avea câteva coşuri, semnele unei pubertăţi nărăvaşe, una peste alta, era un flăcău chipeş şi vânjos şi, deşi încăpăţânat, putea ajunge, fără doar şi poate, un soldat disciplinat.

— N-am să-ţi permit s-o umileşti pe Gloriana în felul ăsta, spuse el după ce înghiţi în sec cu zgomot. Ea nu merită decât lucruri bune.

— Asta mă gândeam şi eu, spuse Dane. Nu avea nicio îndoială că soţia sa merita ceva mai bun decât un bărbat ca el, aşa că rămânea de văzut dacă acest lucru se va realiza, fie intrând la mănăstire, fie măritându-se cu un altul. Părerea lui era că mănăstirea era, totuşi, cea mai bună alegere.

Deschise uşa şi imediat simţi în nări miros de şoareci şi de mucegai. Trecu pragul camerei şi Edward intră după el.

Înăuntru era umezeală şi peste tot se întindeau pânze de păianjen. E limpede, îşi spuse schiţând un zâmbet ironic. Mult iubitul său frate mai mare, Gareth, nu se mai aştepta să se întoarcă vreodată la Hadleigh Castle.

— Gloriana te aşteaptă, mormăi Edward, iar Dane fu bucuros că lumina slabă din acea cameră spaţioasă îi dădea răgaz să rumege tâlcul vorbelor, fără ca fratele său

să-i observe reacţiile. Dane nu se aşteptase să audă că soţia să îi aşteptase sosirea. Când fuseseră legaţi prin căsătorie, ea nu era decât un copil şi, probabil, nici nu-şi mai amintea de el.

Trase în jos, pe rând, tapiseriile zdrenţuite, cu care fuseseră acoperite ferestrele.

— Asta-i o prostie, spuse în vreme ce lumina şi aerul proaspăt de afară pătrundeau în cameră. Firişoarele de praf sclipeau în razele soarelui. Soţia mea nu m-a văzut în viaţa ei mai mult decât o dată sau de două ori şi asta de la distanţă. Doamne, sfinte, ia uite ce e în patul meu. Toţi şoarecii din regat parcă şi-au făcut culcuş aici.

Edward se mai îmbunase, dar furia încă mocnea în el. Se cocoţase pe pervazul unei ferestre.

— Putea fi şi mai rău.

— Mulţumesc, replică Dane, trăgând ultima tapiserie de la ferestre. Bănuiesc că e pierdere de timp dacă te-aş ruga să aduci câţiva servitori să cureţe pe-aici.

În mod surprinzător, Edward sări de pe pervaz, stârnind un nor imens de praf în jurul lui.

— Ba, deloc. Chiar sunt bucuros că plec, stăpâne. Deşi era aproape un copil, străbătu camera cu demnitatea unui bărbat matur, mai oprindu-se o dată doar în pragul uşii. Ai grijă cum te porţi cu Gloriana, îl avertiză. Oi fi tu fratele meu, sânge din sângele meu, dar la cea mai mică jignire, te omor.

Şi cu asta, ieşi.

Dane rămase în mijlocul camerei părăginite uitându-se după el. Nu îi era frică de fratele său, cum, de altfel, nu-i era frică de nimeni şi nici nu intenţiona, firește, să se poarte urât cu actuala Lady Kembrook. Dar ceva, totuşi, îi atrăsese atenţia. Edward nu mai era băiatul pe care şi-l amintea, ci un bărbat pe care nu-l putea ignora.

Zâmbi, apoi se îndreptă spre pat şi trase deoparte pânza de dril murdărită, fără doar şi poate, de muşte şi şoareci. Obosit, se întinse pe plasă din frânghie şi se cufundă în somnul soldatului; profund, dar cu toate

simţurile la pândă.

Lângă camera Glorianei se afla o curticică, cu o tufă de trandafiri galbeni într-o parte şi o bancă de piatră în cealaltă. Dăduse ordin – şi pentru asta se simţea puţin vinovată, fiindcă servitorii erau atât de zoriţi – să îi fie adus afară ciubărul şi aşezat sub ghirlandele de flori. Fu adusă apa caldă şi, cu mâna ei, presără flori de levănţică înainte de a se dezbrăca să intre în apă.

În timp ce îşi udă pielea, visând la întâlnirea cu soţul ei, adierea vântului scuturǎ petalele aurii, învăluind-o în parfumul lor îmbătător. Se aşternură pe suprafaţa apei ca o catifea subţire şi Gloriana îşi spuse că ăsta era semn bun, o binecuvântare a Sorţii. În seara aceea avea să intre în apartamentul lui ca soţie, iar el o va găsi atrăgătoare.

Gloriana aţipi, deşi era nerăbdătoare, legănată de zumzetul albinelor şi de zgomotele plăcute din jur – ciripitul păsărelelor, nechezatul cailor, hârşâitul săbiilor soldaţilor, care se antrenau, larma servitorilor, care îşi vedeau de treburi, strigând unii la alţii.

Apa se răcise deja când Gloriana se trezi; poate şi de asta reacţionă prompt şi nu buimacă, aşa cum era de aşteptat după un somn bun.

Ştiu, chiar înainte să deschidă ochii că nu era singură acolo, în curticică.

Stătea pe banca de piatră şi o privea, uşor adus de spate, cu coatele pe genunchi şi braţele lăsate în jos. Părul blond îi strălucea în lumina amurgului şi ochii neliniştiţi erau de albastrul intens al neamurilor nordice. Are ochi de viking, se gândi ea, simţind o împunsătură şi un val de căldură inundându-i inima.

— Stăpâne, spuse ruşinată, aplecându-şi capul. Şuviţele ude i se lipiseră de obraji şi de gât.

Simţea că se sufocă. În toţi acei ani de când era măritată îşi repetase de sute, dacă nu de mii de ori, ce avea să îi spună când se vor întâlni, dar acum uitase toate vorbele frumoase. În visele ei, Kembrook era bărbatul cel mai impunător, cel mai nobil, cei mai frumos şi puternic,

pe calul său de luptă pe care îl strunea atât de uşor. Dar toate închipuirile ei păliră în faţa bărbatului care stătea înaintea ei în carne şi oase.

Îl adulase, în felul ei copilăresc, dar acum, acest sentiment luase proporţii uriaşe chiar din clipa în care deschisese ochii şi îl văzuse uitându-se la ea.

— Tu eşti Gloriana? întrebă el, aproape sperând că va spune nu. Avea vocea răguşită şi în timp ce o studia părea uimit, dacă nu chiar neliniştit.

— Da, stăpâne, răspunse ea, cu umilinţă.

— Trebuie să vorbim. În vocea lui nu se simţea vreo urmă de supărare dar, după cum îşi dădu ea seama, era destul de nesigură. Lordul Kembrook îşi drese vocea. Dar nu aşa, în pielea goală, bineînţeles.

Gloriana se aprinse la faţă, indignată dar şi dezamăgită. Alţi bărbaţi, îşi spuse ea, de-abia ar aştepta să-şi găsească nevestele într-o asemenea situaţie. El ştia, fireşte, cât era de nerăbdătoare şi nu era corect din partea lui să o judece atât de aspru. Nici măcar nu o văzuse îmbrăcată în verde, cu părul pieptănat şi prins în panglici.

— Nimeni nu se-aştepta să vii, stăpâne, spuse ea, cu voce reţinută. Dacă ai fi scris şi ai fi trimis un sol, ne-am fi pregătit.

El continua să o privească şi Gloriana avu senzaţia că nici nu ascultă ce spune.

— Nu arăţi deloc cum mi te închipuiam, remarcă el.

Se simţi jignită, dar reuşi, totuşi, să zâmbească, încercând să-şi calmeze nervii, care îi răvăşiseră gândurile şi din cauza cărora uitase tot ce voia să îi spună.

— Înţeleg, murmură ea.

Dane nu făcu niciun gest că ar fi intenţionat să se ridice de pe bancă.

— Nu înţelegi nimic, spuse el, puţin iritat, dar, după părerea ei, mai degrabă impertinent. Ai douăzeci de ani şi oricine ar zice că eşti deja bătrână. Nu-mi închipuiam să te găsesc atât de… atrăgătoare. Vorbele lui o loviră direct în inimă dar, oricum, mai adăugase şi că e *„atrăgătoare”.*

Gloriana se simţea jignită şi, în acelaşi timp, nu mai putea de fericire.

— Câtă generozitate din partea ta să mă consideri atrăgătoare, spuse ea cu îndrăzneală. Având o fire orgolioasă, niciodată n-ar fi acceptat să i se ia în derâdere această calitate.

Dane îşi încruntă sprâncenele blonde şi se ridică, dar nu se îndreptă direct spre Gloriana, care stătea ghemuită şi tremură în hârdău.

— Şi necuviincioasă, zise el cu un aer indiferent, de parcă şi-ar fi dat părerea despre un cal năbădăios. Sunt convins că Gareth ţi-a căutat în coarne câtă vreme am fost plecat – întotdeauna a fost indulgent cu femeile, copiii şi servitorii. Făcu o pauză şi un muşchi al maxilarului i se zbătu nervos. Am speranţa că nu e prea târziu să te domolesc pentru a-L sluji cum se cuvine pe Dumnezeu şi pe bărbatul tău, încheie el.

Apoi, răsucindu-se pe călcâie, Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kembrook şi primul soţ al Glorianei St. Gregory, intră în dormitor. După o clipă se auzi trântindu-se uşa de la intrare.

— Îl urăsc, îşi spuse ea deznădăjduită. Se cufundă sub apă, dar nu cu intenţia de a se îneca, apoi se ridică la suprafaţă. Cu răbdare, dar tremurând în răcoarea înserării, îşi spălă părul, îşi frecă trupul şi ieşi din apă. După ce se şterse cu o bucată de pânză aspră pe care o folosea doar în acest scop, îşi puse cămaşa de corp din pânză groasă, pe care o agăţase de tufa de trandafiri.

Stătea pe banca de pe care se ridicase Dane şi îşi pieptăna părul, blestemând în gând, când Edward intră în curticică. Îi puse în braţe o rochie curată, de culoarea cerului senin, după care ridică piciorul şi sprijinindu-l de capătul băncii o aşteptă să se îmbrace.

— Hai, Gloriana, spuse el scoţând un briceag şi începând să-şi cureţe unghiile, mai bine ţi-ai usca părul lângă foc. Dacă răceşti o să faci febră.

Gloriana nici nu se mişcă. Nu era din fire

bolnăvicioasă, dar se emoţiona uşor şi atunci imediat îi dădeau lacrimile.

— Glory! insistă el.

— Mă simt perfect, spuse pe un ton cam arţăgos, pieptănându-se cu furie şi evitându-i privirea. Nu avea de gând să-l lase să o vadă plângând, deşi erau buni prieteni. În clipa aceea era şocată fiindcă mândria îi fusese călcată în picioare.

Edward se aşeză turceşte în faţa ei studiindu-i faţa cu atenţie.

— De ce minţi? îi luă mâna în care ţinea pieptănul. Ţi-au spus ceva servitorii? Dacă au scos un singur cuvânt care să te jignească, jur că am să-i biciuiesc cu mâna mea pe fiecare în parte.

Gloriana fu cuprinsă de teamă şi simţi un val de frig îngheţându-i inima.

— Ce să-mi fi spus? întrebă ea, aşteptând nerăbdătoare răspunsul. Îşi dăduse şi ea seama că se petrecuse ceva, din felul în care o salutase soţul ei, dar era limpede că se întâmpla un lucru mult mai grav.

Mult mai grav.

— Hai, vorbeşte, Edward, şopti, văzându-l că ezită.

O clipă el închise ochii apoi se ridică şi se aşeză alături, luându-i palmele în mâini şi strângându-i degetele.

— Cred că-ţi va fi mai uşor dacă afli veştile de la mine. Durerea oglindită pe chipul lui era sinceră. Se mai întâmplă şi aşa ceva. Bărbaţii…

Gloriana îl strânse de degete.

— Dane şi-a adus iubita de pe Continent, spuse Edward, străduindu-se să pară cât mai dezgustat.

Gloriana St. Gregory simţi că păleşte şi, de unde până atunci fusese şocată, acum simţea că turbează de furie. Se ridică în picioare, dar Edward o împinse să stea jos. Era drept că unii bărbaţi întreţineau amante şi chiar aveau copii cu ele, dar nu asta era imaginea ei despre căsătorie. Ştia ce căsnicie fericită avusese Cyrus, tatăl ei, cu blândă Edwenna, sau cea dintre generosul Gareth şi

mult iubita sa Elaina. Acelaşi devotament şi iubire sinceră şi-o dorea pentru ea şi Dane şi chiar aşa spera să fie.

— Ah, Edward, şopti ea şi se prăbuşi la pieptul lui. Ce-o să mă fac?

Ei o sărută pe tâmplă. Era cel mai vechi şi drag prieten al ei. Îi era ca un frate. O îmbrăţişă şi îi spuse plin de tandreţe:

— Soluţia e simplă. Divorţează de netrebnicul ăsta şi mărită-te cu mine.

Capitolul 2

Una din uşile masive ale camerei de studiu era întredeschisă, semn sigur că Lordul Hadleigh aştepta o vizită. Când trecu pragul, Dane era încă tulburat de întâlnirea cu Gloriana.

Ca şi cum nu i-ar fi simţit prezenţa, Gareth stătea la una din ferestre, cu palmele sprijinite de pervaz şi privea spre mănăstire. Gândurile lui, care dacă ar fi fost să le aştearnă pe hârtie, nu şi le-ar fi exprimat mai clar, se îndreptau spre Elaina, care era cu minţile rătăcite.

— Stă tot la călugăriţe? întrebă Dane. Vorbea încet, dar vocea lui era clară.

Fratele său îşi îndreptă umerii şi, în sfârşit, se întoarse cu faţa spre Kembrook.

— Nu se simte mai bine, zise el dând din cap şi, deşi o spuse zâmbind, în cuvintele şi în ochii lui se citea tristeţea. Dar nici mai rău. Pentru asta trebuie să-i mulţumim cerului.

Dane străbătu încăperea şi se aşeză în faţa lui. Câteva momente se priviră în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

Gareth, care era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Dane, fusese ca un al doilea tată pentru el şi pentru Edward, fiindcă tatăl lor, cavaler în serviciul regelui, rareori poposea la Hadleigh Castle. Murise într-o încăierare cu irlandezii, când Edward de-abia începuse să

facă paşi şi, lucru trist, moştenitorii nu îl prea regretaseră, fiindcă, practic, pentru ei era un străin.

— Mă bucur că te-ai reîntors acasă, spuse Gareth şi, dregându-şi vocea, îşi puse mâna pe umărul lui Dane. Arăţi bine şi, slavă Domnului, eşti teafăr, ia spune, ţi-ai văzut soţia? Cred că Gloriana îndeplineşte toate calităţile unei femei iubitoare şi virtuoase.

Dane sperase ca acest subiect să nu fie abordat atât de curând. Încă mai era tulburat de imaginea ei, cum stătea pe spate, înconjurată de petale galben-roz de trandafiri, goală, probabil. Se aşteptase să arate cu totul altfel; zbârcită, sfrijită, ştirbă, cu negi şi fire de păr alb în păr.

Dar Gloriana era frumoasă de îţi tăia respiraţia şi când venea vorba despre ea, gândurile lui atât de ordonate o luau razna.

— Da, mormăi, ferindu-şi privirea. O văzuse foarte puţin, dar îşi imagina clar restul.

Schiţă un zâmbet chinuit şi puse mâna pe braţul fratelui său.

— Stai jos, Gareth. Trebuie să discutăm ceva.

Uşor încruntat, Gareth se aşează la masa de stejar lungă şi simplă. Dane îşi trase şi el un jilţ cu spătar înalt şi îşi propti talpa de stinghia de jos, un obicei al lui.

— Sper, spuse Gareth, pe un ton grav, că nu intenţionezi să părăseşti din nou Anglia. Avem mare nevoie de tine aici, Dane. Făcu un semn în direcţia conacului ce se înălţa dincolo de lac. Kembrook a ajuns o ruină, drumurile sunt împânzite de tâlhari şi avem în continuare necazuri cu Merrymont. Fără ajutorul tău, mi-e teamă că în curând se va instala haosul.

Merrymont era un baron din vecinătate, iar dușmănia dintre familiile lor dura de generaţii. Dane se îndoia că cineva mai ştia cauza adevărată a vrajbei, dar ostilităţile continuau încă.

— Am de gând să rămân.

Gareth răsuflă uşurat.

— Asta e o veste bună, într-adevăr, replică el şi, aşezându-se comod în jilţul tare, îl studie pe Dane foarte atent, ia spune, ce s-a-ntâmplat? Spune ce-ai de spus, frăţioare. Te-am asculta cu plăcere să ne povesteşti despre întoarcerea ta şi să-i adresezi câteva vorbe frumoase lui Edward pentru primirea titlului de cavaler. Când eşti gata, mergem împreună la cârciumă să-i întâlneşti pe neisprăviţii ăia. Făcu o pauză şi în ochi îi jucară sclipiri jucăuşe. Asta, bineînţeles, dacă nu doreşti să-ţi petreci restul zilei cu Gloriana.

Dane înjură în gând.

— Nu, spuse obosit, trecându-şi degetele prin păr, dar tot vreau să discutăm despre ea. Se opri încurcat, apoi izbucni. Vreau să anulez căsătoria cu Gloriana.

Gareth păli şi se ghemui în jilţ, ca un animal gata să se repeadă asupra prăzii.

— Pot să ştiu şi eu care-i motivul? îl întrebă iritat. Pe Dumnezeul meu, Dane, dacă pui la îndoială moralitatea doamnei…

Dane simţi un nod în gât şi îl cuprinse un val de căldură.

— Nu-i vorba de asta, îl întrerupse brusc. Cum aş putea crede aşa ceva când în zece ani n-am văzut-o mai mult de trei ori. De fapt, chiar ăsta-i motivul. Gloriana şi cu mine suntem doi străini. Nu ne iubim, ca tine cu Elaina şi nu mi-aş duce viaţa alături de o femeie pe care nici n-o cunosc şi de care nici nu-mi pasă. Vreau să mă însor cu altcineva.

Se lăsă o linişte apăsătoare, timp în care Gareth rămase nemişcat, deşi Dane era convins că abia se ţinea să nu se repeadă şi să îl ia la bătaie. În cele din urmă, Lordul Hadleigh rupse tăcerea.

— Unde ţi-e onoarea de cavaler?

Vorbele lui se implântară în stomacul lui Dane ca vârful de lance deşi, de multe ori, îşi pusese şi el aceeaşi întrebare.

— Onoarea de a-mi împărţi traiul cu o femeie, iubind-

o pe alta? După tine, ar trebui pe una să mi-o fac amantă, iar cealaltă să-mi fie nevastă doar cu numele?

Gareth sări din jilţ şi, cu toate că nu se repezi la el, Dane îl văzu strângându-şi pumnii.

— Ai înnebunit? Niciun alt bărbat n-ar respinge-o pe Gloriana.

— Dacă ţii atât de mult la ea, ia-o tu de nevastă, îi propuse Dane, ridicându-se.

Gareth îi întoarse spatele.

— La naiba, ştii doar că e imposibil.

— Ce ştiu eu e că nevasta ta e nebună. Când plânge, când râde, când colindă ţinutul ca un copil nătâng. Şi mai ştiu că nu ţi-a dăruit niciun moştenitor. Nici dacă te desparţi de ea şi-ţi iei altă nevastă nu-şi va mai reveni. Are vreo pretenţie de la tine? În afară de vizitele obişnuite şi fleacurile cu care îi încânţi ochii, mai vrea ceva în plus de la tine?

Gareth se întoarse cu faţa spre fratele său. Avea ochii în lacrimi.

— O iubesc pe Elaina, spuse simplu şi convins. Pentru asta ce remediu rapid îmi propui, Kembrook?

Dane îl privi în ochi, deşi nu ar fi dorit. Ştiuse că întrevederea nu va fi uşoară şi se pregătise.

— Niciunul, răspunse pe un ton rece. Şi eu ţin la Elaina. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine şi n-am să las pe nimeni să-i facă vreun rău, ştii bine. Dar are minţile rătăcite şi n-ar afecta-o cu nimic dacă ai ţine chiar şi-un harem, atâta vreme cât ai continua să te duci s-o vezi la mănăstire.

Gareth oftă.

— În privinţa asta nu o să cădem niciodată de acord.

— Vrei să spui că după ce s-a retras la mănăstire n-ai mai avut nicio femeie? îl întrebă Dane, cu blândeţe, dar tranşant, ca între fraţi.

— Eu ţin la onoarea mea, zise Gareth, schiţând un zâmbet trist, apoi întinse mâna spre colţul mesei unde se afla ulciorul cu vin şi cupele din lemn. Turnă în două şi una

i-o întinse lui Dane.

După vinurile băute în Franţa şi Italia, lui Dane

— Vorbeşti de parcă ai fi la spovedanie. Eu nu te judec şi nici nu-ţi cer să te pocăieşti.

Gareth schiţă un zâmbet, iar vinul, aşa prost cum era, îi aprinse uşor obrajii.

— De ce să vorbim despre însurătoarea mea, când a ta e în pericol?

— Gloriana va fi mai fericită fără mine, spuse Dane.

Gareth oftă adânc şi rămase pe gânduri, în vreme ce îşi turna din nou în cupă.

— Te poate ucide şi cu asta aţi încheia socotelile.

Dane chicoti şi întinse mâna după ulcior. Vinul nu îi părea mai bun ca înainte, dar cu fiecare înghiţitură simţea cum se relaxează. Durerea din stomac şi cea dintre omoplaţi aproape că nu o mai simţea.

— Frumoasa Gloriana îmi va mulţumi că nu am sfătuit-o de rău. Dacă nu azi, mâine în mod sigur.

Gareth ridică din sprânceană privindu-l nedumerit.

— Ce-ai de gând cu ea?

— Există două alternative, răspunse Dane. O pot trimite la o mănăstire de maici, sau o mărit cu altul. Tăcu încruntat, ideea nu mă prea încântă… mă refer la măritiş. Nu pot fi sigur că bărbatul acela s-ar purta frumos cu ea. Dar dacă se călugăreşte…

Gareth izbucni în râs.

— Cine? Gloriana? Se vede că n-ai stat pe aici, frăţioare. Nu prea te pricepi la femei. Dane încercă să protesteze, dar Gareth ridică mâna făcându-i semn să tacă. Nu mă refer la modul în care cucereşti femeile, fiindcă sunt convins că eşti un afemeiat, dar am impresia că nu înţelegi deloc cum gândesc aceste fiice ale Evei. În cazul ăsta e vorba despre zestre.

Dane îl privi printre gene.

— Despre ce zestre vorbeşti?

Gareth se sprijini de pervazul ferestrei şi îşi încrucişă braţele.

— Ai uitat? Când s-a încheiat contractul de căsătorie, noi am primit o grămadă de aur. Gloriana e bogată fiindcă a moştenit pământuri, bijuterii, casa din sat şi câteva proprietăţi la Londra. Oi fi tu dispus să te desparţi de averea ei, dar rămâne problema aurului, care s-a cheltuit de mult, pe datorii, plata soldaţilor, şperţuri şi impozite. Dacă te desparţi de Gloriana va trebui să-i înapoiem până la ultimul bănuţ.

Dane se aşeză din nou în jilţ. Averea ei nu îl interesase niciodată, dar cu zestrea era altceva.

Niciun bărbat de onoare nu ar face praf dota nevestei, ca apoi să o părăsească, chiar dacă ea are şi alte mijloace de subzistenţă, financiare şi fizice, pentru a-şi lua un alt bărbat. Banii trebuiau puşi la loc, dar asta nu o putea face decât în ani de zile.

Gareth veni lângă el şi îl bătu pe umăr.

— Nu-ţi face griji acum. De-abia ai ajuns acasă, după atâta vreme, iar mâine mezinul nostru frate va primi titlul de cavaler. Avem timp destul după aceea să ne gândim la asta şi să punem lucrurile la punct.

Dane oftă zgomotos şi încuviinţă.

— Hai la cârciumă.

Gareth zâmbi şi se îndreptă spre uşă. După un moment de ezitare, Dane îl urmă.

Singură în camera ei, Gloriana chibzuia asupra situaţiei în care se găsea. Refuzase cererea în căsătorie făcută de Edward, amintindu-i că deşi netrebnic, Lordul Kembrook era, totuşi, soţul ei şi, ca o bună creştină, nu putea avea doi bărbaţi deodată. Nu îi spusese însă că nu va putea ţine vreodată la el, mai mult ca la un frate.

Edward oftase şi o sărutase cu tandreţe pe frunte apoi, fără o vorbă, o lăsase singură.

Acum, după mai bine de o oră, stătea complet îmbrăcată într-o rochie de lână de un verde crud, iar părul, lung până la mijloc, era bine pieptănat. Pielea capului încă o mai durea de cât se luptase să îl descurce, dar asta nici nu se compara cu suferinţa pe care o îndura sufletul ei.

Kembrook îşi adusese o amantă la Hadleigh Castle. Era de necrezut. Pe cât suferea, pe atât era de indignată. S-ar fi trântit în pat şi ar fi plâns, dar nu putea de furie.

Ştia ea bine ce însemna lucrul acesta, îşi continuă gândurile, lăsând din mână bucata ovală de argint bine lustruită, care îi servea drept oglindă. Cyrus, tatăl ei adoptiv, îi fusese credincios Edwinnei, deşi servitorii de la Londra vorbeau pe la colţuri despre o femeie din Flandra. Cumnatul ei, Gareth St. Gregory care, după cunoştinţele ei, era unul din cei mai frumoşi bărbaţi din Anglia, o adora pe sărmana Elaina, dar îşi ţinea iubita, o frumoasă irlandeză cu părul negru, pe care o chema Anabel, într-o căsuţă pe malul lacului.

Nu era bine, reflecta Gloriana, ca un bărbat sau o femeie să rupă jurămintele maritale, dar adevărul era că, uneori, oamenii se despărţeau din mii de motive. Niciodată nu crezuse, nici măcar în clipele de melancolie, că Dane şi-a păstrat virginitatea câtă vreme a colindat lumea, aşteptând să îi crească soţia în vârstă de şapte ani. Nu se aşteptase de la el decât să îi ofere şansa de a-i dovedi că este o soţie deşteaptă, frumoasă şi deloc plictisitoare, iar acum pierduse ocazia.

Nu e drept, se gândea înfuriată, deschizând cel mai mare dintre cele trei cufere pe care le avea şi uitându-se înăuntru la văluri. Nicio femeie cuminte nu umbla cu capul descoperit. Acesta era obiceiul, dar Gloriana găsea vălurile incomode şi le purta cât mai rar posibil. Muşcându-şi buza, trânti capacul cufărului şi ieşi pe uşă cu paşi hotărâţi.

Cina era aproape gata şi era moartă de foame.

În sala cea mare fusese aşternută papură proaspătă şi Gloriana simţi mirosul pătrunzător de lavandă şi salvie, de frăsinel, de mentă şi de virnanţ, împrăştiate pe podeaua de piatră. Lămpile cu braţe, suspendate deasupra cu lanţuri de fier, luminau puternic, iar masa la care se aşezaseră oaspeţii şi soldaţii era bine frecată şi curăţată. Pe ea se aşezaseră funduri de lemn cu carne de vânat prăjită, iepuri şi claponi şi vasele cu napi fierţi şi sfeclă. Pe

podium se afla o masă, ceva mai mică, la care, de obicei, cinau Gareth şi Elaina în timpul rarelor şi scurtelor vizite pe care aceasta le făcea la castel. Seneşelul, un scoţian pe nume Hamilton Eigg, avea şi el un loc acolo, ca şi călugărul Cradoc şi oaspeţii de vază. Edward stătea şi el de obicei, alături de fratele cel mare, la fel şi Gloriana.

În acel moment, doar Eigg şi Cradoc erau acolo, dar Gareth obişnuia să întârzie şi în seara aceea, cu siguranţă, Kembrook li se va alătura. Gloriana nu avea nimic împotrivă să stea la masă cu soţul ei, dar nu era pregătită să împartă pâinea cu amanta lui.

Stătea în mijlocul sălii, întrebându-se dacă să rămână sau să dispară de acolo, când Edward apăru lângă ea, o prinse de cot şi o conduse spre treptele podiumului.

— Nu-ţi fie teamă, îi şopti el, parcă citindu-i gândurile. Fraţii mei sunt în sat, beau bere şi e puţin probabil să apară. Am aflat că pe femeie o doare capul şi va rămâne în camera ei şi, pentru liniştea ta, vreau să te anunţ că nu e prea aproape de camerele lui Kembrook.

În seara aceea, cel puţin, se gândea uşurată Gloriana, era scutită să apară în public alături de amanta soţului ei. Deocamdată era mulţumită, deşi, o dată şi o dată tot trebuia să se întâmple.

— Nu cred că ai reuşit să-i afli numele, îi şopti ea în timp ce urcau treptele.

— O cheamă Mariette, răspunse Edward.

Eigg şi căiugărul se ridicară în faţa Glorianei cu tot respectul cuvenit, iar ea le zâmbi tremurat şi se aşeză lângă ei pe bancă.

— Aţi uitat să vă puneţi vălul, Lady Kembrook, îi atrase atenţia, cu blândeţe, Cradoc, printre înghiţituri. Călugărul era un bărbat plăcut la vedere, de vârstă mijlocie, cu fire de păr alb în tonsură şi o cicatrice urâtă sub ochiul drept.

Gloriana îşi înclină capul să spună în şoaptă o scurtă rugăciune apoi înfipse vârful cuţitului într-un nap fiert şi o felie de carne de vânat. Rareori se gândea la Timpul

Dinainte, despre care Edwenna îi spusese că era simplă închipuire, dar în anumite momente îşi amintea unele lucruri, cum se întâmplă chiar atunci, când îi reveni în minte un obiect cu dinţi, numit furculiţă şi îşi dori să aibă una.

— N-a uitat, interveni Eigg rupând o bucată din felia de pâine. Mai tânăr cu zece ani decât Cradoc, era un bărbat chipeş, brunet, cu ochi negri şi un cap bun la socoteli. Înălţimea Sa, se pare că sfidează regulile bisericii.

De obicei, Gloriana nu-i lua în seamă şicanele, ba chiar găsea în ele o plăcere inofensivă. În seara aceea însă, era nervoasă.

— Dacă mai continuaţi discuţia asta, până la urmă veţi cere să fiu arsă pe rug ca o eretică, zise ea ţâfnoasă. Vreţi să vă amintesc, sir, că în fiecare dimineaţă particip la slujbă, ca orice bun creştin?

— Dacă vă interesează atât de mult păcătoşii, interveni Edward, aplecându-se să îl vadă pe Eigg care stătea de cealaltă parte a Glorianei, priviţi-l pe soţul doamnei.

Eigg tocmai ştergea tacticos cu o bucată de pâine fundul de lemn pe care mâncase, iar Cradoc înhăţa un porumbel prăjit de pe tava purtată de unul din servitori.

Călugărul vorbi cu gura plină.

— Ia te uită cine vrea să-mi împuie capul cu discursuri moralizatoare. Nimeni altul decât Edward St. Gregory, care a făcut mai multe penitenţe decât oricare alt flăcău ce locuieşte pe o distantă că de aici la Londra.

Cu coada ochiului, Gloriana îl văzu pe Edward roşind şi zâmbi. Era adevărat că băiatul avea un talent deosebit să intre în fel de fel de buclucuri şi nimeni mai bine decât călugărul nu ştia acest lucru.

Înainte că cel mai tânăr dintre fraţii St. Gregory să riposteze, la intrarea în şăia se produse rumoare şi Glorianei îi pieri şi acea brumă de bună-dispoziţie.

Se părea că, în cele din urmă, Gareth venise la cină, iar Dane era lângă el.

Gloriana făcu gestul de a se ridica, primul impuls fiind acela de a fugi, dar chiar în momentul în care se răzgândea, Eigg o prinse de încheietura mâinii, împiedicând-o să o ia din loc.

— Dacă pleci îi vei da satisfacţie, îi spuse el, dar atât de încet, încât numai Gloriana să poată auzi. Rămâi, Lady Kembrook. E dreptul tău să iei cina la această masă.

Gloriana îşi privi soţul cum străbate sala, încălzit de băutură, ţinându-şi fratele mai mare de umăr. Erau înconjuraţi de oastea de zdrenţăroşi, care lălăiau un cântec deocheat şi bărbaţii de la masa de jos le ţinură isonul.

Câinii de vânătoare ai lui Gareth, care până atunci stătuseră liniştiţi sub masă aşteptând să li se arunce resturi de mâncare, începură să latre, să mârâie şi să adulmece în jur. Se auziră râsete. Fiind câini dresaţi pentru vânătoarea de porci mistreţi se retraseră din faţa bărbaţilor ce purtau pe cap coarne de cerb.

Gloriana stătea ţeapănă, cu fruntea sus şi umerii drepţi, urmărind cum se apropie soţul ei. Când acesta fu destul de aproape, observă că nu era atât de beat pe cât crezuse, dar asta nu o încălzea cu nimic. În ochii lui albaştri, ca o mare nordică în furtună, străluceau sclipiri jucăuşe şi uşor ironice.

Strânse mai tare în mână pocalul de lemn cu vin din care băuse şi Edward, dar de-abia se abţinea să nu îl arunce în capul lui Dane. În vreme ce acesta urca treptele să se aşeze lângă ea, Gloriana se străduia să-şi păstreze calmul.

Îi simţi în spate căldura trupului, deşi nu se atingeau şi fu cuprinsă de o senzaţie ciudată şi puternică. Respiraţia lui îi mângâie ceafa când se aplecă să îi şoptească ceva la ureche şi i se făcu pielea de găină pe braţe şi pe piept, sfârcurile i se întăriră sub cămaşă şi simţi o durere surdă în zona cea mai intimă.

— Du-te imediat şi acoperă-ţi părul, îi ordonă Kembrook.

Gloriana se întoarse şi îl privi direct în faţă. Deşi

mirosea a bere, Dane avea ochii limpezi şi nu se bâlbâia. Deschise gura să riposteze, dar o închise imediat la loc, nu de frică faţă de străinul cu care era măritată, ci, pur şi simplu, fiindcă nu voia să se dea în spectacol faţă de cei din şăia.

Edward încercă şi el să protesteze, dar nu apucă să spună nicio vorbă pentru că Dane îşi luă palmele bătătorite în lupte, aşezate uşor pe umerii Glorianei şi le puse cu blândeţe pe cei ai băiatului.

— Ţine-ţi gura, copile. Nu te amesteca, îl atenţionă el.

Gloriana simţi că îşi pierde răbdarea.

— La mâna de pe el, şopti ea. Acum.

Dane chicoti şi îi dădu drumul fratelui său, iar Gloriana îşi imagină ce vânătaie va avea Edward a doua zi dimineaţă. Şi asta fiindcă încercase să îi ia apărarea.

Gloriana se ridică de pe bancă încet, cu o ţinută maiestuoasă, desăvârşită cu trecerea anilor. Deşi îi ardeau obrajii, înclină uşor capul spre Kembrook, singura reverenţă pe care reuşi să o facă în acel moment şi, strecurându-se pe lângă el şi ţinându-şi fustele, coborî de pe podium.

În loc să se aşeze lângă Gareth, Kembrook o urmă pe culoarul de lângă sala cea mare şi o prinse atât de uşor de cot încât aproape că nu simţi, dar nici nu putea să scape. Ştiind că nu are rost să se zbată şi să se facă de râs, Gloriana nici nu făcu efortul de a se retrage.

Privi în sus spre el, dorindu-şi să nu se fi obişnuit cu gândul că îl iubeşte şi rămase tăcută.

La lumina torţelor ce ardeau pe coridor, Kembrook aducea şi mai mult a viking. Părea mult mai înalt, iar corpul lui radia căldură şi forţă. Nu era nevoie să îl atingă pentru a simţi că este ca o statuie vie. Privirea lui era rece şi uşor consternată.

Gloriana simţi un val de căldură cuprinzându-i trupul.

— Te mai întorci în sală? întrebarea o surprinse, dar tonul pe care fusese pusă nu exprima nimic. Vreau să zic,

după ce-ţi acoperi părul.

— Nu, stăpâne, răspunse ea, privindu-i fix mâna când îi dădu drumul. El nu trebuia să afle că îi stârnise simţurile doar atingând-o. Anturajul e plictisitor şi, oricum, nu intenţionez să-mi acopăr părul.

Kembrook nu spuse nimic. Era atât de buimăcit, de parcă l-ar fi lovit cu sabia în moalele capului. Această nesupunere, deşi exprimată pe un ton cât se poate de calm, era aproape de neconceput pentru el, sau, poate, nu înţelesese bine.

Gloriana, însă, era convinsă de ce spusese. Era prea supărată şi rănită pentru a-i face pe plac, fie chiar şi pentru scurt timp.

Când în sfârşit vorbi, vocea lui era calmă, chiar plăcută. Gloriana îşi dădu seama că Dane era incapabil să rănească o femeie prin forţă fizică, dar avea o mulţime de alte mijloace prin care îi putea frânge inima. Dorinţe confuze, pe care nu le putea defini îi străbăteau corpul.

— Atâta vreme cât îmi eşti soţie, Gloriana, mi te vei supune.

Era obosită şi sosirea acasă a lui Kembrook, deşi îi deschisese ochii, îi lăsase un gust amar. Toate visele frumoase îi fuseseră spulberate, ca zăpada târzie de primăvară. Prea mult se abţinuse să nu vorbească în sala cea mare.

— Dacă pentru tine sfântul jurământ nu înseamnă nimic, atunci nici eu nu am vreo obligaţie, replică Gloriana.

— Mai exact, ce vrei să spui cu asta?

— Cred că ştii.

— Mariette. Numele fu urmat de un oftat adânc.

— Amanta ta, zise Gloriana, cu satisfacţie în glas. Ceea ce simţea era, desigur, cu totul altceva.

— Mariette nu e amanta mea, şopti Kembrook, punându-şi mâinile în şolduri. În lumina torţelor, părul blond îi strălucea. Te asigur că relaţia mea cu mademoiselle este cât se poate de nevinovată.

Gloriana abia se abţinea să nu plângă şi îşi înghiţi cu

greu nodul din gât. Dacă începea să bocească în faţa acelui bărbat nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

— Măcar să-mi fi dat prilejul să te mulţumesc, înainte s-o fi adus aici, în locul meu, spuse ea.

— Nu înţelegi…

— Mă tem că da, continuă Gloriana. Acum doresc să mă retrag în camera mea, să mă odihnesc. A fost o zi obositoare.

— Bine, consimţi Kembrook, după câteva clipe de linişte apăsătoare, trecându-şi degetele prin păr. Ai dreptate. Vorbim mâine.

Gloriana îşi muşcă buza de jos şi încuviinţă din cap. Avea multe lucruri să-i spună soţului ei şi multe întrebări de pus, dar nu era momentul potrivit. Trebuia să se odihnească, să-şi controleze emoţiile şi să se gândească foarte bine ce avea să facă de atunci încolo.

— Atunci ne vedem după slujbă în solarul Elainei, propuse el, iar ea avu impresia că sesizează o undă de tristeţe în vocea lui. Din sala mare se auzeau râsete, dar zgomotul acela i se părea vulgar şi straniu în acelaşi timp.

Hadleigh Castle fusese căminul Glorianei de când avea doisprezece ani şi dusese o viaţă fericită acolo. Până la întoarcerea soţului ei niciodată nu se gândise că ar putea locui vreodată în altă parte.

Acum se întreba dacă există pe lume un loc unde să fie dorită şi aştepta dimineaţa cu nelinişte în suflet.

Când intră în dormitor, Judith, servitoarea, deja pregătise totul pentru culcare. Aprinsese lumânarea, deşi, fiind o seară de vară, afară se întuneca târziu şi făcuse patul. Ligheanul cu apă proaspătă o aştepta pe lavoarul deasupra căruia atârna un crucifix, lucrul cel mai de preţ ce aparţinuse Edwennei.

Gloriana avea nevoie de sfaturile şi încurajările mamei sale adoptive, aşa cum de multe ori se întâmplase de la moartea părinţilor săi, când frigurile îi duseseră spre un tărâm necunoscut. Călugărul Cradoc era convins că Edwenna şi Cyrus se aflau în ceruri, fiindcă fuseseră doi

oameni credincioşi, iar paradisul era ultima destinaţie pentru cei care se supuneau poruncilor Bisericii – după o scurtă trecere prin purgatoriu, poate, acolo unde erau iertate ultimele păcate.

Gloriana atinse piciorul micului Crist din lemn. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că blânda Edwenna sau Cyrus trecuseră, fie chiar şi pentru o clipă prin purgatoriu, acel loc îngrozitor, aproape la fel de înfricoşător precum iadul. Pe tatăl său adoptiv nu îl cunoscuse prea bine, fiind mai tot timpul plecat, dar Edwenna fusese o femeie bună şi fără păcate. Doar un Dumnezeu gelos şi neîndurător ar fi pedepsit o asemenea fiinţă.

Aplecându-şi capul, şopti o scurtă dar înfocată rugăciune pentru sufletele lor, apoi îşi dădu cu apă pe faţă şi îşi dezbrăcă rochia din lână. După ce o împături cu grijă o aşeză într-unul din cufere, suflă în lumânare şi în cămaşă se urcă în pat. Sub cearşafuri, aşa cum fusese învăţată, îşi scoase de pe ea şi restul lucrurilor. Atâta efort şi bătaie de cap pentru a se comporta decent când, oricum, se afla singură în cameră, dar ea îndeplinea ritualul, aşa cum o cerea bună cuviinţă.

Învăluită în întuneric, în sfârşit Gloriana dădu frâu liber lacrimilor. Aşteptase atâta vreme şi cu nerăbdare ca în noaptea aceea să fie ţinută în braţe de soţul ei, mângâiată şi, în cele din urmă, dezvirginată, îndrăznise chiar să spere că ea şi Kembrook ar putea concepe chiar atunci un copil. Dar, în seara aceea era singură, în vreme ce iubita lui dormea liniştită sub acelaşi acoperiş şi n-avea rost să aştepte cu nerăbdare iminenta discuţie de a doua zi dimineaţă, după slujbă, din solarul Elainei Hadleigh.

Deşi credea că va rămâne trează toată noaptea, adormi în câteva clipe. Visul acela nu îl mai avusese de multă vreme.

Se afla, probabil, în purgatoriu, pentru că era mult zgomot şi totul se mişca foarte repede, iar oamenii purtau haine ciudate şi vorbeau o limbă pe care ea nu o înţelegea, deşi nu îi era cu totul necunoscută. În vis nu era Gloriana

St. Gregory, femeia matură, ci o fetiţă pe nume Megan.

În braţe strângea o păpuşă frumoasă şi parcă se rătăcise printre ruinele unei vechi mănăstiri, căutând pe cineva care nu dorea să fie găsit. Privea o poartă care se deschidea într-un zid scorojit. Cuvinte stranii îi veneau pe buze, ai căror sens nu îl ştia decât din tristeţea ce îi sfâşia sufletul. Nu mă vor!

Se trezi brusc, simţind că se sufocă şi lac de transpiraţie.

Stând în pat tremura amintindu-şi că într-o perioadă vorbea foarte des cu Celălalt Tărâm. Chiar scrisese despre el, fiind convinsă că există. Lady Elaina, dar şi Edwenna îi atrăseseră atenţia să nu mai povestească nimănui. Cu timpul, Gloriana renunţase a mai scrie şi, treptat, se obişnuise cu gândul că fusese pură închipuire. Treceau chiar ani fără să se mai gândească la locul acela, rod al imaginaţiei sale, dar brusc îi reveneau în minte cuvinte sau imagini, ori le visa, aşa cum se întâmplase şi în noaptea aceea.

Se cuibări din nou între cearşafuri şi închise ochii, hotărâtă să adoarmă, dar simţi că trebuie să iasă afară. Întinse mâna să-şi ia cămaşa şi oftând se îmbrăcă sub aşternut. Nu îi plăcea nici oală de noapte de sub pat, dar nici latrina urât mirositoare de la capătul culoarului, care se scurgea într-un canal, special construit pe sub temelia castelului.

Îşi aminti un loc ce putea fi numit la fel, dar acela strălucea de curăţenie şi ar fi dat orice să se afle acolo. Se mulţumi, însă, cu oală de noapte şi, după ce îşi clăti mâinile în lighean, se urcă din nou în pat şi pentru a doua oară îşi scoase cămaşa.

Se frământă până să adoarmă, dar, de această dată, nu se mai trezi. La primul cântat al cocoşilor se ridică din pat şi se îmbrăcă în grabă în răcoarea dimineţii. Îşi puse o rochie simplă din lână maro şi o pelerină să îi ţină de cald, iar gluga să îi ascundă părul. O făcea din pioşenie faţă de Dumnezeu, nicidecum pentru soţul său, fiindcă ar fi fost o

blasfemie să apară în biserică fără ceva pe cap.

Probabil că misterioasa Mariette era încă bolnavă pentru că nu apăru la slujbă. Dane sosi şi el curând, însoţit de Gareth şi de Edward şi se aşeză în strană alături de soţia sa. Privindu-l cu coada ochiului observă că îşi ţinea maxilarul încleştat şi că era palid la faţă. Chiar dacă dormise, era limpede că nu se odihnise cum trebuie.

Gloriana se aşeză neliniştită pe locul ei în strană. După cum arăta, soţul ei nu părea nerăbdător să aibă o discuţie, iar ea, cu atât mai puţin.

Capitolul 3

Când cei doi părăsiră biserica după slujbă, servitorii îi salutară zâmbind. Indiferent de zvonurile care circulau, erau cu toţii bucuroşi să îi vadă pe cei doi soţi mergând alături. Cu siguranţă observaseră că Dane o conducea ţinând-o de talie.

El îşi înclină capul spre cei care salutau, dar rămase tăcut, preocupat de ceva anume. Urcară câteva trepte la capătul cărora era o uşă deschisă ce ducea spre solarul pustiu.

Încăperea fusese măturată şi aerisită şi pe jos fuseseră aşternute ierburi şi papură. Fusese pregătită pentru ceremonia de a doua zi, se gândi Gloriana, în treacăt, deşi locul nu era tocmai potrivit, pentru că din ordinul lui Gareth camera fusese sfinţită şi arăta ca un altar ridicat în memoria soţiei sale pe jumătate moartă.

O expresie de durere întunecă faţa lui Dane, dar nu mai mult de o clipă, după care, punându-şi palmele aspre de luptător pe braţele ei o întoarse cu faţa spre el. Începu să vorbească, dar curând tăcu, exasperat de propria-i voce neconvingătoare.

— Parcă voiai să-mi vorbeşti despre femeia aceea, zise Gloriana. Inima îi tremura în piept, dar reuşi să pară indiferentă. Cel puţin, aşa spera.

Dane îşi coborî palmele de pe braţele ei. Din nou

rămase surprinsă că bărbatul acela, de o violenţă ieşită din comun – dacă poveştile spuse de soldaţii lui nu erau minciuni – îi ţinuse braţele în palme cu blândeţe.

— Totul părea foarte simplu când eram departe de aici, spuse el oftând.

Dându-şi seama că el nici nu dorea şi nici nu aştepta vreo remarcă, Gloriana nu spuse nimic. Îl privea şi ochii ei exprimau ceea ce trupul încerca să ascundă. Tandreţea lui plină de mister o tulbura şi, în acelaşi timp o înfricoşa, stârnindu-i sentimente contradictorii, ceea ce însemna, fireşte, că îi va fi mult mai greu decât crezuse să renunţe la el.

Dane o conduse spre o bancă sculptată cu unicorni, păsări şi flori şi o îndemnă să se aşeze lângă el. Îi luă palma în mână, înlănţuindu-şi degetele cu ale ei fără să-şi dea seama.

— Am adus-o pe Mariette din Franţa, spuse el într-un sfârşit, cu gândul de a mă însura cu ea.

Gloriana îşi înghiţi cu zgomot nodul din gât. Nemaiputându-se preface, începu să tremure vizibil.

— Dar eşti soţul meu, şopti şocată.

Dane îşi feri privirea, apoi cu mari eforturi se uită din nou la ea.

— Gloriana, spuse el cu glas scăzut şi plin de blândeţe, căsătoria nu s-a făcut din dragoste, ci am încheiat un contract.

Ea clipi uimită. Ideea unei căsătorii din dragoste era o noţiune nouă pentru ea. Când înaintea unei astfel de legături se înfiripa un sentiment tandru era un accident fericit. Nu, dragostea se năştea treptat, pe măsură ce tinerii se cunoşteau mai bine. Ei nu i se dăduse această şansă. Această nedreptate o umplu de furie.

— Tata, spuse ea pe un ton rece, netezindu-şi poalele rochiei, a crezut că eşti un om de caracter, care va respecta înţelegerea.

Dane tresări, dându-i de înţeles că simţise înţepătura, apoi îi spuse zâmbind.

— Frumoasă Gloriana, vrei un soţ care doreşte o altă femeie?

Gloriana îşi retrase mâna şi se ridică brusc. Glugă îi căzu de pe cap, dar nu se obosi să şi-o aşeze la loc.

— Nu, şopti ea. Nu vreau aşa ceva. Îi întoarse spatele, făcând eforturi disperate să-şi ascundă mâhnirea, dar îl simţi imediat apropiindu-se.

Din respect, nu îndrăzni să o atingă.

— Nu va fi o tragedie. În Anglia există o mulţime de mănăstiri în care o femeie cu atâtea calităţi, aşa cum eşti tu, îşi poate petrece timpul într-un mod plăcut…

Gloriana se întoarse cu faţa spre el.

— Mănăstiri? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Ai de gând să mă trimiţi la mănăstire ca pe o nebună, aşa cum este Elaina, sau ca pe o femeie adulteră?

Dane rămase neclintit, cu braţele încrucişate la piept. La urma urmei, îşi aminti Gloriana, nu e decât un luptător care preferă mai degrabă conflictele decât pacea.

— O spui de parcă te-aş arunca în temniţă. La mănăstire nu e chiar atât de rău. Mariette a fost crescută şi educată într-una…

— Atunci, du-o pe ea acolo să-şi petreacă restul zilelor ţesând, rugându-se şi cosând… Eu nu mă duc!

— Chiar dacă nu te consider soţia mea, răspund de tine şi, indiferent că vrei sau nu, te voi supraveghea îndeaproape!

Gloriana izbucni într-un râs nervos, agitând din mâini.

— Răspunzi de mine? După cum vezi, ar trebui să însemn mai mult decât atât… Sunt o femeie care doreşte să-şi trăiască viaţa şi n-ai să mă târăşti la mănăstire pentru a-ţi uşura conştiinţa. Am aur şi proprietăţi, aici şi la Londra şi nu vreau niciun *„ajutor”* din partea ta!

O clipă Dane închise ochii, iar Gloriana ştiu că se străduieşte să-şi păstreze calmul. Deşi ţinea la el, blestem ce avea să o urmărească toată viaţa, în momentul acela i-ar fi dat cu ceva în cap.

— Nu vei locui singură, decise el pe un ton calm, dar destul de ameninţător.

— Nici n-aş sta singură, replică Gloriana, cu îndărătnicie. O să am servitorii mei.

— Nu e acelaşi lucru, zise Dane grijuliu. O femeie nu poate fi lăsată fără apărare, nesupravegheată…

Gloriana murmură un cuvânt pe care, probabil, îl învăţase în cealaltă experienţă, aceea la care visa atât de rar şi despre care Edwenna îi atrăsese atenţia să nu vorbească decât în rugăciunile ei.

— Văduvele, accentuă ea, trăiesc exact în asemenea condiţii, în Anglia şi, probabil, în toată lumea.

— Tu nu eşti văduvă.

— Rogu-te, stăpâne, nu-mi uşura suferinţa amintindu-mi lucrul acesta, spuse ea încet, făcând o scurtă reverenţă. Se va spune că sunt o târfă şi voi fi batjocorită, cu voia soţului meu. Voi fi azvârlită într-o mănăstire, aşa cum o servitoare leneşă împinge cu piciorul un şoarece mort sub papura aşternută pe podeaua din sala cea mare.

Deşi încăperea era slab luminată, Gloriana îl văzu pălind, apoi înroşindu-se puternic la faţă.

— Se va spune că eşti târfă, zise el aruncând cuvintele precum balaurii flăcări, doar dacă te încăpăţânezi să-ţi pui în aplicare planul nebunesc de a locui singură.

Pentru Gloriana, întrevederea luase sfârşit. Lăsându-şi pelerina la picioarele lui Dane, se îndreptă, foşnind din rochie, spre ieşire. Aruncându-i o ultimă privire soţului ei îi spuse pe un ton liniştit.

— Eşti un om fără onoare şi nu meriţi să porţi numele de cavaler. Din partea mea, poţi să te duci direct în iad şi să te arunci în cazanul cu smoală.

Cu aceste vorbe pline de venin, care, probabil, îi puneau în pericol chiar propriul suflet, Gloriana părăsi solarul Elainei şi coborî cu graţie treptele de afară.

Dane rămase singur în încăperea în care, copil fiind, deseori stătuse la picioarele cumnatei sale ascultând-o

cântând la harpă, fredonând cântece vesele sau spunându-i basme cu vrăjitoare, pline de mister. În clipa aceea simţea o dorinţă sfâşietoare să fie lângă Elaina, deşi ştia că în nebunia ei nu-i mai putea reda liniştea, ca altă dată şi că toate poveştile, cântecele şi sunetul harpei nu l-ar mai putea ajuta.

Se întâlni cu Edward care îl aşteptase jos, lângă trepte. Băiatul tocmai curăţa o pară cu briceagul şi Dane se întrebă, schiţând un zâmbet, dacă el, făcând acelaşi lucru, ar fi avut o expresie la fel de îndârjită.

— Bună, Edward, eu mă duc să-i prezint omagiile mele Elainei. Vii cu mine?

Edward păru surprins, iar Dane nu-şi dădu seama dacă aceasta se datora faptului că îl luase pe nepregătite, sau fiindcă se aşteptase la o explicaţie legată de întâlnirea cu Gloriana în solar.

— Elainei? repetă Edward, de parcă n-ar fi auzit bine. Ştii doar că e nebună.

Când îi răspunse, Dane deja se îndrepta spre a doua curte interioară, unde se aflau grajdurile.

— Sau, poate, cumnata noastră e mai lucidă decât noi toţi.

— Dar vede lucruri care nu există în realitate, strigă el alergând după Dane.

Neaprindu-se din mers, Dane ridică din umeri.

— Poate noi suntem cei orbi şi surzi. Nu cumva acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre el când era vorba de Gloriana? Oricum, continuă el, mie nu mi-e teamă de blândă Elaina.

Ajuns la grajduri, conform obiceiului îşi înşeuă calul. Animalul era nervos şi bătu din copite tot timpul cât Dane îi aranjă şaua în spate. Când Edward care, după câte se părea, se lăsase convins să meargă la mănăstire, îşi aduse juganul în curie, Dane recunoscu şaua uzată şi surâse.

— Vreau să-ţi vorbesc despre Gloriana, spuse Edward, în vreme ce străbăteau curtea exterioară îndreptându-se spre porţile larg deschise, în ciuda

confruntărilor pe care Gareth le avea cu Merrymont.

— Nu discutăm acest subiect, replică Dane, în timp ce caii loveau din copite bârnele roase de vreme ale podului suspendat. Curând vei deveni cavaler. Să vorbim despre asta.

Drumul care ocolea şanţul secat era străjuit de stejari ale căror frunze creau minunate jocuri de umbre şi lumini. Deşi se găsea într-o situaţie cât se poate de încurcată, în sinea lui, Dane se simţea foarte fericit că se întorsese acasă.

— Voi fi mercenar, ca şi tine şi, poate, voi pleca să mă lupt cu turcii.

Imagini înfricoşătoare i se perindară lui Dane prin faţa ochilor, dar îndelungata experienţă de soldat îl obişnuise să alunge repede din minte asemenea amintiri.

— Tu decizi. Văzu înaintea ochilor expresia ironică a Glorianei care îi spusese acelaşi lucru.

— Ai mai lua-o de la capăt? întrebă Edward. Adică ai mai pleca să lupţi pentru bani?

Dane se răsuci în şa.

— Când voi afla răspunsul am să-ţi spun. Războiul nu e o distracţie, Edward, aşa cum te baţi tu cu băieţii când vă imaginaţi că sunteţi cavaleri şi nici ca jocul de şah. Războiul e o treabă serioasă şi urâtă, iar eu m-am săturat de el.

— Ai îmbătrânit, zise Edward, de parcă lucrul acesta ar fi fost motivul esenţial.

Dane râse, apoi îşi aminti că tot aşa gândise şi el despre Gloriana, că arăta ca o babă ştirbă şi zbârcită. Cât de naiv fusese. Deşi cutreierase lumea şi se călise în lupte, în unele privinţe nu era mai copt la minte decât Edward.

— Aşa e. Am îmbătrânit şi nu-mi mai doresc altceva decât să stau pe burtă în faţa focului, ca un câine bătrân şi obosit.

Edward rămase tăcut. O binecuvântare pentru Dane, care, soldat fiind şi comandant de oşti, nu era obişnuit şi nici nu-i plăceau vorbele de prisos. Spera că până la poarta

mănăstirii vor străbate drumul în linişte, dar băiatul vorbi din nou.

— Am să mă apuc să-i fac curte Glorianei, zise el, cu un aer posac. E frumoasă, blândă, veselă şi deşteaptă.

— Doamna îţi împărtăşeşte sentimentele? îl întrebă Dane. Porţile mănăstirii erau închise şi el se aplecă peste coama calului, neagră ca smoala, să desfacă sârma cu care era închis zăvorul. Un alt semn de neglijenţă sau de prea mare încredere în pace şi bună înţelegere, dacă se putea intra acolo atât de uşor, îşi spuse el.

— Gloriana spera să ţi se poată devota, răspunse Edward, cu o sinceritate demnă de admirat. Cu timpul va uita de asta.

Dane îşi aminti cum îi spusese ea să se ducă *„în iad... în cazanul cu smoală”* şi zâmbi cu tristeţe în timp ce intră pe poartă. *„Devotamentul”* ei nu durase prea multă vreme. De ce lucrul acesta îl întrista? Fireşte, cel mai bine era ca ea să-şi ia gândul de la el şi să se resemneze cu viaţa liniştită dintr-o mănăstire, asemenea celei în care tocmai intrau în acel moment.

Sora Margareta, stareţa mănăstirii, apăru în curtea mică, îmbrăcată în rasa ordinului din care făcea parte: rochie cenuşie, simplă şi şorţ. Îl întâmpină pe Dane cu bucurie şi riduri fine îi brăzdară faţa.

— În sfârşit, ai ajuns acasă la Hadleigh Castle, spuse ea în vreme ce Dane cobora de pe cal.

Dane privi în zare ruinele sumbre.

— Da, am venit, dar voi rămâne la Kembrook Hall până ce voi pune la punct anumite lucruri.

Edward mormăi ceva cu dispreţ, fără să mai adauge altceva.

— Cum îi merge lui Lady Elaina? o întrebă Dane. Sora Margareta îi întinse mâna şi el i-o strânse uşor. Între ei există o mare afecţiune.

Stareţa oftă şi o porni înainte prin curtea pietruită. Mănăstirea era la fel de veche ca şi Kembrook Hall şi istoria să se pierdea în negura vremurilor.

— Pretinde că a făcut un pact cu zânele şi tind să-i dau crezare, fiindcă Lady Hadleigh pare că întinereşte pe zi ce trece, în vreme ce noi îmbătrânim. Uneori, am impresia că nălucirile ei nu sunt deloc năluciri şi că într-adevăr comunică cu spiriduşii şi nu numai atât, dar chiar este unul dintre ei, cunoscându-le foarte bine toate secretele.

— Cred că exagerezi, observă Edward.

Dane îi aruncă peste umăr o privire încruntată, iar Edward se îmbufnă, dar nu pentru multă vreme.

Elaina stătea într-un colţ al curţii, cu faţa la soare, ochii închişi şi un zâmbet înflorit în colţul gurii. Părul îi strălucea ca o flacără aurie, iar rochia făcută dintr-un material subţire, flutura în vânt ca aripile unei păsări, sau ca frunzele verzi ale stejarilor.

Deschise ochii şi îşi îndreptă privirea asupra oaspeţilor, fără să pară surprinsă. Figura ei era calmă şi indiferentă şi în timp ce se ridica să-i întâmpine, Dane îşi spuse: Dacă Elaina e nebună, atunci nici eu nu sunt mai zdravăn ia cap.

— Dane, zise Elaina şi se ridică pe vârfuri să îl sărute pe obraz. Ai crescut de când te-am văzut ultima oară şi îmi pare bine că eşti teafăr.

— Milady, o salută el şi i-ar fi făcut o plecăciune dacă ea nu l-ar fi strâns de umăr împiedicându-l. Ea îi studie faţa şi îi văzu ochii înlăcrimaţi.

— Scumpul meu, Dane, spuse ea cu căldură. Câte griji mi-am făcut pentru tine, dar nu te nelinişti. Sunt cea mai fericită femeie din lume. Se întoarse brusc către Edward, care stătea alături de stareţă lângă poarta deschisă, părând gata să o ia la fugă. Du-te, Edward. Nu te simţi bine aici. Nu e un reproş, ci o constatare.

Băiatul ieşi bucuros din curte şi stareţa îl urmă, închizând în urma sa poartă de fier.

Dane îşi îmbrăţişă cumnata şi o sărută pe frunte, ca un frate. Părul şi hainele ei miroseau frumos, ca ale Glorianei, a ierburi şi aer proaspăt.

— De ce stai aici? Tu nu eşti nebună.

Elaina se îndepărtă ridicând din umeri.

— Asta-i soarta mea, dar n-am de ce să mă plâng… în general. Brusc îşi lăsă capul în jos, vrând parcă să-şi ascundă o durere care îi măcina sufletul, apoi îşi înălţă ochii strălucitori spre el. Ce face soţul meu? E sănătos?

— Gareth se simte bine. Îi e dor de tine, ca nouă, tuturor.

— Da, răspunse Elaina, dusă pe gânduri. Bănuiesc că da, deşi are o amantă, o irlandeză, lady Annabel.

Dane deschise gura, dar înainte să spună ceva stupid, Elaina se apropie de el şi îşi puse un deget pe buzele lui.

— Sstt. Nu păcătui minţind. Nu-i pot lipsi pe Gareth de micile lui plăceri – întotdeauna a fost bun cu mine, deşi nu am fost o soţie potrivită pentru el. Crezi că ea o să-i facă un copil?

— Nu pot prezice viitorul, răspunse el cu blândeţe, dar cred că nu. Femeile de teapa ei profită de faptul că sunt sterpe şi ştiu cum să pună mâna pe un bărbat.

— Mă întristează gândul că Gareth nu va avea niciodată copii, îi mărturisi Elaina, părându-i-se din nou că aude o melodie suavă cântată la fluier, pe care Dane nu avea cum să o perceapă. Ar fi fost un tată bun şi iubitor.

Dane încuviinţă din cap.

— Gareth a fost un frate bun pentru mine şi Edward, aproape ca un tată.

Elaina se întoarse şi se aşeză pe banca unde o găsiseră la venirea lor Dane şi Edward, însoţiţi de sora Margareta. Cu mâinile în poală, cufundată în visare, arăta la fel de pură şi senină, precum un înger.

— Îmi pierdusem nădejdea că te voi mai vedea vreodată, Dane, spuse ea, chiar în clipa în care el se gândea că uitase cu totul de prezenţa lui. Mă întrebam dacă te vei întoarce să fii soţul frumoasei Gloriana?

— Deci o cunoşti. Acestea fură singurele cuvinte pe care le putu rosti Dane în acel moment.

— Cum să nu o cunosc, zise ea râzând, redevenind

femeia pe care Dane şi-o amintea atât de bine. Doar a locuit la Hadleigh Castle şi în vecinătate de la doisprezece ani. Câţi ani avea când ţi-a devenit soţie, Dane?

— Şapte. Căsătoria între copii este o barbarie. N-am să admit să se întâmple aşa ceva cu copiii mei.

Elaina ridică o sprânceană şi zâmbi.

— Păzeşte-te de promisiuni deşarte, Kembrook, îl preveni ea, pe un ton blând. Soarta îşi bate joc de cei care folosesc cuvinte ca *„niciodată”* sau *„întotdeauna”*. În cazul tău n-ai de ce te plânge.

Dane se aşeză lângă ea oftând adânc.

— Cred că iubesc o altă femeie, spuse el. Chiar în dimineaţa aceea, înainte de slujbă, ar fi afirmat cu convingere că o iubeşte pe Mariette, dar acum nu mai era atât de convins. Farmecul Glorianei îl cucerise, deşi nu ar fi vrut să fie aşa. Nu se aşteptase să o găsească atât de frumoasă, deşteaptă şi să aibă un aer atât de nobil.

— Prostii, îl contrazice Elaina. Sunteţi sortiţi unul altuia. Am ştiut-o din clipa în care a intrat prima dată pe poarta aceea. Făcu un semn cu mâna şi Dane văzu o poartă obişnuită. Asta îi reaminti motivul pentru care cumnata sa locuia mai mult la mănăstire decât cu soţul său la Hadleigh Castle. Ştii ce se află dincolo de poarta aceea, Dane?

El clătină din cap, abătut.

— Nu, draga mea.

— O altă lume. Era foarte palidă şi el îi văzu venele subţiri pulsând sub pielea fină a tâmplei. Este o poartă către lumea în care vor trăi urmaşii noştri. Mai sunt şi alte porţi, alte praguri şi coridoare care duc spre alte…

Dane îi luă mâna şi i-o duse la buze, sărutându-i uşor degetele.

— Sstt, şopti el, simţind un gol în suflet. Te-ai ostenit prea mult, Elaina. Eu te-am obosit. Trebuie să te odihneşti.

Ea dădu din cap.

— Da. Când se ridică de pe bancă avea lacrimi în ochi. Trebuie să mă întind. Ştii, aud ceva. Elaina îşi acoperi urechile cu palmele vrând parcă să înăbuşe un zgomot

asurzitor. Acolo locul e împânzit de căruţe care nu sunt trase de cai, dar aleargă iute şi rag una la alta ca o mie de cerbi dintr-o mie de păduri…

Dane se ruga să nu izbucnească în plâns înainte ca ea să plece din curte.

— Am să mai vin, îi promise, singura consolare pe care i-o putea oferi. Deşi îi adusese daruri minunate, le lăsase în camera sa de la Hadleigh Castle, fiindcă mai întâi trebuia să i le arate fratelui său.

— Spune-i Glorianei să vină la mine mâine dimineaţă, îl rugă ea, rămânând în pragul porţii, plăpândă şi neajutorată ca un copil. Trebuie să o văd.

La semnul lui de încuviinţare pe care se aştepta să îl vadă, se întoarse şi dispăru.

Dane mai zăbovi câteva clipe să-şi revină, apoi intră în curtea mai mare unde îi găsi pe Edward şi pe sora Margaret aşteptând lângă cai. Elaina se retrăsese, probabil, în capela sau în chilia ei.

Dane scoase un bănuţ din punga de piele de la brâu şi i-l puse în palma bătătorită. Nu o rugă să aibă grijă de Elaina fiindcă s-ar fi simţit jignită, din moment ce toţi ştiau cât îi este de devotată şi câte eforturi depunea spre binele acesteia. Se urcă în şaua lui Peleus şi îi dădu pinteni animalului care bătea nerăbdător din copite.

— Ce te aşteptai să câştigi cu vizita asta? îl întrebă Edward când se depărtară de mănăstire şi în faţa lor le apăru podul suspendat.

Edward începu să-l iscodească, dar nu primi un răspuns mulţumitor.

— Ţin foarte mult la ea, spuse Dane fără ocolişuri. Şi tu ar trebui să simţi acelaşi lucru fiindcă ţi-a fost ca o mamă.

Edward se îmbujoră la faţă.

— Se spune că e vrăjitoare şi că face farmece…

— Astea-s aiureli, îl întrerupse Dane furios. Cine ţi-a băgat în cap prostiile astea?

Băiatul tăcu, nu înainte însă de a-i răspunde arogant.

— Crezi că am să-ţi spun, Kembrook, ca pe urmă să mă uit cum le tai limbile cu pumnalul?

Dane îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs, un sunet aspru, răutăcios.

— Chiar aşa am să fac, zise, apoi continuă pe un ton cât se poate de serios. Ai grijă, Edward. Nu sunt puţini cei care ar pune-o pe rug, crezând că astfel îl slujesc pe Atotputernicul. Fii vigilent dacă ţii la viaţa cumnatei noastre şi dacă se întâmplă să mai auzi vorbindu-se despre asta, pune capăt oricăror discuţii.

Edward înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

Trecură în linişte podul suspendat şi străbătură curtea exterioară până la grajduri unde Edward îşi lăsă calul în grija unui servitor, iar Dane, abătut, se ocupă singur de Peleus.

În podul casei părinteşti Gloriana stătea în genunchi în faţa unui cufăr prăfuit, aflat în cel mai întunecat colţ al încăperii. Edwenna avusese mare grijă să ascundă adevărul despre fiica sa adoptivă.

Primul obiect pe care îl scoase dinăuntru, înfăşurat într-o cârpă subţire, fu păpuşa, întruchipând o regină care avea să se nască mai târziu, cu o pieptănătură tip Tudor, îmbrăcată elegant într-o rochie strălucitoare şi în picioare purtând conduri.

— Elizabeta I, şopti Gloriana. Cea care avea să vină pe tron în secolul al şaisprezecelea şi va domni foarte mulţi ani peste o Anglie zbuciumată. Cea a cărei poreclă, Gloriana, şi-o însuşise.

Gloriana închise ochii şi se clătină uşor, ameţită de căldura înăbuşitoare din pod. Cu mâinile tremurând puse cu grijă păpuşa într-o parte şi scoase din cufăr o bocceluţă. Pantaloni – cărora, în cealaltă încarnare le spusese jeanşi, apoi un alt obiect de îmbrăcăminte – un tricou, îşi aminti ea – măsură foarte mică şi pantofi cu tălpi rezistente, încă flexibile.

Studiind acele obiecte Gloriana fu cuprinsă de emoţie, urmată de o stare de ameţeala. Cu teamă şi

tandreţe puse totul la loc în cufăr şi închise repede capacul. Încă nu înţelegea ce se petrecuse cu ea toţi anii aceia, dar ştia că Edwenna avusese înţelepciunea să le ascundă. Oamenii din Hadleigh Village ar fi considerat-o vrăjitoare dacă ar fi văzut lucrurile acelea atât de ciudate.

Deşi până atunci nu văzuse pe cineva ars pe rug sau spânzurat fiindcă ar fi avut legături cu diavolul, ştia că asemenea lucruri nu erau ceva neobişnuit. Cu ochii aţintiţi asupra cufărului şi ţinându-şi mâinile murdare în poală, Gloriana îşi frământa mintea. Ar fi vrut să distrugă totul, să dea foc casei până la temelie, dar îndrăgea atât de mult lucrurile acelea, în fond, ele erau ultima ei legătură cu Megan, copilă de altă dată şi cu lumea îndepărtată în care se născuse.

Îşi înghiţi salivă şi se aplecă înainte, ca în faţa unui altar, cu fruntea sprijinită de capacul prăfuit al cufărului. Simţea nevoia să se sfătuiască cu cineva, să fie încurajată, dar nu avea încredere în nimeni – nici măcar în Edward, cel mai bun prieten al ei, nici în Gareth – oricât de generos ar fi fost, cu atât mai puţin în Kembrook, fostul ei soţ, care de-abia aştepta să scape de ea pentru a se însura cu femeia pe care o adusese din Franţa şi care, pentru a fi liber, ar fi fost în stare să o trădeze.

Gâfâia şi era atât de ameţită încât simţi că leşină. Nu, îşi spuse, ţinându-se de burtă cu amândouă mâinile de parcă ar fi băut otravă şi legănându-se pe genunchi. Nu, Dane nu ar fi lăsat pe nimeni să o ardă ca pe o vrăjitoare, dar foarte bine o putea închide într-o mănăstire şi declarând că prima lui soţie este nebună s-ar fi simţit cu conştiinţa împăcată. Ar fi obţinut anularea căsătoriei şi nimeni nu i-ar fi acuzat că se însoară pentru a doua oară.

Gloriana se ridică în picioare tremurând şi îşi netezi rochia murdară şi şifonată. Trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii. Poate că, medită ea, într-adevăr era vrăjitoare şi, fără voia ei, o unealtă în mâinile lui Lucifer. Gândul acesta o făcu să tremure, pentru că deşi Gloriana avea o fire rebelă, visa cu ochii deschişi în timpul slujbei şi

la vecernie deseori adormea, purtându-şi capul acoperit doar atunci când se afla în biserică.

Cu prima ocazie trebuia să scape neapărat de lucrurile din cufăr şi niciodată să nu vorbească despre amintirile sale.

Făcu câţiva paşi şi se aplecă să iasă prin uşiţa podului care dădea spre scara îngustă din lemn de stejar. Coborî bâjbâind cele două etaje. Răsuflă uşurată doar atunci când regăsi în jur lucrurile familiare ei. Aproape se aştepta ca Edwenna să îşi facă apariţia într-un colţ al camerei şi, cu gânduri paşnice, să pună lucrurile la punct.

Gloriana stătea pe treapta de jos cu bărbia în palme. Când, mai devreme, îi spusese lui Kembrook că avea de gând să se mute în casa părintească şi să-şi poarte singură de grijă, nu intenţionase să-i influenţeze în vreun fel. Dar adevărul era că îl iubea din tot sufletul. Instinctul o îndemna să lupte pentru dragostea lui şi pentru copiii ce nu aveau să se nască dacă el o va alunga.

Uşa din faţă se deschise, scârţâind din balamale şi Gloriana îşi îndreptă privirea, neliniştită, dar câtuşi de puţin surprinsă, spre cel la care tocmai se gândea, soţul ei.

Rezistă impulsului de a-şi aranja părul şi rochia.

— Ce doreşti? îl întrebă, măsurându-l din priviri.

El oftă şi îşi trecu degetele prin păr.

— Arăţi ca dracu’, zise el, neluând în seamă întrebarea care, după părerea ei, era îndreptăţită. Ce cauţi aici?

Gloriana îşi aminti de păpuşă, de toate lucrurile acelea ciudate, de pantofii de care în secolul al treisprezecelea nimeni nu avea habar.

— Nici nu mă gândesc să-ţi dau vreo explicaţie. Asta-i casa mea şi ceea ce fac eu aici nu te interesează câtuşi de puţin.

Dane se rezemă de uşa grea din lemn, înaltă şi foarte solidă, oftă din nou şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Subiectul ăsta nu-i discutăm, îi spuse pe un ton calm. Deocamdată. Ştiu că eşti foarte supărată şi asta

numai din vina mea… Sincer îmi pare rău.

Gloriana nu scoase un cuvânt. Oricât de rău îi părea, el tot nu îi va spune că se răzgândise în privinţa anulării căsătoriei lor. O citea pe figura lui.

— Cu timpul vei înţelege, spuse el.

Gloriana abia se abţinu să nu îi scuipe pe cizme.

— Ba înţeleg foarte bine, replică ea, fără să ridice vocea şi nici măcar să roşească. Eşti un nemernic, un mincinos şi un şarlatan. Fă-mi plăcerea şi piei din ochii mei.

El dădu din cap şi se îndepărtă de uşă cu o supleţe care făcu inima Glorianei să bată cu putere.

— Sunt aşa cum spui tu, recunoscu el. Şi nu numai atât.

Vorbele lui o tulburară, neliniştind-o.

— Te rog să pleci, spuse ea.

El se apropie şi prinse în palmă stâlpul balustradei, privind-o pe Gloriana printre genele-i neobişnuit de lungi şi de dese.

— Astăzi am văzut-o pe Lady Elaina, zise el, de parcă nu ar fi auzit că îi spusese să iasă din casă. Doreşte ca mâine să te duci la ea.

Atitudinea ei se schimbă brusc.

— Se simte bine? îl întrebă încet.

Dane nu răspunse, dar nici nu era nevoie, fiindcă răspunsul se citea clar pe figura lui.

Capitolul 4

Vecernia de duminică era ţinută de călugărul Cradoc. Îmbrăcată într-o rochie de culoarea liliacului şi un voal alb bine strâns în jurul feţei, Gloriana asista la slujbă, dar nu cu pioşenia cuvenită, ci abia stăpânindu-se să stea liniştită. Şi avea destule motive să o facă.

Dane îi obseda gândurile şi, desigur, Elaina, care o aştepta a doua zi dimineaţă. Mai era şi franţuzoaica aceea, Mariette de Troyes, care îi stătea ca un ghimpe în ochi,

aşezată undeva, în spate, alături de slujnica sa şi de bărbatul roşcovan pe care îl chema Maxen. Mariette era frumoasă, dar mult prea plăpândă, se gândea Gloriana cu răutate, pentru a-i rezista unui bărbat ca Kembrook.

Poate că din tact, fiindcă nu-l credea capabil de sensibilitate, soţul ei se aşezase în primul rând de bănci, îşi spunea Gloriana. Gareth stătea în dreapta lui, iar în stânga, Edward.

Căiugărul Cradoc, îndemnat, probabil, de Şt. Paul să se roage permanent în gând, îşi intona litaniile despre sacrificiu, adoraţie, recunoştinţă şi îndurare, când cu o voce molcomă, când pe un ton înfocat.

Slujba avea să fie urmată de o cină festivă, prima din şirul de acţiuni menite să celebreze intrarea lui Edward şi a altor câţiva tineri în rândul cavalerilor. Fără îndoială că Mademoiselle de Troyes va fi instalată în capul mesei, medita Gloriana cu tristeţe. Poate chiar va avea îndrăzneala să se aşeze lângă Dane, ca şi cum i-ar fi deja soţie.

La gândul unei asemenea umilinţe Gloriana se înroşi la faţă şi, deşi cu câteva clipe în urmă simţea că moare de foame, îi pieri toată pofta de mâncare.

La sfârşitul slujbei Gareth, că stăpân al celor mai mulţi dintre cei prezenţi, se ridică primul şi străbătu culoarul din mijloc, îndreptându-se spre uşă fără să se oprească. Dane, care se afla în spatele său, se opri lângă Gloriana, privind-o amuzat şi curios, în acelaşi timp.

Doamne, cât ar fi vrut să-şi scoată vălul de pe cap şi să i-l arunce în faţă, măcar satisfacţia asta să o aibă.

El îi întinse mâna, dar Gloriana şovăi. Între timp biserica se golise. Nu mai rămăseseră decât ei doi, fiindcă oamenii erau înfometaţi şi dornici să înceapă serbarea.

Stânjenită, deşi nu-i stătea în fire, Gloriana se ridică, privind în spate spre locul unde şezuse Mariette.

— N-am să ocup locul din stânga, spuse ea cu glas tremurat, de vreme ce îţi vei onora amanta aşezând-o la dreapta ta.

Dane lăsă mâna în jos.

— Doar nu-ţi închipui că am să vă umilesc în felul acesta, pe tine… sau pe Mariette?

— Dimpotrivă, replică Gloriana, indiferentă şi fără urmă de ranchiună. Nu văd de ce n-ai face-o. Se strecură pe lângă el şi o porni cu paşi hotărâţi spre ieşire. Nu fu surprinsă când el o urmă.

În amurg pluteau miresmele verii – mirosul pătrunzător ce venea dinspre lac, cel al lemnului de pădure şi înţepător al fumului. Curtea era luminată de torţe şi pe drumul pietruit huruiau căruţele cu saltimbanci.

Gloriana simţi un fel de nostalgie, un sentiment de teamă că în orice moment ar putea fi smulsă din mijlocul acelor oameni, al acelui timp şi loc şi niciodată să nu se mai întoarcă. Aşa, plină de primejdii cum era, murdară şi înapoiată, lumea aceea era căminul ei şi o iubea.

— Mă crezi chiar atât de insensibil? o întrebă Dane, după ce meditã câteva clipe la vorbele ei acuzatoare, alungându-i gândurile negre. Chiar crezi că intenţionat am plănuit această situaţie neplăcută pentru a te face să suferi?

Ea se opri în loc ţintuindu-l cu privirea, în timp ce îşi smulgea de pe cap vălul nesuferit. Îl văzu pe Dane făcând ochii mari, când părul i se revărsă pe umeri strălucind în lumina torţelor, dar nu îi păsa de ce credea el.

— Da, Kembrook, asta cred şi nu numai atât. Nu spun că ai plănuit totul pentru a-mi face rău… fiindcă, sir, aici n-a fost vorba de răutate, ci de egoism, punând mai presus de orice propriile-ţi dorinţe.

Vru să se îndepărteze, dar el o prinse de braţ, cu un gest deja familiar, nici blând, dar nici brutal. În lumina torţelor îi văzu trăsăturile aspre şi Gloriana îşi aminti că era un războinic, adică neînfricat şi nemilos pe câmpul de luptă.

— În cazul ăsta vei fi bucuroasă să scapi de mine, trase el concluzia logică.

Gloriana simţi un nod în gât şi lacrimi de umilinţă îi

umeziră ochii.

— Mi-am irosit viaţa aşteptându-te, şopti ea suspinând. Curtea plină de oameni nu era locul potrivit pentru o discuţie între patru ochi. Aş fi putut avea o casă în care să fiu stăpână, un soţ care să mă iubească şi unul sau doi copii. Tu m-ai lipsit de toate aceste lucruri. Acum te aştepţi să mă închizi într-o mănăstire, să te descotoroseşti de mine ca de ceva care îţi stă în cale, dar la care nici nu îţi vine să renunţi definitiv. După cum ţi-am spus şi mai devreme, când ne-am văzut în casa unde am de gând să mă mut de îndată ce lui Edward i se va acorda titlul de cavaler, din partea mea te poţi duce în iad, să-i ţii companie diavolului, bunul tău prieten.

Degetele lui slăbiră strânsoarea, ca o mână rănită pe mânerul sabiei şi Gloriana se îndepărtă lăsându-l în mijlocul curţii. Înainte de a intra în sala mare se opri în umbră şi cu dosul palmei îşi şterse lacrimile ce i se prelingeau pe obraji, apoi, după ce trase adânc aer în piept, păşi în încăperea luminată, în larma făcută de cavalerii aşezaţi la mesele lungi, oameni ai lui Gareth, sau sub comanda lui Dane. Fete tinere treceau printre rânduri punându-le în faţă tăvi şi ulcioare, primind în schimb ciupituri şi palme peste fund. Un jongler făcu o plecăciune în faţa podiumului şi în ritmul vesel al melodiei cântată de grupul de menestreli, începu să-şi execute numărul cu şapte mingi aurii.

Mariette de Troyes se aşezase, într-adevăr la masa lui Gareth şi tocmai ciugulea dintr-o pulpă friptă de bibilică, în timp ce Eigg, scoţianul îi povestea ceva interesant, probabil, fiindcă gesticula şi din când în când izbucnea în hohote de râs. Locul gol de lângă tânăra franţuzoaică era al lui Dane; al Glorianei era ceva mai departe, lângă Edward.

În vreme ce toţi mâncau, discutau sau ascultau muzică, ea simţea doi ochi aţintiţi asupra sa, studiindu-i fiecare gest. Cu o expresie sfidătoare se îndreptă cu paşi hotărâţi spre treptele podiumului, salutându-i din cap pe

Edward şi Gareth. În loc să se aşeze lângă tânărul său cumnat, care de-abia aştepta lucrul acesta, Gloriana ocupă locul liber de lângă Mariette.

Eigg amuţi, ca mulţi dintre cei aflaţi la mesele de jos. Chiar şi muzica părea că se aude mai încet, dar asta, îşi spuse Gloriana, era doar în imaginaţia ei. Sângele îi zvâcnea în urechi şi, probabil, de asta nu mai auzea bine.

Mariette se întoarse spre ea şi Gloriana văzu pe chipul ei atât de frumos o expresie de surpriză, dar fata îşi reveni repede şi începu să vorbească în franceză, studiindu-şi cuvintele.

— Te rog să mă scuzi, dar vorbesc foarte prost englezeşte, spuse ea.

Gloriana îşi plăcu rivala din prima clipă, fapt ce complică şi mai mult situaţia. Mariette îi amintea de floarea de şofran care primăvara devreme străpunge stratul de zăpadă, înfloreşte, apoi se ofileşte.

— Nici eu nu ştiu mai mult de câteva cuvinte franţuzeşti, îi răspunse Gloriana. Cred că ai să râzi de mine.

Zâmbetul strălucitor al Mariettei pieri repede, precum floarea de şofran.

— N-am să râd de tine. Doresc să-mi găsesc o prietenă.

Ceilalţi ar fi luat această ultimă remarcă drept o impertinenţă, dar Gloriana o primi cu plăcere. Fata era departe de casă, într-o ţară străină, avea o fire timidă şi, cu siguranţă, era speriată. Ar fi fost o cruzime din partea ei să-i refuze prietenia, acuzând-o pe ea de nestatornicia lui Kembrook.

— În mine ţi-ai găsit o prietenă, i se adresă baroana viitoarei sale succesoare.

În celălalt capăt al sălii se auzi hărmălaie de voci şi, printre gene, Gloriana îl văzu pe Dane intrând şi îndreptându-se direct spre podium. Îşi aţintise privirea asupra chipului ei. Furia din ochii lui o făcu să-şi ţină respiraţia – dar nu de teamă. Sentimentul era mult mai

profund, iar plăcerea ocupa un loc aparte.

— Se apropie soţul nostru, se adresă ea celei de alături.

Mariette chicoti nervos, apoi îşi apăsă buzele cu degetele tremurânde.

— E înspăimântător, nu-i aşa? şopti ea.

Gloriana bănuia că, în felul lui, Dane era un bărbat de temut, dar în ce o privea nu intenţiona să-l evite.

— Kembrook şi-a petrecut timpul mai mult pe câmpul de luptă şi a uitat bunele maniere pe care le avea odată, îi mărturisi ea, stâlcind cuvintele în franceză.

— Nu-i adevărat, interveni Gareth, care apăruse în spatele lor. Fratele meu s-a comportat întotdeauna ca un barbar şi un tiran.

Gloriana simţi palma lui Gareth aşezându-se uşor pe umărul ei.

— Hai să dansăm, Gloriana.

Şi ceilalţi se ridicaseră de la mese să danseze.

— N-am terminat încă de mâncat, spuse ea, îndărătnică. În privinţa asta călugărul Cradoc adesea o pusese să se roage îndelung, sperând că Dumnezeu o va face mai docilă.

Până atunci nu se petrecuse nicio minune şi, deşi bunul călugăr se prea poate să fi fost surprins că Atotputernicul scăpa din vedere acest lucru, Gloriana era de altă părere. Dumnezeu avea altceva mai bun de făcut, decât să se ocupe de capriciile unei tinere fete.

— Ca tutore al tău şi stăpân al acestui castel îţi poruncesc să te supui, spuse el calm, strângându-i umărul, în vreme ce Dane se apropia ca o furtună.

Gloriana oftă adânc şi se ridică de pe bancă.

— Mă supun, şopti ea ironic, dar cu zâmbetul pe buze.

— Hotărârea ta e înţeleaptă, replică Gareth. Gloriana abia apucă să se ridice în picioare, când el o apucă de braţ, târând-o aproape în jos, pe treptele podiumului, în mijlocul mulţimii. Dane îi urmări cu privirea câteva clipe, chibzuind

parcă dacă să îi urmeze sau nu, apoi, după ce se apropie să îi spună Mariettei câteva cuvinte, se aşează la una din mesele de jos să mănânce alături de oamenii săi.

Unul din clovni se apropie pe furiş şi îi oferi Glorianei o mască tragică, viu colorată. O luă, înciudată că, în ciuda eforturilor de a părea cât mai veselă, nu izbutea să-şi alunge tristeţea, care i se oglindea atât de clar pe figură.

Făcu o reverenţă şi ţinându-şi masca în dreptul feţei îl urmă cu graţie pe Gareth.

— Îl urăsc.

— Nu te acuz, răspunse Gareth, cu blândeţe. Întotdeauna fusese un om indulgent şi înţelegător. Am auzit că vrei să te muţi în casa părintească şi să locuieşti acolo doar cu slujnica.

— Voi părăsi castelul de îndată ce se sfârşeşte ceremonia lui Edward, confirmă ea.

Gareth o conduse afară, pe un culoar friguros, luminat doar de lămpile cu ulei ce fumegau agăţate de pereţi. Gloriana îşi lăsă masca jos şi se aşeză pe o bancă. Era obosită, nu din cauza dansului, ci de efortul de a-şi păstra demnitatea. De la întoarcerea lui Dane, devenise fragilă ca un ou de vrabie.

Sprijinindu-şi un picior de bancă pe care stătea Gloriana, câteva clipe o privi în linişte pe fată, apoi oftă şi, pentru prima oară ea observă că îmbătrânise.

— Gândeşte-te bine, spuse el, în cele din urmă. Nu e nici prudent, nici potrivit pentru o femeie tânără să-şi conducă singură gospodăria, mai ales când are rude care îi pot purta de grijă.

Gloriana aruncă masca într-o parte.

— Totuşi, asta am de gând să fac. Am aur şi dacă vreau pot tocmi soldaţi care să mă apere. În privinţa convenienţelor, nu-mi pasă câtuşi de puţin.

— Şi cine o să te apere de propriii tăi soldaţi? o întrebă Gareth. Gloriana, oi fi tu puternică şi deşteaptă, dar, totuşi, eşti femeie. Făcu un gest cu mâna în direcţia sălii, unde hărmălaia era în toi. Le auzi pe brutele alea?

Jumătate din ei nu sunt mai breji decât câinii mei de vânătoare. Niciodată nu or să ţi se supună, ba chiar ar putea fi un adevărat pericol pentru tine. Făcu o pauză, în timp ce Gloriana chibzuia la ce îi spusese până atunci, apoi continuă, l-am jurat tatălui tău să-ţi apăr reputaţia şi virtutea în cazul în care soţul tău nu se va ocupa de aceste îndatoriri. Mă voi ţine de cuvânt, Gloriana… şi dacă încerci să-mi stai împotrivă, voi lua măsurile corespunzătoare. Gloriana îşi încleştă pumnii printre faldurile rochiei.

— Asta a fost valabil pe vremea când eram copil, spuse ea cât mai calm posibil. Ţinea foarte mult la Gareth; întotdeauna fusese amabil şi generos. Acum sunt femeie în toată firea şi-mi pot administra singură pământurile şi averea. Mă pot duce unde vreau şi pot face ce vreau.

— Cine ţi-a băgat în cap ideile astea; mormăi Gareth, simţind că în curând îşi va pierde răbdarea.

Gloriana se gândi la cealaltă lume, cea pe care o părăsise când avea cinci ani, bănuind că acolo se afla răspunsul pentru Gareth, dar nu spuse nimic.

— Nu e nicio diferenţă între tine şi fratele tău, îl acuză ea. Kembrook mă va trimite la mănăstire fiindcă prezenţa mea îl face să aibă mustrări de conştiinţă, iar tu… tu, Gareth, care întotdeauna mi-ai fost prieten, vrei acelaşi lucru, să devin o prizonieră, dacă n-am să-ţi fac pe plac.

Gareth avu buna-cuviinţă să pară stânjenit, dar numai pentru o clipă. În momentul următor îşi recăpătă puterea de convingere. Nu era nevoie să-i spună câte femei îndărătnice îşi petreceau restul vieţii în turnurile castelelor, privind trecerea anotimpurilor de la ferestrele înguste şi nemaiatingând pământul până ce erau îngropate, după moarte.

Când, în cele din urmă, el rupse tăcerea, vocea îi era de nerecunoscut.

— Te iubesc ca pe o soră… nu, ca pe propria-mi fiică… dar, dacă te împotriveşti voinţei mele, vei regreta toată viaţa, Gloriana St. Gregory.

Ea se ridică în picioare cu demnitate să-l privească în

faţă pe stăpânul de la Hadleigh Castle şi al domeniilor din jur, desigur, cu excepţia celor aparţinând lui Kembrook. Fiind prea tulburată pentru a îndrăzni să vorbească, Gloriana făcu în bătaie de joc o plecăciune adâncă, apoi se răsuci pe călcâie şi porni grăbită spre sala cea mare.

Mariette tocmai pleca, însoţită de slujnica sa. Dane stătea în mijlocul unui grup de petrecăreţi, întrecându-se la băut cu velşul şi cu Hamilton Eigg, cel cu faţa roşcovană. În jurul lor, cocoţaţi pe bănci şi pe mese, bărbaţii şi fetele care serveau la mese îl încurajau când pe unul, când pe celălalt.

Gloriana era evident dezgustată şi îl căută din priviri pe Edward, dar îl văzu croindu-şi drum prin gloată să se alăture fratelui său. Când Gloriana urcă treptele podiumului, la masă nu se mai afla decât călugărul Cradoc. În naivitatea ei, se gândea că Edward, care deja se putea numi cavaler, va pune capăt dezmăţului.

— Un spectacol trist, îşi exprimă părerea călugărul rămas singur la masa familiei. Păcatul a pogorât asupra castelului Hadleigh, milady.

Gloriana nu avu îndrăzneala să îi spună că păcatul îşi făcuse sălaş acolo cu mult înainte.

— Nu-ţi face griji, îl sfătui ea, abătută. Edward va pune lucrurile la punct.

Edward ajunse, în sfârşit, în mijlocul grupului. Îi spuse ceva lui Dane care, drept răspuns, izbucni în râs, îi trase o palmă peste spate, care aproape îl dărâmă şi îi puse în mână o cană plină, probabil cu bere. Spre surprinderea ei, Edward duse cana la gură şi o dădu peste cap în strigătele de încurajare ale mesenilor. Cel mai înfocat, desigur, era soţul Glorianei, beţivanul Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kembrook.

— L-au corupt pe Edward! izbucni Gloriana, adunându-şi fustele, gata să se repeadă în mijlocul lor şi să îi potolească.

Călugărul se şi ridicase de la masă şi dacă n-ar fi apucat-o strâns de braţ, ea s-ar fi împiedicat.

— N-ai ce să le faci, copila mea, îi spuse Gradoc, cu aceeaşi voce calmă cu care o învăţase tainele limbii latine şi franceze, ale matematicii şi arta tragerii cu arcul, a istoriei Greciei şi a ierburilor de leac. Dacă vrei să-i faci o plăcere bătrânului tău dascăl, du-te în apartamentul tău şi rămâi acolo până ce clopotul te va chema la slujba de dimineaţă.

Gloriana deschise gura, apoi o închise la loc. Cineva umplea din nou cana lui Dane dintr-un ulcior de cositor, care apoi trecu, pe rând, la Edward şi seneşelul Eigg. Îi fusese de ajuns o zi ca să înţeleagă că era inutil să lupte împotriva lui Kembrook şi a fratelui său mai mare, Lordul Hadleigh. Edward, în inconştienţa tinereţii lui, era pierdut, cel puţin pentru noaptea aceea.

Câteva momente rămase pe podium să urmărească întrecerea acelor nătărăi. Doar când Dane îi simţi privirea şi, cu neobrăzare, ridică, în semn de salut, cana de bere, se urni din loc şi părăsi sala.

Judith o aştepta în dormitor. Aprinsese lămpile, îi aranjase patul pentru culcare şi turnase apă călduţă în lighean. După ce o ajută să se dezbrace, fata îşi înălţă capul.

— Acum pot pleca, milady?

Deşi Gloriana îi oferise o canapea pe care să doarmă, ea stăruise să se întoarcă la bucătărie unde, ca toţi ceilalţi servitori, dormea pe o saltea de paie în faţa focului.

— Mai rămâi o clipă, te rog, spuse Gloriana, aşezându-se în faţa oglinzii şi luând pieptenele de fildeş pe care Edwenna i-l adusese, cu mult timp în urmă, de la Londra. Vreau să te întreb ceva.

— Da, milady? rosti Judith, puţin îngrijorată.

— Dacă ar fi să părăsesc Hadleigh Castle şi să mă mut în casa părintească din sat, ai veni să locuieşti cu mine?

Judith se legănă de pe un picior pe altul.

— Să plecaţi de la Hadleigh Castle, milady? N-or să vă dea voie să faceţi una ca asta, decât însoţită de Lord

Kembrook care, nu-i aşa, are casa lui.

— Eu plec, spuse Gloriana, hotărâtă, cu sau fără voia Lordului Kembrook.

Judith se făcu albă ca varul şi exclamă în şoaptă ceva necuviincios, apoi spuse.

— Milady, nu puteţi părăsi castelul, doar fiindcă aşa doriţi dumneavoastră!

— Foarte bine, replică Gloriana, pufnind. Nu contează. Rămâi aici Judith, să dormi cu câinii de vânătoare şi cu ceilalţi servitori, la bucătărie. La mine acasă ai fi avut camera ta şi un pat în care ai fi dormit singură…

Fata făcu ochii mari.

— Şi o să fie grozav când Lordul Kembrook o să ne aducă pe amândouă de păr înapoi! izbucni ea.

Gloriana oftă.

— Dacă va încerca să facă aşa ceva, am să-i străpung inima cu o săgeată.

Judith făcu ochii şi mai mari.

— Dacă faceţi asta or să vă spânzure.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, răbufni Gloriana, ajunsă la capătul răbdării. Nu vorbeam serios. Încercam doar să te conving. Ce zici, vii cu mine sau nu?

Judith rămase pe gânduri, încurcată.

— Merg, dacă aşa vreţi, milady. Dar, aveţi grijă… până la urmă ne vor închide pe amândouă într-o mănăstire, aşa cum au făcut cu Lady Hadleigh.

La această perspectivă Gloriana simţi un fior pe şira spinării. Elaina părea că se împăcase cu viaţa la mănăstire, dar ea s-ar fi simţit prizonieră şi dorul de libertate ar fi înnebunit-o.

— Lordul Hadleigh este un om drept, zise ea, dar cu mai puţină convingere decât ar fi spus-o înainte de discuţia cu Gareth de pe coridor. Nu te-ar pedepsi fiindcă te-ai supus dorinţei mele.

Judith dădu din cap, rosti un *„Da, milady”* şi se furişă afară, închizând uşa.

Cu părul despletit şi numai în cămaşă, Gloriana se duse să pună zăvorul. Apoi, după ce se spălă şi îngenunche lângă pat pentru o ultimă rugăciune spusă în grabă, se băgă în aşternut. Urmă incomodul ritual al dezbrăcatului, după care se înveli, gata de culcare.

Hărmălaia din şăia răzbătea până acolo. Ochii i se umplură de lacrimi, deşi încerca să şi le stăpânească. Prea mult plânsese din cauza lui Kembrook. Dacă se va strădui din răsputeri, nu va mai plânge în veci pentru el. Nu merita nici cât negru sub unghiei

Necazul era că, după toate aparenţele, începuse să-l iubească şi că, în ciuda extraordinarei sale voinţe şi a poruncilor dictate de bună cuviinţă, simţea despărţirea de Dane ca pe o mutilare.

Nu trebuia să se întâmple aşa ceva, se compătimi în sinea ei.

Auzi o bătaie în uşă şi încă una.

Cu siguranţă era Edward, care se îmbătase şi era nerăbdător să intre. A doua zi, la lumina zilei va fi foarte spăsit, îşi spuse ea satisfăcută.

— Pleacă de aici, strigă Gloriana.

— Te rog, se auzi o voce slabă şi speriată, într-o engleză stricată. Lasă-mă să intru mademoiselle. Mi-e teribil de frică.

Mariette.

Gloriana sări din pat, îşi puse cămaşa şi descuie uşa lăsând să intre în dormitor femeia pe care soţul ei o preferase să-i fie soţie.

Mariette plângea şi tremură în cămaşa subţire. Peste părul negru îşi legase o boneţică de noapte.

— Nu-mi place locul ăsta. E prea multă gălăgie şi mi-e foarte frică!

Gloriana care, nu cu mult timp în urmă sperase să o poată urî, acum dorea să o consoleze. O conduse pe Mariette spre banca din faţa focului şi o ajută să se aşeze, apoi luă o cuvertură şi îi înveli umerii firavi.

— Vreau să plec acasă, suspină Mariette, când se mai

linişti puţin.

Gloriana se aşează lângă ea şi o luă de umăr.

— Să murmură ea blând, ca o mamă care încearcă să-şi potolească odrasla plângăcioasă, făcând eforturi să-şi amintească unele cuvinte în franceză, limba poeţilor, pe care însă nu o stăpânea prea bine. Curând te vei mărita şi vei fi fericită.

Mariette schiţă un zâmbet.

— Da, spuse ea, străduindu-se să răspundă în engleză. Zâmbetul îi pieri de pe buze. Dar tu suferi că eu să fiu fericită şi asta nu-mi place. Ai fost atât de drăguţă cu mine.

Gloriana oftă încet.

— Am să-ţi fiu în continuare prietenă, Mariette, orice s-ar întâmpla. Doar dacă nu mă vor închide într-un turn sau într-o mănăstire, continuă în gând.

Ochii mari şi căprui ai Mariettei erau plini de lacrimi.

— Te credeam bătrână, plină de negi şi de zbârcituri. Aşa mi-a zis Kembrook. Am rămas foarte surprinsă când te-am văzut.

Gloriana surâse şi o strânse uşor de mână.

— Şi eu, la fel, răspunse ea cu sinceritate. Cel puţin, Dane îi spusese adevărul în privinţa unui singur lucru – Mariette nu era amanta lui. O femeie atât de timidă şi firavă nu putea fi altfel decât inocentă.

Mariette suspină înăbuşit.

— Inima îmi tresaltă de bucurie când mă uit la Kembrook, dar mai văd că nici ţie nu îţi e indiferent. Am să plec în Franţa, cu Fabrienne.

Deşi făcută cu stângăcie, declaraţia Mariettei exprima un adevăr îngrozitor. Îl iubea pe Dane, probabil la fel de pătimaş ca Gloriana. Cu toate acestea, dorea să plece, să se întoarcă singură în ţara ei.

Gloriana era mişcată, dar clătină din cap.

— Nu. Pe tine te iubeşte şi vrea să te ia de soţie, nu pe mine. Mă gândisem să lupt pentru el, dar acum… îmi dau seama că nu-l pot obliga să ţină la mine.

— Biata Gloriana, spuse Mariette şi ochii ei frumoşi se umplură din nou de lacrimi. Ţi-a sfâşiat inima, nu-i aşa?

Gloriana nu dorea să discute acest subiect. Nu atunci când întunericul le învăluia şi totul în jur arăta atât de deprimant.

— Povesteşte-mi cum l-ai cunoscut pe Kembrook? o întrebă ea, sincer interesată.

Expresia Mariettei se schimba de la o clipă la alta, reflectând în mod clar emoţiile care o încercau.

— Într-o zi sunt la piaţă cu Fabrienne. E şi el acolo. Zâmbi şi oftă visătoare. E puternic şi frumos. Zâmbetul îi dispăru, se încruntă şi spaima se oglindi în minunaţii ei ochi. Bandiţii vin să jefuiască. Unul din ei mă suie pe calul lui. O cuprinse un fior de groază. O strig pe Fabrienne. Kembrook se luptă şi face minuni cu sabia lui. Zâmbi din nou, de această dată uşurată. Sunt salvată.

Povestea fusese captivantă şi Gloriana îşi imaginase toate detaliile: tarabele colorate ale negustorilor, îmbrăcămintea lor pestriţă, găinile care cotcodăceau şi porumbiţele care gângureau în cuşti. Nu o putea acuza pe Mariette că se îndrăgostise de salvatorul ei; orice femeie ar fi făcut-o în asemenea împrejurări.

Gloriana zâmbi.

— Mă bucur. Că te-a salvat, vreau să spun.

Mariette se ridică, cu umerii încă acoperiţi de cuvertură.

— Eşti foarte amabilă. Acum, dacă ştiu că nu mă urăşti, m-aş duce la culcare.

Gloriana o conduse la uşă.

— N-am să te urăsc niciodată, spuse ea. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă adevărul ar fi fost altul, îşi urară noapte bună şi Mariette ieşi pe culoar unde Fabrienne, într-un du-te-vino nelinişti ocăra, în şoaptă, pe limba ei. Imediat îşi luă în primire obligaţiile şi îşi conduse stăpâna în camera sa.

Gloriana nu se mai aştepta să adoarmă şi avu dreptate. Aţipi de câteva ori zvârcolindu-se în somn şi cu

mult înainte de cântatul cocoşilor, se trezi de-a binelea. Se spălă şi se îmbrăcă în grabă, apoi se strecură prin coridorul mare până la o uşă de care toţi, în afară de ea, uitaseră şi ieşi.

Se auzeau clopotele bisericii care anunţau slujba şi rugăciunea de dimineaţă şi, deşi Gloriana se simţi vinovată că se sustrăgea obligaţiilor creştineşti, o porni, totuşi, cu paşi hotărâţi, în direcţia opusă. Trecând prin livadă văzu pomii care în zori îşi desfăceau bobocii roz şi de culoarea caisei. În momentul acela se afla în afara zidurilor castelului şi se îndrepta pe o potecă şerpuită prin pădure spre mănăstire.

Slujba era pe sfârşite când ajunse şi bătu la poarta de lemn a mănăstirii. Doi ochi o studiară prin ferestruica zăbrelită apoi i se dădu drumul înăuntru. Călugăriţa care îi deschisese era vădit nemulţumită.

— Nu e potrivit ca înălţimea Voastră să traverseze singură pădurea, o dojeni femeia. E împânzită de bandiţi şi peste tot mişună lupii şi mistreţii.

Gloriana îşi aplecă umilă capul. Adevărul era că nicio clipă nu se gândise la fiare sălbatice sau la tâlhari, fiindcă mintea nu-i stătea decât la Dane. Totuşi, lupii, mistreţii şi bandiţii erau, într-adevăr, un pericol şi ar fi trebuit să ia cu ea un arcaş, care să o apere la nevoie.

— Lady Elaina e pe aici?

— Îşi face rugăciunea, spuse călugăriţa, închizând uşor poarta şi încuind-o cu zăvorul. Acelaşi lucru ar trebui şi tu să-i faci, milady.

Gloriana se abţinu să comenteze, atrăgându-i atenţia că nici ea nu se găsea la slujbă în clipa aceea. Capela principală a mănăstirii se afla la o bună distanţă de poarta pe care intrase Gloriana.

— Pot să aştept? Ieri a trimis vorbă la Hadleigh Castle că vrea să mă vadă.

Călugăriţa oftă.

— Cred că da, spuse ea arătând cu mâna spre curticica în care Elaina îşi petrecea mare parte a timpului,

primăvara şi vara, până toamna târziu. Stai jos şi aşteapt-o pe Înălţimea Sa acolo, lângă fântână.

— Mulţumesc, zise Gloriana zâmbindu-i.

Nu aşteptă prea mult. Elaina apăru fără zgomot, ca o nălucă, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Slăbise şi avea cearcăne. Îi luă palmele într-ale ei în timp ce Gloriana se ridică să o sărute pe amândoi obrajii.

— N-am mai trecut de mult pe aici, spuse Gloriana cu părere de rău.

Elaina surâse.

— Vorbeşti prostii. Dane s-a întors şi trebuie să-i fii alături.

Gloriana lăsă ochii în jos.

— Să-i fiu alături? M-a respins cu dispreţ. Doreşte o altă femeie.

— E nebun şi nu ştie ce vrea, spuse Elaina cu afecţiune, dar o strânse de mâini pe Gloriana, puternic, până la durere şi continuă nelinişti tă. Nu trebuie să-i laşi să-şi ia o altă soţie şi pe tine să te alunge. Ar fi un dezastru pentru noi toţi.

Gloriana simţi cum i se strânge inima. Toţi ştiau că Elaina este nebună dar, printre alte ciudăţenii, căpătase şi harul de a prezice viitorul cu o uluitoare claritate.

— Ce pot să fac? şopti ea. Nu mă vrea.

Mâna Elainei tremura când o mângâie pe păr.

— Mari greutăţi şi pericole vă stau în cale, dar tu ai o inimă vitează, Gloriana. Fă aşa cum te îndeamnă ea, chiar de-ar fi să treci prin flăcările iadului. Numai aşa poţi ajunge dincolo de ele, în paradis.

— Nu înţelege ce vrei să spui, protestă Gloriana.

Elaina se ridică în picioare.

— Fă aşa cum ţi-am spus, zise ea şi nu mai spuse nimic.

Capitolul 5

Când se întoarse la Hadleigh Castle, călare pe un

măgăruş luat de la mănăstire, imediat ce trecu de poarta principală văzu fluturând un steag zdrenţuit pe zidul exterior al curţii interioare, imediat în apropierea terenului pe care îşi făceau exerciţiile de luptă soldaţii lui Gareth. Acolo fusese înălţată o platformă unde aveau să stea trompeţii îmbrăcaţi în culorile casei Hadleigh, roşu şi auriu. Drept ţintă, în mijlocul terenului, pe două prăjini aşezate în cruce fusese atârnat un manechin, echipat complet în armură.

Gloriana se gândi, cu o umbră de tristeţe, că ziua aceea avea să marcheze sfârşitul copilăriei lui Edward. După un mic dejun festiv în sala cea mare, urmat de ceremonia ridicării la rangul de cavaler, plănuită să se desfăşoare în curtea interioară a castelului, Edward va deveni un soldat expus tuturor primejdiilor acestei meserii.

Gloriana intră în cea de-a doua curte interioară şi se opri la grajduri să dea măgăruşul în grija unui rândaş şi să anunţe că animalul să fie înapoiat imediat mănăstirii.

Edward şi tovarăşii lui stăteau la o masă separată, aşezată paralel cu lungimea podiumului. Purtau straie alb-argintii, cele obişnuite acelui gen de festivităţi – cămăşi, pantaloni bufanţi, tunici – şi pe umeri pelerine colorate.

Gloriana îi prinse privirea – figura lui reflecta clar urmările nopţii de beţie, ale întrecerii cu Dane şi ale orelor de veghe în capelă ce au urmat acesteia – şi îi zâmbi încurajator. Aspkanţii la titlul de cavaler trebuiau să stea treji şi să se roage toată noaptea ce preceda acest eveniment, astfel încât sufletele lor să fie pregătite şi purificate pentru depunerea jurământului solemn din dimineaţa următoare.

Edward îi răspunse printr-un zâmbet şters, dar plin de mândrie şi tainică afecţiune.

Numai după acest schimb de priviri Gloriana îşi îndreptă ochii spre podium căutându-l pe Dane. Era acolo, firește, strălucitor în tunica sa verde cu alb, aşezat alături de Gareth. Mariette nu era de faţă, fapt care o făcu să răsufle uşurată. Nu dorea să renunţe la locul ei pe podium

chiar în ziua aceea, niciodată, dar ar fi făcut-o înainte de a se aşeza la masă alături de Kembrook şi viitoarea sa soţie.

După ce făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Gareth, care o privea încruntat şi gânditor, Gloriana urcă treptele podiumului şi se aşează lângă soţul ei – bărbatul pe care Elaina îi impusese să-l câştige cu orice preţ.

Nu era întru totul convinsă că merită efortul.

Când se aşeză, Kembrook se ridică şi îşi înclină uşor capul.

— În sfârşit, zise el. Avea un zâmbet fermecător, dar tonul sarcastic. Unde ai fost?

Gloriana luă o bucată de pâine neagră şi o felie de brânză, care se găseau din abundentă pe platourile mari din lemn.

— Lady Elaina a dorit să mă vadă, răspunse ea cu o politeţe exagerată, fără să-l privească. Din moment ce tu însuţi mi-ai dat de veste acest lucru ieri după-amiază şi cum, în afară de Edward, ea este singura fiinţă la care ţin foarte mult, trebuia să-ţi fi dat seama şi să nu te mai oboseşti să mă întrebi.

— Plecaseşi singură de la castel, spuse Dane, pe un ton indiferent.

— Aşa este, replică ea, dar asta fiindcă toţi erau prea ocupaţi ca să stea după mine. Edward îşi făcea baia rituală, apoi a urmat slujbă specială la care au luat parte toţi servitorii. Pe cine să fi rugat să mă conducă până la mănăstire?

— Puteai să aştepţi, insistă Dane, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Sunt sigur că atunci când Lady Elaina a cerut să te vadă nu se aştepta să apari neînsoţită şi fără să fi fost la slujbă, înainte de cântatul cocoşilor!

Gloriana mâncă cu poftă din delicioasa brânză înainte de a-i răspunde pe un ton suav.

— Uite că, totuşi, am ajuns acolo şi m-am întors, fără să mi se fi întâmplat nimic, călare pe măgăruşul Surorii Margaret.

Dane întinse mâna după cană cu vin, bău însetat şi o

trânti cu zgomot înapoi pe masă. Cu coada ochiului, Gloriana îi văzu pe călugărul Cradoc şi seneşelul Eigg, cu ochii plecaţi în platourile din lemn.

— Eşti incorigibilă, zise Kembrook, indiferent.

Gloriana zâmbi fericită.

— Ce noroc că nu constitui o problemă pentru tine, replică ea privindu-l, în sfârşit, în ochi. În locul tău m-aş gândi la drăgălaşa Mariette, care este atât de plăpândă şi îngrozită de ţara asta necivilizată şi de locuitorii ei care sunt nişte barbari.

Spre marea ei satisfacţie îl văzu cum roşeşte.

— Ţi-a spus ţie aşa ceva?

— Da, spuse Gloriana, luând o altă bucată de brânză cu vârful cuţitului. Suntem prietene. Este foarte necăjită că mi-a destrămat căsnicia – se aştepta să arăt ca o babă – şi acum vrea să se întoarcă în Franţa. Fireşte că am rugat-o să rămână. Cu cât se desface mai repede căsătoria, cu atât mai bine. Voi putea să-mi refac viaţa de una singură.

Dane mai luă o înghiţitură de vin, dar de această dată înghiţi cu zgomot, ceea ce putea însemna că îl atinsese la punctul sensibil, sau, pur şi simplu, era însetat. După o noapte de beţie îţi simţi gura arsă de sete, ai dureri de cap şi crampe la stomac. Asta spera ea că se petrece cu Kembrook.

— Am mai discutat problema *„vieţii”* tale. Nu te mai osteni să te gândeşti ce-ai să faci, din moment ce vei fi pregătită pentru ceva care ţi se potriveşte mai bine.

Gloriana zâmbi angelic, fermecător – cel puţin, aşa spera.

— Lua-te-ar naiba, spuse ea cu glas mieros. Pe tine şi planurile tale măreţe de a mă închide în cine ştie ce temniţă aranjată elegant şi confortabil.

Kembrook oftă adânc şi zgomotos.

— Cred că, într-adevăr, mi-ai picat pe cap ca o pedeapsă pentru păcatele mele.

— Se prea poate, spuse ea surâzătoare. Nu mă miră că îţi aduci aminte de ele, fiindcă sigur ai atât de multe că

nici nule mai ştii numărul.

— Iar tu ai noroc că, zise Kembrook privind pe deasupra sălii, nu îmi stă în obicei să ridic mâna asupra unei femei. Altfel ţi-aş trage câteva palme la fund să te înveţi minte.

— Acolo e, probabil, locul cu care gândeşti tu, îi replică Gloriana. În ce mă priveşte o fac cu capul şi cu inima. Vai, mie, recunosc, am şi eu mustrări de conştiinţă. Dacă crima nu ar fi un păcat de moarte ţi-aş înfige o săgeată în inima trădătoare şi aş dansa de fericire.

Gareth, care asistase la discuţie, interveni, în sfârşit.

— Terminaţi cu cearta, altfel, mă jur că vă leg pe amândoi în lanţuri şi vă arunc în turn.

Dane vru să riposteze, dar Gloriana, care nu putea uita că îl iubeşte, îi atinse braţul prevenitor, simţindu-i muşchii încordaţi, tari ca fierul.

— Astăzi este ziua lui Edward, spuse ea încet. Nu vreau să i-o stric cu vrajba dintre noi.

Dane ezită şi ea avu impresia că zăreşte în privirea lui durere şi o furie abia stăpânită.

— Nici eu nu vreau. Ce zici de un armistiţiu, Lady Kembrook?

Ea dădu din cap, surâzând.

— Doar până mâine.

Kembrook râse şi ridică de pe masă cupă cu vin.

— Până mâine.

— Mi-aţi luat o piatră de pe inimă văzându-vă împăcaţi.

Nici Gloriana şi nici Dane nu comentară.

Îndată ce prietenii, familia lui Edward şi cei care aspirau la titlul de cavaler terminară micul dejun, din curte se auzi sunet de trompetă. Dane se ridică, îi dădu braţul şi ea îl acceptă docilă.

Atingându-i cu degetele pielea fină, Kembrook se înfioră. Voia să o izgonească dar, în acelaşi timp, să o ţină aproape. Gândul de a se culca cu ea, pe care ani de zile, de la aşa-zisa lor căsătorie, îl evită cu îndârjire, i se strecură

în minte şi începu să-l obsedeze.

Dane avea multe defecte, dar ipocrit nu era. Din prima clipă în care o văzuse, făcând baie acoperită de petale galbene de trandafir, o dorise cu atâta pasiune încât nimic, nici măcar vinul prost englezesc nu o putuse stinge. Cu o seară în urmă, după ce Edward şi ceilalţi se retrăseseră pentru veghea din capelă, Dane se dusese până la coada lacului să înoate gol în apa strălucind sub razele lunii. Nici frigul nu îi potolise dorinţa; un singur lucru ar fi putut-o face.

În timp ce o conducea din sala cea mare spre curtea însorită unde flamuri colorate fluturau în vânt, o privi pe Gloriana cu coada ochiului. Îşi aminti de impertinenţa cu care îi vorbise şi de ideile năstruşnice pe care le avea, aşa că nici gând să o dezbrace – oricât de seducătoare ar fi fost.

Hotărârea nu era total dezinteresată fiindcă, dacă s-ar fi culcat cu femeia aceea aprigă, căsătoria lor nu mai putea fi desfăcută de la sine şi s-ar fi pus problema divorţului. Poate că ea chiar încerca să-l ademenească pentru a-i dejuca planurile de a nu fi dusă la mănăstire. De asta era sigur.

Era hotărât să nu se mai gândească la Gloriana, soţia-virgină şi să stea cât mai retras; dar cunoscându-i formele graţioase ale trupului şi vioiciunea mişcărilor, perfecte pentru o partidă de dragoste, se aplecă în modul cel mai provocator să o simtă cât mai aproape.

Din fericire, aerul festiv al acelei zile nu dădea prilejul frământărilor sentimentale. Chiar în momentul în care îşi ocupau locurile, unul lângă altul, sunetul trompetelor acoperi glasul menestrelilor, împreună cu Gareth şi călugărul Cradoc, taţii, unchii sau fraţii celor care aspirau la titlul de cavaler, urcară pe podiumul improvizat, cu fastul cuvenit şi demnitate.

Deşi se împungea cu Edward ori de câte ori avea ocazia, Dane simţi un val de mândrie şi ochii i se umplură de lacrimi, pe care, însă, şi le înăbuşi înainte să se simtă

ruşinat de slăbiciunea să şi îl urmări pe Edward cum se aşază într-un genunchi, alături de ceilalţi tineri, cu capul plecat, în aşteptarea rugăciunii. Menestrelii încetară cântatul şi ceilalţi îşi împreunară palmele cu pioşenie şi lăsară capul în pământ.

Cu voce răsunătoare, Cradoc se rugă ca Dumnezeu din ceruri să-şi îndrepte privirea cu dragoste şi milă asupra acelor bravi soldaţi ai Crucii, să-i purifice, să îi încurajeze în momentele grele ale vieţii şi să le dăruiască o binecuvântată odihnă după moarte, până în Ziua Judecăţii de Apoi. După ce mai rosti o rugăciune pentru o recoltă bogată, călugărul îşi termină predică şi tinerii soldaţi îşi înălţară privirile spre el, fără însă a se ridica în picioare.

— Juraţi credinţă lui Dumnezeii şi seniorului vostru? îl întrebă pe fiecare în parte, cu voce puternică, dar blajină.

Dane simţi că i se frânge inima la gândul pericolelor pe care le vor avea de înfruntat acei băieţi viteji şi încrezători, din clipa în care vor deveni soldaţi. Nici măcar poveştile bătrânilor soldaţi, care acum aveau grijă de caii lui Gareth, sau păzeau porţile şi îşi făceau rondul pe zidurile castelului nu îi pregătiseră pentru confruntarea cu viaţa aspră, hidoasă, adesea doar obositoare – deşi războiul avea şi părţile lui frumoase ca, de pildă, gloria – dar atunci când nu pui mai presus interesele personale, acest lucru nu mai contează.

— Jur, rosti Edward, clar şi solemn, să respect legile sfinte, voinţa fratelui meu Hadleigh şi să-mi păstrez demnitatea până în clipa morţii şi apoi.

Gareth ţinea sabia de ceremonii, moştenire de familie, despre care se spunea că avea încastrată în ea o bucată din osul călcâiului Sfântului Andrei.

Făcând un pas înainte, îi atinse cu lama strălucitoare umărul stâng, apoi pe cel drept.

— Sir Edward, te ridic la rangul de cavaler al regatului şi vajnic slujitor ai lui Cristos.

Privind scurt, cu coada ochiului, spre Gloriana, Dane

văzu o lacrimă strălucindu-i pe obraz.

Aşa cum se cuvenea, Edward rămase tăcut, cu capul plecat.

Pe rând şi celorlalţi băieţi li se acordă titiul de cavaler. Capii de familie, fiecare cu sabia lui ce conţinea alte relicve, îndepliniră acelaşi ritual. Taţii, fraţii şi unchii acestora erau cu toţii vasali şi cavaleri în serviciul lui Gareth.

Băieţii se ridicară în picioare, figurile lor îmbujorate exprimând certitudinea înţelegerii noului lor statut, atât de greu câştigat. Majoritatea, pentru a ajunge să trăiască această clipă, începuseră să se antreneze de la şapte, opt ani, mai întâi ca paji ai unor cavaleri, apoi învăţând să călărească şi să lupte cu lancea, sabia şi pumnalul. Pregătirea fusese lungă şi istovitoare şi nu lipsiseră vânătăile şi oasele rupte, perseverenţa lor fiind însă, în final, răsplătită cum se cuvine.

Mai urmă de îndeplinit un ritual numit *„lovitura”* şi Dane rămase calm simţind-o alături pe Gloriana încordată.

Edward se ridică în faţa fratelui mai vârstnic, arătând slab şi firav în hainele din mătase albă, ţinându-şi capul sus şi privirea aţintită în ochii lui Gareth. Fără să clipească, deşi Dane ştia că Hadleigh nu o face cu plăcere, stăpânul castelului ridică palma şi îl lovi pe Edward peste faţă, atât de tare, încât, în ciuda efortului de a-i rezista, băiatul se clătină pe picioare. Sângele îi ţâşni din nas şi din buza spartă, stropindu-i tunica.

Îndreptându-se, Edward rămase drept în faţa fratelui şi a stăpânului său şi din rândul mulţimii se auziră strigăte de bucurie şi mândrie…

— Animale, murmură Gloriana.

— E nevoie să-ţi explic, zise Dane cu bunăvoinţă, că lovitura face parte din ritual şi li se aplică pentru a nu-şi uita jurământul?

— Ai făcut-o deja, îi replică Gloriana, dar eu încă mai cred că este un obicei barbar.

Dane nu răspunse. Ştia foarte bine că băieţii aceia

vor trece prin mult mai multe suferinţe decât cele provocate de palma dată de una din rudele apropiate.

După Edward urmară la rând ceilalţi, dar lovitura nu o primiră de la Gareth, ci de la cei care le acordaseră fiecăruia în parte titlul de cavaler şi le auziseră jurământul de credinţă. Gloriana asistă în linişte la tot acest spectacol, deşi Dane putea spune că, mai degrabă, ar fi întors capul. Simţea o sinceră admiraţie pentru curajul ei, fiindcă puţine femei erau înzestrate cu această calitate pe care el i-o intuise.

Partea oficială a ceremoniei se încheie în urale de bucurie, care păreau că fac să se cutremure vechile ziduri ale castelului. Trompetele, strălucind în lumina soarelui, începură să sune şi menestrelii se apucară să cânte iar din lăute, lire şi fluiere, acordându-şi armonios instrumentele.

Edward privea peste mulţimea adunată ştergându-şi rănile cu mâneca de la cămaşă. Când o zări pe Gloriana şi chipul i se lumină de bucurie, Dane simţi în inimă ghimpele geloziei şi îşi prinse soţia de mijloc, strângând-o tare când ea se împotrivi.

Totuşi, ea reuşi să se smulgă şi se repezi să îl îmbrăţişeze pe Edward, care o luă în braţe şi o învârti în aer, amândoi râzând fericiţi. Dane scrâşni din dinţi, dar îşi spuse că, oricum, fata va pleca în curând şi că Edward era la prima lui cucerire.

— Am un cadou pentru tine, spuse Gloriana, ridicându-şi privirea spre mezin, a cărui faţă strălucea de fericire şi mândrie. L-am cumpărat astă vară din iarmaroc şi abia m-am abţinut să nu mă dau de gol.

— Hai şi arată-mi-l, zise Edward, ţinând-o încă de mână şi, în sfârşit, aruncându-i o privire lui Dane.

Kembrook îl felicită reţinut. Poate, mai târziu, după prânz, îi va dărui lui Edward pumnalul încrustat cu pietre preţioase şi teacă din piele, pe care i le adusese din Italia. Gareth îi va da un cal, lance şi armură, în cadrul altei ceremonii, dar cu aceeaşi ocazie.

Edward răspunse printr-un mormăit urărilor de bine

ale fratelui său – cu o seară în urmă conveniseră să pună capăt ostilităţilor – dar nu se putuse abţine când Gloriana îl împinsese pe Dane.

Deşi e mai tânăr decât ea, se gândea Kembrook, în vreme ce plecau în grabă să vadă darul despre care amintise Gloriana, Edward ar fi fost bărbatul potrivit. Nu stăpânea pământuri şi averi, dar Gloriana era bogată cât pentru amândoi. Deşi, cum ar fi fost normal în asemenea cazuri, dragostea nu compensa acest neajuns, Edward o iubea cu adevărat şi era limpede că nu şi-ar fi vândut sufletul pentru a o lua de soţie.

Dane nu putea înţelege de ce nu îi trecuse prin minte până atunci să i-o dăruiască pe Gloriana, pe lângă preţiosul pumnal. Ştia însă că mai întâi ar fi murit. Nu, cel mai bun era tot planul iniţial: Gloriana trebuia dusă la mănăstire unde va fi în siguranţă şi nu-i va lipsi nimic…

Şi nu va fi atinsă de mâinile unui iubit.

Mormăind o înjurătură, Dane îşi trecu degetele prin păr şi începu să-l caute pe Gareth prin mulţime. Nu apucă să se apropie de el că cineva îl trase de mânecă.

— Domnule!

Era Fabrienne, slujnica Mariettei. Se smuci nervos, apoi văzu privirea acuzatoare a femeii. Nu fuseseră niciodată prieteni, dar nici duşmani, iar asta ceruse un efort de voinţă din partea amândurora.

— Ce mai face drăgălaşa ta stăpână? întrebă Dane, grija pentru Mariette spulberându-i starea de iritare.

— Destul de bine, stăpâne, răspunse Fabrienne într-o franceză foarte clară. Deşi el cunoştea foarte bine limba şi ea ştia acest lucru, i se adresa de parcă ar fi vorbit unui câine sau unui idiot. Deşi aţi neglijat-o cu totul.

Kembrook nu avea de gând să piardă vremea explicându-i ceea ce era un lucru atât de evident: că ziua aceea îi aparţinea lui Edward şi celorlalţi care de-abia primiseră titlul de cavaler. O invitase pe Mariette să asiste la festivitate, ca oaspete de onoare, dar ea fluturase din gene, ruşinoasă, refuzându-l.

Timiditatea ei îl enervase.

— Ce doreşti? întrebă pe un ton tăios.

Fabrienne zâmbi.

— O mică atenţie pentru Mademoiselle, ca dovadă a respectului ce i-l purtaţi. O mică bijuterie, o panglică – poate un bănuţ!

Dane nu avea la el nici bijuterii, nici panglici – nu obişnuia să poarte aşa ceva, dar îşi deschise punga şi scoase din ea o monedă. Fabrienne i-o smulse din palmă şi privind-o cu lăcomie îi dădu drumul în buzunarul de la cingătoare.

Amândoi ştiau că Mariette nu va primi bănuţul şi, deşi îi părea rău după el, Dane îl socotea că pe o plată pentru un scurt răgaz de linişte. Primul lucru pe care avea să-l facă după ce se va însura cu Mariette – adică efectiv primul lucru – era să o trimită înapoi în Franţa pe Fabrienne.

— Poate că lady Mariette preferă să ne întâlnim pe terenul unde se vor desfăşura întrecerile, spuse el.

Fabrienne pufni dispreţuitor şi o luă grăbită spre castel.

— Ce creatură nesuferită, îşi dădu Gareth cu părerea, făcându-l pe Dane, care nu-l simţise că se apropie, să tresară. De ce-ai plătit-o? Cu ce te are la mână?

Dane se întoarse cu faţa spre fratele său, nervos şi, în acelaşi timp, nespus de fericit că acesta îi ţinea companie.

— Pun pariu că la vârsta ta, nu te mai; îi de bârfe, răspunse râzând şi dându-i o palmă peste umăr. Am plătit-o să plece şi să mă lase în pace. Merita chiar dublu pentru asta.

— Soţia ta unde este? întrebă Gareth!

Dane îşi păstră zâmbetul pe faţă deşi nu îi era uşor.

— Lady Gloriana e pe-aici pe undeva. O însoţeşte Edward, aşa că nu-mi fac griji. Elaina a venit astăzi, Gareth, sau ţi-ai adus amanta?

— Dumnezeule, ştii că ai tupeu! izbucni Gareth, înroşindu-se la faţă şi ştergându-şi fruntea transpirată cu

batista din dantelă. Elaina nu a vrut să asiste la întreceri, dar o să fim împreună la slujba de seară şi la cină. Iar Annabel, dacă ţii neapărat să ştii, e prea discretă ca să apară în public alături de mine. Ea îmi oferă cu totul alt gen de distracţii.

Când Gareth rosti cuvântul *„distracţii”*, Dane îşi aminti de situaţia disperată în care se afla, simţind o durere surdă în vintre. Gloriana era soţia lui, dar nu se putea culca cu ea. Şi nici la Mariette nu se putea întoarce, fiindcă nu obişnuia să dezvirgineze fecioare înainte să se însoare cu ele.

L-ar fi fost destul de uşor să găsească o femeie care să-şi ofere serviciile – unele o făcuseră deja.

— Dar îi pierise cheful de aventură. Cele două femei îi dădeau suficiente dureri de cap pentru a se mai complica cu vreo slujnică sau o târfă de la tavernă din sat.

— Te invidiez, îi mărturisi Dane fratelui său care îi aruncă un rânjet răutăcios. Spune-mi şi mie, isteţule, cum reuşeşti să te culci cu o femeie când pe cealaltă o divinizezi?

Lui Gareth îi dispăru rânjetul de pe buze şi o umbră de durere i se aşternu pe chip, făcându-l pe Dane să regrete vorbele sarcastice.

— Vine o vreme, zise Gareth, cu voce răguşită şi uşor melancolică, când singurătatea devine de nesuportat.

— Scuză-mă, n-am niciun drept să-ţi reproşez.

Gareth rânji din nou.

— Pentru faptul că te căieşti am să-ţi fac cinste cu o cană de bere, spuse Gareth şi îl plesni puternic peste spate. Ba chiar două. Azi-noapte, Edward a trecut cu bine proba ţinând pasul cu tine şi cu velşul ăla crăcănat, nu?

— A trecut-o, recunoscu Dane, râzând. Atunci, ne vedem puţin mai târziu.

Gareth încuviinţă şi Dane îl urmări cum se îndreaptă spre curtea exterioară unde se alătură unui grup de oameni veseli şi gălăgioşi.

— Îţi place? îl întrebă Gloriana pe Edward care îşi

trecea palma peste şaua de piele moale pe care ea i-o dăruise. Se aflau în curticica în care plutea mireasma trandafirilor galbeni.

Ochii lui străluceau de bucurie.

— Oh. Glory – e cea mai frumoasă şa pe care un bărbat a avut-o vreodată.

— Un cavaler, îl corectă ea, mândră de el şi, în acelaşi timp, temându-se pentru viaţa lui. Ştia mai bine decât oricine cât era de loial şi ce suflet nobil avea. Curând vei primi un armăsar, armură, o sabie frumoasă, scut şi lance. Ce se va întâmpla cu sărmanul Odin?

— De azi încolo va purta în spate numai pajul şi prânzul la iarbă verde, îi răspunse tânărul luând şaua de pe bancă, unde o pusese Gloriana. Îţi mulţumesc, Glory, îi spuse îmbujorat la faţă.

Gloriana îşi muşcă buza de jos. Ţinea atât de mult la el încât îi venea să plângă.

— A fost plăcerea mea, Sir Edward, răspunse ea, făcând o reverenţă scurtă. Vino… trebuie să-ţi iei sabia şi lancea ca să le dovedeşti tuturor că eşti un cavaler iscusit. Ai grijă ce facil

Stăteau în picioare, foarte aproape unul de celălalt şi el o sărută cu respect pe frunte.

— Dacă ar trebui să ucid balauri, să alung hoardele turceşti şi să mă remarc prin acte de vitejie, ca Artos, regele războinic, atunci m-ai iubi?

Ea îşi ridică privirea spre el. Ar fi vrut să-şi poată revărsa sentimentele pe care le avea faţă de Dane, spre fratele său.

— Ştii foarte bine că întotdeauna am să te iubesc, spuse ea, şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Edward scoase un oftat.

— Da, aşa cum îl iubeşti pe Gareth.

Gloriana îşi muşcă din nou buza, încuviinţând.

El îi atinse obrazul şi îi şterse lacrima cu un deget.

— Lady Gloriana, onoarea mă obligă ca acum şi aici să te anunţ că nu voi renunţa de bunăvoie. Tânjesc după

sufletul şi trupul tău şi nimic nu mă va face să cedez.

— Ai să renunţi când într-o bună zi, curând, vei întâlni faţă potrivită…

— E mai mult ca sigur, o întrerupse Edward, schiţând un zâmbet amar, că mi se va aranja dinainte o căsătorie potrivită.

— Tot ce se poate, recunoscu Gloriana. Oricum, nu-ţi pune speranţele în mine.

El îi luă palma şi ridicând-o la gură îşi trecu uşor buzele peste fiecare deget în parte.

— Dacă o săruţi, se auzi vocea tăioasă a lui Dane, care reuşise să deschidă poarta fără zgomot, te străpung cu sabia pe loc.

Gloriana se îndepărtă de Edward, dar regretă imediat. În fond, nu făcuse nimic rău şi n-avea de ce să se simtă vinovată.

Edward îşi privi încruntat fratele, dar nu îi dădu Glorianei drumul la mână.

— Hotărăşte-te, Kembrook. Pe care din femei o alegi?

Gloriana îşi înfrână dorinţa de a-i striga să tacă; se părea că pentru Edward titlul de cavaler, pe care tocmai îl primise, însemna mai mult decât un titlu de nobleţe, privilegiul de a se numi Sir. Era de nerecunoscut şi această transformare se petrecuse într-un răstimp foarte scurt.

— Dă-i drumul, îi ordonă Dane.

Edward rămase la fel de calm, nedând semne că ar vrea să se supună, dar Gloriana, înfiorată de vorbele soţului său, îşi retrase mâna.

— Te-am întrebat ceva, i se adresă Edward fratelui său.

— Iar eu n-am să-ţi răspund, replică acesta. Gareth te aşteaptă să-ţi dea armăsarul, armura şi sabia. Du-te, Sir Edward, le să demonstrezi târfelor, fecioarelor şi slujnicelor că, în sfârşit, ai devenit bărbat.

Edward se făcu alb la faţă, dar nu de spaimă. Petele de sânge care îi stropiseră cămaşa atunci când Gareth îi aplicase *„lovitura”* ce făcea parte din ritual, păreau mai vii

decât înainte. Făcu un pas spre Dane, dar Gloriana îl prinse de braţ şi îl strânse cu toată forţa.

Privirea ei era aţintită asupra lui Kembrook şi nu-şi putea ascunde furia oricât ar fi încercat.

— Noi doi am stabilit ceva, îi spuse ea frumosului viking, ce rămăsese în pragul porţii. Totuşi, mâine dimineaţă am să-ţi spun exact ce cred despre tine.

Kembrook îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, ceea ce o înfurie şi mai mult, pe Edward făcându-l să se smucească din strânsoarea ei. În loc să se repeadă la fratele său, care era mai în vârstă, mai solid şi mult mai priceput în mânuirea armelor, Edward îşi îndreptă umerii şi trase adânc aer în piept. În ochii Glorianei părea acum mai înalt şi mai voinic.

— Poate ar trebui să-ţi dovedesc şi ţie, ca şi *„târfelor, fecioarelor şi slujnicelor”*, cum vulgar te-ai exprimat, că sunt într-adevăr bărbat.

O clipă timpul parcă se opri în loc, sau poate numai în inima Glorianei. Tăcerea deveni apăsătoare. Dacă Edward îl provocă la duel, urmările erau previzibile, iar Gloriana şi-ar fi dat viaţa ca să împiedice dezastrul. Deşi nu îl iubea pe mezinul familiei St. Gregory aşa cum dorea acesta, ţinea foarte mult la el. Îi aruncă lui Dane o privire imploratoare.

— Nu, zise Dane, în cele din urmă, întâlnind privirea înflăcărată a fratelui său. Mie nu trebuie să-mi dovedeşti nimic, Edward. Nu îmi cer iertare că am ripostat fiindcă vrei să pui mâna pe soţia mea, dar îţi dau dreptate într-o singură privinţă: onoarea mea este în joc dacă nu mă hotărăsc pe cine aleg, între Mariette şi Gloriana.

Edward nu mai spuse nimic. Îşi dominase adversarul. În ce o privea, Gloriana era încă tulburată de vorbele lui Kembrook. Ce mai avea de ales din moment ce căsătoria cu Mariette era un lucru deja stabilit? Deşi impertinenţa şi tonul lui vehement o îngroziseră, o fărâmă de speranţă îi încălzi sufletul. Îşi duse mâna la inimă, acolo unde adunase cele mai frumoase visuri.

Sir Edward, ai cărui adversari şi admiratori se adunaseră pe terenul de întreceri, îşi luă şaua cea nouă de pe bancă şi îi aruncă Glorianei o privire peste umăr. Nu era nevoie să o întrebe dacă vrea să rămână. Ei doi se înţelegeau din priviri.

— Vin şi eu în câteva minute, spuse ea.

Dane se dădu înapoi, făcându-i loc lui Edward să iasă pe poartă.

— Cred că mi-ar fi ţinut piept cu orice armă aş fi ales, cugetă el întorcându-se spre Gloriana.

Ea se aşezase pe banca de marmură, copleşită de surprizele de care avusese parte într-un răstimp atât de scurt.

— Nu ţi-aş fi iertat-o vreodată, spuse ea.

— Îl iubeşti?

— Mult de tot, zise ea, zâmbind, dar nu aşa cum îţi închipui tu.

— Uneori mă gândesc că ar fi mai potrivit pentru Mariette decât mine, mărturisi Kembrook, surprinzând-o din nou, dar ea nu se lăsă amăgită. Ştiindu-l fluşturatic şi foarte posesiv, era posibil să nu fi vorbit serios.

— Tot ce se poate, spuse precaută, lăsând ochii în jos pentru a nu-i citi în priviri gândurile necuviincioase.

Kembrook stătea cu un picior ridicat pe bancă şi cu braţele sprijinite de genunchi. Gloriana îl simţea că zâmbeşte, aşa cum simţea căldura soarelui şi briza ce bătea dinspre lac şi nu fu deloc mirată când ridicându-şi privirea se convinse că aşa era.

— Nu credeam să aud asemenea cuvinte rostite de buzele tale, milady, o tachină el.

Gloriana se ridică, tulburată de apropierea lui Kembrook, într-un mod pe care nu-l înţelegea.

— Mai ai ceva de spus? îl întrebă distantă. Deşi nu-mi surâde perspectiva de a-l urmări pe Edward cum se luptă cu lancea, sunt aşteptată să asist la întrecere. Festivităţile barbare vor începe dintr-o clipă în alta, dacă nu cumva s-a şi dat semnalul de începere.

Kembrook se întinse şi închise poarta, nelăsând-o să treacă şi Gloriana se trezi lipită de ea, prinsă în capcana braţelor lui.

— Da. Aş mai vrea să-ţi spun ceva, Lady Kembrook. Anume că, în afară de mine, în viaţa ta nu vei săruta un alt bărbat.

Gura lui era foarte aproape de a ei şi Gloriana începu să tremure la gândul că ar putea-o atinge.

— Pretenţiile tale sunt exagerate, protestă ea, deşi se simţea tulburată. N-am să le accept decât dacă şi tu promiţi acelaşi lucru.

Kembrook chicoti.

— Foarte bine, promit să nu sărut bărbaţii. În clipa următoare îi captură gura, la început cu blândeţe, apoi cu o patimă crescândă, care Glorianei îi înmuie picioarele. Inima îi bătea cu putere în piept, o durea pântecele şi sânii i se întăriră.

Iar el o mistuia în continuare cu buzele şi limba, întipărindu-şi fiinţa în adâncul sufletului ei.

Când îi dădu drumul, Gloriana se rezemă ameţită de poartă, gâfâind.

Kembrook o privi vădit surprins şi îi trasă conturul feţei îmbujorate cu vârful degetului.

— Să mă ierte Dumnezeu, spuse el cu voce scăzută şi răguşită. Sunt un ticălos.

Capitolul 6

Toată după-amiaza aceea lungă şi bogată în jocuri şi simulări de de lupte – în timpul cărora toţi cei prezenţi, spectatori şi cavaleri, aflaţi pe teren, asudaseră – Gareth îşi ţinu permanent sub observaţie fratele rătăcitor şi pe frumoasă fată care stătuse tot timpul lângă el. Gloriana părea schimbată, ca şi cum ani de zile îşi ţinuse ascunsă adevărata splendoare, aşteptând întoarcerea triumfală a lui Kembrook.

Se părea că cei doi ajunseseră la o înţelegere şi în

acel moment erau absorbiţi de întrecerile de pe teren, discutând cu înflăcărare, de parcă ar fi fost singuri pe lume. Speranţa cea mai fierbinte a lui Gareth era ca ei să se împace şi să rămână împreună ca soţ şi soţie.

Din păcate, ştiindu-l pe Hadleigh ca fiind un bărbat pragmatic, Gareth era convins că armistiţiul lor era de scurtă durată şi că îl încheiaseră influenţaţi fiind de importanţa şi emoţiile acelei zile. De îndată ce viaţa îşi va relua cursul normal şi având-o în preajmă pe Mariette, micuţa franţuzoaică, ce complică şi mai mult situaţia cu prezenţa ei, Gloriana şi Dane se vor certa din nou.

Când sunetul trompetei dădu semnalul încetării întrecerilor, Gareth îşi scoase batista din tunică şi îşi şterse faţa transpirată. Deşi ţinea deopotrivă de mult la Gloriana şi Dane, motivele pentru care dorea ca cei doi să se împace nu erau numai de ordin sentimental. Dacă Kembrook desfăcea căsătoria, el ar fi pierdut mare parte din profiturile aduse de negoţul pe mare, încă înfloritor, de care se ocupase odinioară ţâţâi Glorianei. Pământurile, proprietăţile şi corăbiile ar fi intrat sub controlul exclusiv al ei. Îndrumată de propriii săi vecini, Hadleigh şi Kembrook ar fi pierdut orice drept asupra lor.

Gareth îşi şterse ceafa şi mormăi o înjurătură. Nu va permite să se întâmple aşa ceva. Va trebui să acţioneze drastic deşi nu-i plăcea deloc să se amestece în treburile celor doi.

Îi făcu un semn celui mai de încredere dintre oamenii săi şi în şoaptă îi dădu ordinele ce trebuiau îndeplinite.

Cavalerii ridicaseră nori de praf dovedindu-şi iscusinţa pe terenul de întreceri şi Gloriana, ca toţi ceilalţi de altfel, era murdară din cap până în picioare. Avea de gând să se strecoare în camera ei, să se spele şi să-şi schimbe rochia pentru slujba de seară, când Edward şi ceilalţi cavaleri îşi vor închina săbiile noi şi strălucitoare în faţa Domnului, ceremonie ce va avea loc înaintea cinei şi a petrecerii de după aceea.

Dane, care întreaga după-amiază se purtase foarte

atent cu ea, o conduse până în sala cea mare. De când o sărutase lângă poarta din curte, în relaţia lor intervenise ceva nou, dar Glorianei îi era teamă să-şi facă iluzii doar după câteva ore de fericire. Mai era Mariette şi perspectiva sumbră a unei vieţi petrecută după zidurile unei mănăstiri.

La despărţire, Kembrook o prinse de bărbie.

— Tot cu capul descoperit umbli după ce ieşi de la slujbă?

Gloriana simţi un val de căldură năvălindu-i în obraji şi un gol în suflet. Scutură din cap.

— Nu, stăpâne, răspunse, fără ironie.

Satisfăcut, el îi dădu drumul şi se îndepărtă repede.

Judith îi adusese în cameră un lighean şi Gloriana se spălă din cap până în picioare cu apă călduţă, apoi, stând pe banca din curticică îşi perie părul, iar slujnica scoase afară ligheanul şi îl deşertă lângă zid.

Adierea vântului purta cu ea acordurile vesele ale muzicii cântate de menestreli.

— Am fost atât de mândră de stăpânul Edward, mărturisi Judith. Şi ea era plină de praf, fiindcă în afară de servitorii de la bucătărie, ocupaţi cu pregătirea unei cine fastuoase, tuturor celorlalţi li se permisese să asiste la întreceri. Ştiţi, şi-a câştigat o admiratoare în faţa aceea, franţuzoaica pe care a adus-o acasă soţul dumneavoastră.

Gloriana se simţea puţin vinovată că nu remarcase absenţa Mariettei de la festivităţi.

— Vrei să ştii ceva, Judith? De când a sosit la Hadleigh Castle, biata fată a stat aproape tot timpul în camera ei.

Judith dădu din cap, nerăbdătoare să-i împărtăşească puţinele informaţii pe care le aflase.

— Aşa e, milady, aveţi dreptate, dar camera domnişoarei are un balcon de unde a urmărit întrecerile.

Deşi o plăcea sincer pe Mariette, Gloriana era vădit iritată.

— Mademoiselle îl urmărea, probabil, pe Kembrook,

nu pe fratele său, zise ea, dispreţuitor, ridicându-se să intre în cameră şi să se îmbrace într-o rochie verde, în care îi stătea foarte bine.

Judith se grăbi să o ajungă din urmă, cu ligheanul în mână.

— Oh, nu, milady. Nu avea ochi decât pentru Sir Edward. Sora mea, Meg, care a rămas să se ocupe de ea fiindcă pe Fabrienne o durea capul, a văzut totul.

Era foarte adevărat că Edward voia să facă impresie, mai ales acum, de când devenise cavaler şi pe Gloriana n-ar fi trebuit să o surprindă faptul că Mariette îl găsea atrăgător. Mai auzise ea de asemenea pasiuni trecătoare.

Cu toate acestea vestea o surprinse.

Kembrook nu era singurul bărbat din lume chipeş şi dorit de femei, îşi aminti ea şi zâmbind, murmură ceva în şoaptă şi începu să se îmbrace. Dacă Edward i-ar da atenţie micuţei franţuzoaice…

— Acum pot pleca, milady? O trezi Judith din plăcuta reverie. Servitorii vor petrece şi ei în seara asta.

— Du-te, îi răspunse Gloriana, zâmbind din nou.

Rămasă singură, îşi strânse părul într-o coadă în care împleti panglici verzi şi aurii cumpărate din iarmaroc. După ce îşi răsuci coada la spate îşi puse pe umeri o pelerină de un verde crud. În timp ce aruncă o ultimă privire în oglinda din argint, clopotele începură să bată chemând la slujba de seară.

Cum era de aşteptat, capela era plină. Edward şi tovarăşii săi stăteau pe banca de la picioarele altarului, strălucind în noile veşminte purpurii cu auriu. În primul rând de bănci stăteau Gareth cu lady Elaina şi Dane, singur. Servitorii se înghesuiau în spate, spre uşă. Gloriana ezită să înainteze până ce Kembrook o zări, în sfârşit.

Zâmbetul lui fu ca o invitaţie şi Gloriana se apropie să-şi ocupe locul lângă soţul său. Dane se curăţise şi el de praf şi îşi schimbase hainele murdare cu o cămaşă, tunică şi pantaloni din lână de un cenuşiu deschis cu negru.

Înainte să se aşeze, Gloriana se aplecă să sărute

obrajii palizi ai Elainei. Gareth părea abătut şi o salută scurt din cap, apoi îşi mută privirea în altă parte. Edward întoarse capul şi îi zâmbi triumfător.

Când se aşeză lângă Dane, îl simţi uşor încordat.

— Ţânc fluşturatic, mormăi el.

Gloriana îşi reţinu un zâmbet.

— Lasă-l în pace, îşi dojeni soţul. Ne aflăm în casa Domnului, continuă, privind cu alţi ochi capela simplă, dar spaţioasă. Aici s-a încheiat căsătoria noastră, nu-i aşa?

— Bănuiesc. Eu eram în drum spre Italia când s-au făcut jurămintele maritale, iar tu erai o copiliţă şi te aflai la Londra.

Dintr-odată ea îşi aminti când intrase pentru prima oară în acea capelă cu Edwenna, care se rugase ca nimeni să nu afle secretul lor şi al Elainei – acela că Gloriana fusese, cândva, Megan. Venise dintr-o altă lume, părăsită de părinţii săi, unul american, celălalt englez, oameni bogaţi şi fără scrupule.

— Gloriana! Vocea îngrijorată a lui Dane îi întrerupse şirul amintirilor care ameninţau să o copleşească. Te simţi bine? Doamne fereşte, arăţi de parcă n-ai avea strop de sânge în tine!

Gloriana simţi că i se face rău. Ea, care niciodată nu leşinase, nici măcar atunci când căzuse din copac într-o după-amiază de vară şi îşi scrântise braţul! Se întâmplase, oare, acolo, în Anglia, sau în ţara aceea, ce se întindea dincolo de mare şi care încă nu fusese descoperită?

— Gloriana! repetă Dane.

Se afla în curtea din spate a familiei Saunders şi chiar înainte să cadă din măr auzise clopoţeii de vânt sunând încet…

— Mă simt bine, şopti tulburată, în vreme ce călugărul Cradoc se aşeză în spatele altarului, gata să-şi înceapă slujba. Deşi încerca să-şi abată gândurile în altă parte, amintirile îi reveneau în minte necruţătoare, amintiri pe care până atunci reuşise, în mare parte, să le alunge.

Braţul şi-l scrântise în America.

Venise la Londra nu pe mare cu corabia, ci cu ceva care făcea mult zgomot şi se numea avion. Avuseseră locuri la clasa întâia, iar părinţii ei tot drumul băuseră cocktailuri şi se certaseră. De când hotărâseră să divorţeze Megan devenise o povară şi fiecare dorea ca celălalt să crească *„copilul”*. Neajungând la o înţelegere, o duceau în Anglia la orfelinat.

Gloriana închise ochii, cuprinsă de tristeţe.

Dane o cuprinse de mijloc, vorbindu-i în şoaptă, în timp ce călugărul îşi continua slujba.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Kembrook.

Dacă i-ar fi putut spune, se gândea Gloriana, făcând eforturi să-şi revină. Mai mult decât sentimentul dureros că adevăraţii ei părinţi o părăsiseră, o întrista faptul că nu îndrăznea să aibă încredere în Dane şi nici în altcineva, de teamă că va fi considerată nebună.

Poate chiar era.

Nu. Avea hainele, pantofii, păpuşa, toate ascunse în cufărul din podul casei din sat. Ele erau dovadă palpabilă că existase o altă lume, dar nu putea să rişte arătându-le cuiva. Nici chiar Cyrus, tatăl ei vitreg, nu aflase întreaga poveste. Edwenna îi spusese că era un copil părăsit, crescut până la cinci ani într-o mănăstire. Bărbat înţelegător, deşi i se cunoşteau aventurile amoroase de pe Continent, la rugăminţile Edwennei, Cyrus a acceptat-o pe Gloriana.

Negustorul nu pusese vreodată întrebări şi o tratase cu afecţiunea pe care propriul ei tată nu i-o arătase. După stabilirea datei şi întocmirea contractelor, toate actele fuseseră semnate şi Gloriana devenise unică moştenitoare. Edwenna o crescuse cu bucurie, dragoste şi căldură şi căutase să îi dea o educaţie aleasă.

Stând alături de Dane, se gândea că soarta fusese blândă cu ea aducând-o acolo unde îi era locul.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce călugărul rostea rugăciunea în limba latină. Pe rând, tinerii cavaleri

se ridicară şi îşi depuseră săbiile pe altar, jurând credinţă Mântuitorului.

Edward rămăsese ultimul şi lumina filtrată prin vitraliile capelei St. George îl învăluia, aşa cum stătea îngenuncheat, făcând jurământul de credinţă. Când se ridică nu-şi luă sabia să şi-o pună înapoi în teacă şi să se aşeze din nou, cum făcuseră ceilalţi ci, coborând de la altar se îndreptă spre Gloriana şi rămase în picioare în faţa ei.

Nedezlipindu-şi privirea de la ea se aplecă într-un genunchi şi depuse la picioarele ei sabia strălucitoare.

— Mântuitorului, apoi ţie jur să-mi închin întreaga viaţă, să vă servesc cu credinţă şi să vă apăr.

Se lăsă o linişte apăsătoare, urmată de comentarii aprinse. Alături de Gloriana, Dane rămase tăcut, la fel Gareth şi Elaina.

Gloriana se aplecă şi cuprinzând în palme faţa diafană a lui Edward, îl sărută pe frunte. Îmbujorat, el îşi ridică sabia, o băgă în teacă şi se întoarse la locul său, lângă ceilalţi cavaleri.

La sfârşitul slujbei, Gareth se ridică primul, ca întotdeauna, şi porni spre ieşire. Lady Elaina, frumoasă în rochia albastră şi cu voal pe cap, îl urma la braţ. În spate, călugărul Cradoc conducea cei opt cavaleri, îmbrăcaţi în splendidele lor veşminte. Edward ezită, vrând, parcă, să spună ceva, apoi renunţă şi ieşi din biserică.

Dane luă braţul Glorianei şi îl puse la braţul său, conducând-o în curte. Se aprinseseră torţele, iar acrobaţii şi bufonii îşi executau numerele. În aer plutea mirosul delicios al cărnii fripte de vânat, al plăcintei cu ţipar şi al altor delicatese, care gâdilau nările şi stomacurile celor înfometaţi. Cina urma să se servească afară, la mese şi tarabe, ca în iarmaroc.

În seara aceea se va dansa în curte, vor fi jocuri, se vor primi daruri şi lumea se va distra ca de Paşti sau ca în cele douăsprezece zile de Crăciun. Luni întregi aşteptase Gloriana această petrecere, dar acum era atât de

tulburată, încât nu ştia dacă să rămână sau să plece, dacă să spună ceva sau să tacă.

Kembrook, care nu scosese o vorbă de când Edward făcuse jurământul în capelă, o ajută să se aşeze pe marginea fântânii din mijlocul curţii şi plecă să aducă ceva de mâncare, întorcându-se în câteva minute cu plăcintă cu ţipar şi o cană cu vin.

— Fratele meu cel mic e un măscărici, spuse Dane, dar Gloriana nu simţi ranchiună în tonul lui.

După ce gustă din delicioasa plăcintă şi bău câteva înghiţituri de vin, începu să-şi revină.

— Ai răbdare cu el, te rog, spuse ea încet. Petrecerea era în toi, astfel că, în mod ciudat, reuşeau să discute fără să fie deranjaţi. Edward e tânăr, de-abia a primit titlul de cavaler şi capul îi este împuiat de basme cu spiriduşi, balauri şi vrăjitoare. Până la urmă o să-i treacă.

— Probabil, încuviinţă Dane mormăind, urmărind-o pe Gloriana în timp ce vorbea. Nu se atinsese de mâncare, uitând că ţine în mână o bucată de plăcintă. De fapt, nu e ceva neobişnuit ca un bărbat să iubească întreaga viaţă o singură femeie, iar cu Edward asta se poate întâmpla în ce te priveşte.

— Eu sper că nu, spuse Gloriana, cu durere în suflet, amintindu-şi gestul din capelă şi privirea lui înfocată atunci când îi făcuse jurământul.

— N-ai putea să-l iubeşti?

Altă dată întrebarea ar fi tulburat-o, chiar ar fi înfuriat-o, dar în acele momente nu simţea decât o profundă tristeţe.

— Ţi-am spus deja adevărul. Nu-i pot iubi aşa cum doreşte el, deşi, dacă ar fi să aleg, aş face-o.

Ochii lui albaştri de viking, acum blânzi, îi căutară privirea şi părul blond îi străluci în lumina torţelor.

— Fiindcă iubeşti un alt bărbat.

— Din nefericire, rosti Gloriana, conştientă că spusese deja prea mult şi pe un ton prea sincer.

Kembrook îi atinse cu degetul buza de jos, făcând-o

să se înfioare de plăcere doar prin acel gest nevinovat.

— În seara asta, zise el zâmbind, vom dansa, ne vom distra şi vom discuta nimicuri. De mâine putem relua ostilităţile.

Gloriana începu să râdă, deşi se simţea ciudat de obosită şi răvăşită. Un gând nu îi dădea pace, acela că dacă odată fusese smulsă dintr-o lume în care existau avioane, se bea cocktail şi divorţurile se pronunţau atât de uşor, era posibil ca oricând să i se mai întâmple ceva asemănător.

— Atunci, îi spuse ea lui Dane, să facem pace măcar până mâine.

Lângă soţul ei, Lady Elaina, deja obosită şi tânjind după liniştea micuţei chilii a mănăstirii, îi urmărea pe Gloriana şi pe Dane cum dansează alături de ceilalţi, la lumina torţelor.

— Ai avut o idee bună, îi spuse ea încet lui Gareth, care tocmai îi destăinuise planul său. Noaptea asta şi întreaga atmosferă de aici par fermecate, dar cum îi ştii, atât de încăpăţânaţi şi orgolioşi, mare minune dacă nu s-or lua din nou la harţă.

— Ce-am pus la cale pare riscant, îi mărturisi Gareth. Chiar periculos.

Elaina îl bătu uşor pe braţ.

— Asta e, n-avem ce face. Să sperăm că eforturile îţi vor fi răsplătite. Altfel, va fi un dezastru. Oftă şi îşi lăsă preţ de o clipă capul pe umărul lui. Cândva se bucurase de îmbrăţişările lui înfocate, dar de când boala îi întunecase mintea şi devenise melancolică, se resemnase la gândul că de toate acestea profita amanta irlandeză.

— Mă simt obosită, spuse ea. Crezi că unul sau doi din soldaţii tăi m-ar putea însoţi acasă, la mănăstire?

Gareth îi aruncă o privire plină de tristeţe şi sinceră afecţiune.

— Acasă, Elaina? Şi Hadleigh Castle? N-ai să te mai întorci vreodată aici?

Elaina îl privi tăcută câteva clipe, inima bătându-i cu

putere. Nu-i putea explica lucruri pe care le descoperise suferind şi în scurtele momente de bucurie. Nu-i putea povesti despre Gloriana, despre lumea de dincolo de poarta din mănăstire şi despre soarta ce îi aştepta pe toţi.

— Nu, dragul meu, spuse cu voce blândă. Pentru tine eu sunt pierdută, dar nu fii trist.

În ochii lui străluceau lacrimile.

— Îmi ceri imposibilul, replică Gareth, dar nu insistă. Niciodată nu o făcuse. Mai târziu, când singurătatea nopţii va deveni chinuitoare, fără îndoială că se va duce la irlandeza Anabel, să-şi caute consolarea pe care ea nu i-o putea oferi. Elaina le îngăduia tacit legătura amoroasă.

Gareth o duse chiar el pe cal până la poarta mănăstirii, care se deschise la apropierea lor. Cândva, se gândea ea, cu tristeţe, călăriseră tot aşa, dar din cu totul alte motive. Pe atunci, Gareth o ducea într-un loc ascuns din pădure unde făceau dragoste până la epuizare.

Înainte ca el să se dea jos de pe cal şi să o ajute să coboare, Elaina îi atinse faţa cu palma. Stareţa aştepta în poartă cu lampa în mână şi privind spre ruinele de la Kembrook Hall.

— Iubitul meu, şopti Elaina şi îl sărută pe buze cu dragoste, dar fără pasiune. Drum bun!

Sări uşor din şa, nelăsându-l să o ajute. Unul din lucrurile pe care şi le amintea era acela că pe vremuri ştia foarte bine să călărească.

Gareth rămase privind tăcut cum stareţa o conduce înăuntru şi cum încuie poarta. Pe drum, Elaina începu să plângă înăbuşit pentru suferinţa ce o provoca celor din jur şi pentru tot ceea ce pierduse.

Sora Margaret mergea dusă pe gânduri.

— Ce lucru ciudat, remarcă ea, în vreme ce străbăteau curtea întunecată, luminând drumul cu lampa. Pot jura că am zărit o lumină strălucind în turnul de la Kembrook Hall.

Elaina nu zise nimic, fiindcă existau lucruri pe care nu le putea spune nici măcar unui prieten şi sfătuitor. Auzi

de dincolo de zidurile mănăstirii galopul calului ce îl purta pe Gareth înapoi acasă. El nu avea cum să bănuiască faptul că o parte din sufletul ei îi era alături şi acolo avea să rămână pe vecie.

Edward o evită pe Gloriana întreaga seară deşi, din când în când îi arunca priviri înflăcărate pentru care ea îi era recunoscătoare. Nu se putea mărita cu el, asta era limpede ca lumina zilei, dar pentru nimic în lume nu-l putea face să sufere.

În cele din urmă, bărbaţii începură să se retragă spre cârciuma din sat, însoţiţi de cei opt tineri cavaleri şi de saltimbanci, pierzându-se în noapte. Torţele abia mai pâlpâiau când Gloriana se despărţi de Dane – un *„noapte bun*ă” ar fi însemnat că au pus capăt armistiţiului – şi străbătu grădina întunecată îndreptându-se spre curticica ei.

Niciodată nu îi fusese frică să umble noaptea, fiindcă de mică făcuse drumul spre Hadleigh Castle şi nimeni nu o atacase. Totuşi, în seara aceea, pe când sărea un gard înalt, auzi în spate un foşnet. Crezând că este Edward care se ţinea de şotii, sau Dane, care îi declarase mai devreme război, se întoarse cu mâinile în şolduri scrutând întunericul.

— Oricine ai fi, pleacă imediat de aici, se răsti ea.

Imediat simţi un braţ prinzând-o de mijloc şi o palmă acoperindu-i gura.

— Nu-ţi fie teamă, milady, şopti o voce, care i se păru cunoscută. Pe sufletul meu că nu vreau să vă fac nimic rău.

În loc să se liniştească, Gloriana, dimpotrivă, începu să geamă şi să se zbată. În zadar, însă. Atacatorul era puternic ca un taur şi dacă nu s-ar fi ţinut de cuvânt, nici n-ar fi avut cum să i se împotrivească.

Deşi nu avea sorţi de izbândă nu se lăsă, luptându-se în continuare. Agresorul trase o sudalmă şi o strânse mai tare. Din umbră mai apărură câţiva bărbaţi necunoscuţi să-i dea o mână de ajutor celui care o prinsese. În câteva clipe se trezi strânsă fedeleş de mâini şi de picioare şi

legată la gură şi la ochi.

Intră în panică şi aştepta un miracol, rugându-se în gând să apară Dane, ori Edward sau Gareth – oricine ar fi putut-o salva. Fu pusă într-o căruţă, nu cu brutalitate, ci cu multă grijă şi acoperită cu un strat de paie care o gâdilau la nas, împiedicând-o să respire.

Era din ce în ce mai îngrijorată, dar se străduia să rămână cât mai calmă. Trebuia să aibă mintea limpede şi să gândească. O fi fost vorba de vreo farsă sau de vreun ritual de iniţiere puse la cale de Edward şi prietenii lui? Nu, nu putea fi asta. El nu ar fi permis o asemenea barbarie.

În cazul în care ştia ce se întâmplă, fireşte.

Simţi un fior pe şira spinării când îşi aminti poveştile de groază spuse în nopţile de iarnă de servitori în faţa focului. Răpitorul ei putea fi Merrymont, duşmanul de moarte al neamului St. Gregory, sau un bandit care avea să o vândă ca pe un lucru de mare preţ, după care va fi urcată pe o corabie pentru a-şi sfârşi zilele departe de Anglia, în haremul vreunui sultan.

Făcu eforturi să nu se mai gândească la asta. Căruţa hurducăia prin gropi, ceea ce însemna că nu se îndreptau spre podul suspendat. Nu, oamenii o luaseră în direcţia lacului; auzea clipocitul apei şi-i simţea în nări mirosul plăcut. Era convinsă că se îndreptau spre Kembrook Hall.

Dacă n-ar fi fost legată atât de strâns ar fi sărit cât colo. Kembrook Hall era reşedinţa lui Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kembrookl Trebuia să se fi gândit la asta, îşi spunea indignată. Atenţia cu care o tratase, începând cu sărutul din poartă şi până la ultimul dans, făcuseră parte dintr-un plan bine ticluit. Se aşteptase ca ostilităţile să fie reluate în dimineaţa următoare, dar în niciun caz în felul acela.

Aproape că se sufocă de furie.

Kembrook va plăti pentru fapta lui cu vârf şi îndesat. Gloriana jură răzbunare pe moaştele sfântului Andrei încastrate pe sabia de ceremonii a lui Gareth, pe toţi

îngerii din ceruri şi demonii din Iad.

I se păru că trecuseră ore până ajunseră la ruinele conacului părăsit şi, probabil, aşa era, fiindcă oamenii lui Kembrook erau, desigur, prea şmecheri ca să atragă atenţia asupra lor, făcând vreo imprudenţă. Era întuneric beznă şi luna se ascunse în nori tocmai când intrară în curte şi Gloriana fu ridicată din patul de paie şi dezlegată la ochi.

Tot nu-i putea recunoaşte pe oamenii care o răpiseră, dar asta nu mai conta. Ştia în slujba cui erau. Fără discuţie că mercenarilor lui Kembrook le plăceau asemenea antrenamente nocturne.

Gloriana fu purtată în braţe, ca un copil, prin curtea pietruită până înăuntrul conacului şi urcată pe scări. Cunoştea locul foarte bine, fiindcă după ce se mutase la Hadleigh Castle, deseori venea acolo să se joace cu Edward. El era regele Arthur şi ea lady Guinevere.

Deşi amintirile o mai liniştiseră puţin, asta nu însemna că se dăduse bătută. Căutase să-şi reîmprospăteze forţele şi să rămână cu simţurile treze pentru a scăpa de Kembrook şi de intenţiile lui de a se descotorosi de ea.

După ce urcară lungul şir de trepte, în faţa lor se deschise, scârţâind din balamale, o uşă mare, dublă. Gloriana clipi buimăcită. Camera era puternic luminată.

— Lăsaţi-o jos cu grijă, brutelor, că de nu, am să vă biciuiesc până am să vă rup oasele!

Gloriana simţi cum i se opreşte inima în piept; vocea aceea care dăduse ordinul nu era a lui Kembrook, ci a lui Gareth.

Rămase cu ochii măriţi de uimire aţintiţi asupra cumnatului său, nemişcată pe scaunul pe care fusese aşezată ca o icoană preţioasă şi fragilă, încă legată la gură nu putea vorbi, lucru foarte înţelept. Cuvintele care îi veneau în minte nu erau demne să fie rostite de buzele unei doamne.

— Acum, plecaţi de aici, zise Gareth, plimbându-se de

colo-colo. Încăperea, care până în urmă cu câteva clipe păruse atât de luminoasă, acum era aproape în întuneric.

Soldaţii ieşiră.

— Martor mi-e Dumnezeu, spuse Gareth pe un ton morocănos, că n-am de gând să-ţi fac niciun rău. N-am avut de ales. Se apropie de ea şi îi desfăcu legăturile cu grijă.

Se simţea prea amorţită ca să se poată mişca şi prea uimită să poată ţipa, sau măcar să ceară explicaţii. Fusese atât de pornită împotriva lui Kembrook, încât atunci când în locul lui îl văzuse pe Gareth nu mai ştiuse ce să facă. Păzitorul ei. Tutorele ei, fratele ei, speranţa ei.

Trădătorul ei.

El ieşi din raza de lumină a lămpii şi în câteva clipe se întoarse cu o cană plină cu vin.

Gloriana o luă cu mâna tremurând şi bău.

— De ce ai făcut-o? şopti într-un târziu. Era zgribulită şi flintă de oboseală, dar nu-i mai era teamă.

— O vreme ai să rămâi aici, zise Gareth cu voce blândă, trăgându-şi un scăunel şi aşezându-se. Nu mult. Gloriana, se grăbi să adauge când ea încercă să protesteze. Nu-ţi va lipsi nimic, îţi promit.

— Nimic în afară de libertate. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Gareth arăta de parcă i-ar fi venit şi lui să plângă, lucru ciudat, fiindcă nu era o fire slabă. Până şi Merrymont, duşmanul său, ar fi recunoscut acest lucru fără ezitare.

— Te rog să mă crezi că motivul este foarte serios, Gloriana.

— Cum să te cred, după tot ce-ai făcut?

El oftă şi se ridică de pe scăunel, susţinându-i privirea.

— Ştiu că ai s-o faci, pentru că în sinea ta recunoşti că nu ai alt prieten mai devotat decât Gareth St. Gregory.

Acesta era adevărul, deşi nu ar fi vrut să recunoască. Presimţea ceva şi asta o înfurie şi mai mult.

— Stai să vezi ce-o să spună Lady Elaina când o să audă.

— Lady Elaina cunoaşte planul şi a fost de acord, răspunse Gareth apoi, lucru de necrezut, străbătu cameră slab luminată, zăngănind din pinteni şi bătu la uşă. Aceasta se deschise scârţâind. Noapte bună, Gloriana, spuse şi ieşi, închizând-o în celula ei.

În timp ce îşi freca încheieturile amorţite se străduia să priceapă cum era posibil ca cele două fiinţe în care avea cea mai mare încredere să conspire la răpirea şi întemniţarea ei. Dar mult mai chinuitor era gândul că neprimind niciun fel de explicaţie nu ştia la ce să se aştepte.

După ce termină de băut vinul din cană şi îşi mai reveni, Gloriana luă lampa şi începu să cerceteze încăperea. Era spaţioasă cât o treime din sala cea mare de la Hadleigh şi pe fiecare din cei patru pereţi se aflau câte o fereastră.

Pe cea dinspre nord văzu în depărtare Hadleigh Castle şi luciul lacului. Aşeză lampa pe pervaz şi îşi duse palmele la gură.

— Ajutor! strigă, deşi ştia foarte bine că totul era zadarnic.

Un trecător ar fi crezut că aude un spirit bântuind vechiul conac şi ar fi rupt-o la sănătoasa, îngrozit. Singura ei speranţă era Edward care, negăsind-o a doua zi dimineaţă, să înceapă să o caute acolo unde petrecuseră atâtea clipe fericite.

Se făcuse deja târziu când Gloriana auzi zgomot pe scări şi pe cineva mormăind.

— Dumnezeule, dar ştiu că e greu ca un cal de povară.

— Ai grijă să nu-l loveşti, bombăni un altul.

— Tu, care i-ai spart capul cu piatra bietului om, vorbeşti! replică un al treilea.

Când uşa se deschise brusc, Gloriana care tocmai stătea lipită de ea trăgând cu urechea, alunecă şi căzu, dar

imediat fu ridicată în picioare. Ceilalţi doi îşi târâră înăuntru povara, care nu era altul decât Kembrook, în stare de inconştienţă şi îl aşezară, uşor, cu faţa în sus.

— Danei murmură ea mai îngrijorată ca niciodată.

— Mâine va fi zdravăn, sănătos, spuse, din umbră, unul din oamenii lui Gareth, apoi cei trei ieşiră, zăvorând uşa în urma lor.

Rămaşi singuri, Gloriana îi atinse uşor umărul.

— Dane!

— Capul meu! gemu el, încercând să se ridice.

— Stai acolo liniştit, îi porunci Gloriana, sărind în picioare şi luând lampa de pe masă unde o lăsase ceva mai devreme. Am să aduc nişte apă şi o cârpă.

Le descoperise atunci când văzuse şi mâncarea, vinul, lemnele de foc, manuscrisele, tabla de şah cu figurine din fildeş şi onix şi patul dublu, dovada cea mai grăitoare a intenţiilor lui Gareth.

Neluând-o în seamă, Kembrook se ridică, dar nu reuşi să se ţină pe picioare.

— Ce dracu'…!

Gloriana îngenunche lângă el să îi cureţe rana de la ceafă.

— Te-ai întors la Kembrook Hall, stăpâne, zise ea pe un ton sec, iar diavolul nu are nicio legătură cu asta.

Capitolul 7

— Dacă nu diavolul, atunci cine mi-a făcut-o? întrebă Dane, gemând atunci când Gloriana îi atinse rana cu cârpa umedă.

Gloriana nu avusese timp să se gândească la asta şi, deşi era furioasă pe Gareth şi nerăbdătoare să scape de acolo, nu îi venea să creadă că Dane putea fi într-atât de viclean. Tocmai se pregătea să inventeze ceva când Kembrook îşi dădu singur răspunsul.

— Cine altul decât blestematul de frate-meu, mormăi el, dându-i mâna la o parte şi ridicându-se cu greu în

picioare.

Gloriana se sculă şi ea punând deoparte vasul cu apă şi cârpa.

— De ce să ne fi făcut una ca asta? întrebă ea, prefăcându-se că nu ştie nimic. Hadleigh s-a purtat întotdeauna frumos cu mine şi…

Clătinându-se pe picioare, Dane se prinse cu mâinile de speteaza unui scaun şi se îndreptă de spate.

— Am să-i smulg dinţii din gură, urechile şi părul…

Dezamăgită, Gloriana îl aşteptă să termine cu ameninţările.

— Bănuiesc că vrea să ne omorâm între noi, remarcă ea, nemaiîntrezărind nicio speranţă.

Dane râse cu amărăciune şi căzu pe scaun gemând.

— Să ne omorâm? repetă el cu o umbră de ironie în voce. Hai, Gloriana, pune-ţi creierul la treabă. Nu degeaba ai învăţat atâta carte. Hadleigh vrea să ne împerechem ca doi şoareci prinşi în cuşcă şi astfel căsătoria să nu mai poată fi desfăcută.

Slavă Domnului că lumina slabă din încăpere nu lăsa să i se vadă zâmbetul. Deşi nu era de acord cu metodele samavolnice ale lui Gareth, de această dată nu-l putea dezaproba pentru ce pusese la cale. De când o sărutase în curte începuse să simtă pentru soţul său mai mult decât admiraţie şi respectul cuvenit.

— Oh! exclamă ea, din umbră.

— Asta-i tot ce ai de spus? Ai fost răpită, dar nu fiindcă Gareth ar crede că facem o pereche potrivită. Nu, Gloriana. E vorba de moştenirea ta. O mare parte din ea îi revine lui Gareth. Dacă planul lui eşuează, s-a lins pe bot.

Gloriana încremeni. Desigur, cunoştea condiţiile contractului, ştia că în numele ei fuseseră investiţi şi reinvestiţi o grămadă de bani. Întotdeauna crezuse că Gareth nutrea pentru ea o afecţiune sinceră şi noua ipostază în care îl vedea acum o răvăşise de-a binelea.

— Nu, şopti ea, chiar dacă în sinea ei îi dădea dreptate lui Kembrook.

Dane continuă neîndurător.

— Ca tutore, lui Hadleigh i-a revenit o parte din profituri, deşi eşti măritată cu mine. Aceleaşi drepturi le-ar fi avut şi dacă ai fi rămas văduvă. Numai în cazul unui divorţ ar pierde totul.

Gloriana îşi duse mâna la gură şi se întoarse cu spatele.

— Cunoşteai dispoziţiile lăsate de tatăl tău, nu-i aşa?

— Da, le ştiam, confirmă ea, abia reuşind să vorbească. Era singură pe lume, la fel de singură ca micuţa Megan. Nu-l mai avea decât pe Edward. Locul ei în familia St. Gregory nu fusese decât o frumoasă iluzie.

Scaunul scârţâi când Dane se ridică. Îl simţi apropiindu-se, apoi îi simţi palmele pe umerii care îi tremurau.

— Gloriana… şopti el abătut.

Ea plângea. Ea care jurase să nu dea frâu liber lacrimilor în prezenţa lui Kembrook.

— Dă-mi pace, suspină ea.

Kembrook o întoarse cu faţa spre el şi o trase la pieptul său cu un gest afectuos, primejdios de tandru.

— Scuză-mă că am fost atât de direct. Gareth ţine sincer la tine, te asigur. Chiar dacă n-ar fi fost vorba de bani, tot ar fi vrut să fim împreună pentru totdeauna şi ar fi urzit acest plan.

Gloriana îşi aşeză palma pe pieptul lui. Dorea nespus de mult să-i împărtăşească lui Dane secretul ei, dar nu îndrăznea.

— Şi acum, ce facem?

Dane îi mângâie părul, care I se desfăcuse din coadă în timp ce se lupta cu răpitorii şi în care i se prinseseră fire de paie cât mersese cu căruţa.

— Din turn nu avem cum scăpa. Trebuie să ne resemnăm sperând că Gareth se va răzgândi în cele din urmă. Sau…

Gloriana se înfioră şi simţi că se sufocă. Se îndepărtă privindu-l cu ochii măriţi, dar nu putu scoate niciun sunet.

— Sau, continuă Dane, nepăsător, consumăm căsătoria, în care caz Gareth ne va elibera de aici. Neputând citi clar expresia de pe figura ei, adăugă rânjind pervers. N-ai teamă, va fi cât se poate de plăcut. Nu sunt o brută care siluieşte femeile.

Gloriana simţi cum i se moaie mâinile şi picioarele şi fu inundată de un val de căldură care îi cuprinse tot corpul.

— Şi Gareth cum o să ştie că noi… că tu…? făcu o pauză, străduindu-se să se comporte cât mai demn cu putinţă. Ce-ar fi să-l minţim?

Kembrook oftă.

— Va pretinde să i se arate dovada, spuse el încet.

— Ce dovadă? Gloriana era îngrozită.

— Aşternuturile de pe pat, îi explică el.

Ea închise ochii.

— Asta e o barbarie.

— Şi totuşi, avem noroc că frate-meu nu ne-a obligat să o facem în prezenţa martorilor. Aşa se obişnuieşte în cazul căsătoriilor în care sunt în joc titluri, aur şi proprietăţi.

Gloriana ştia că nu minte, fiindcă auzise şi ea asemenea lucruri. Femeilor nobile, de pildă, li se cerea să-şi aducă copiii în faţa autorităţilor, că nu cumva nou-născutul să fie schimbat cu un altul şi astfel să uzurpeze dreptul câştigat prin naştere de moştenitorul legal.

— Şi Gareth chiar ne va ţine aici până…?

— Asta e părerea mea, răspunse Kembrook, părând resemnat, dar şi nervos. Rana de la cap era adâncă, era palid şi avea hainele mânjite de sânge. Dacă s-a pretat la aşa ceva pentru a-şi atinge scopul, mă îndoiesc că va da înapoi tocmai acum.

— Poate că Edward va afla ce s-a întâmplat şi va veni să ne salveze.

Kembrook râse maliţios.

— Tot ce se poate că Sir Edward să încerce acest lucru, mă refer, mai ales la tine, dar Bareth e un luptător

încercat şi nu-i va fi greu să pună la pământ un începător în mânuirea armelor.

Gloriana îşi apăsă tâmplele cu vârful degetelor.

— N-aş suporta ca Edward să fie rănit sau ucis din cauza mea.

— Edward n-ar păţi nimic, milady, o asigură Kembrook, pe un ton vesel. În niciun caz, Gareth nu ar ridica vreodată sabia asupra băiatului şi nici nu şi-ar pune oameni s-o facă. Acum, întinde-te, te rog, în pat şi odihneşte-te. Cu mine eşti în deplină siguranţă.

Ea încuviinţă; n-avea rost să rămână trează tot restul nopţii, plângându-şi de milă. La lumina zilei, poate va vedea altfel lucrurile.

— Vom dormi în acelaşi pat, spuse ea descumpănită. Nu-ţi pot pretinde să te culci pe jos sau în capul oaselor, pe un scaun.

Kembrook zâmbi.

— Nici n-aveam de gând să dorm altundeva decât lângă tine, milady.

Gloriana îşi frânse degetele şi îşi muşcă buza de jos. Ani de-a rândul visase reîntoarcerea soţului, dornică să descopere, în sfârşit, misterul dragostei. Era o fire pasionată, senzuală, dar acum, dintr-odată, deşi Kembrook îi promisese că nu se va atinge de ea, se simţea extrem de ruşinată la gândul că avea să doarmă lângă el.

— Eu înainte de culcare îmi fac întotdeauna rugăciunea, spuse ea, dar imediat se simţi stânjenită.

Fata lui Kembrook se destinse într-un zâmbet larg şi întinse braţele în lături.

— Te rog. Nu-ţi pune în pericol din cauza mea sufletul nemuritor.

Gloriana îl privi nedumerită apoi se duse şi îngenunche lângă pat. În gând se rugă fierbinte Sfintei Fecioare să îi dea înţelepciune şi virtute, în primul rând, apoi dădu la o parte cuvertura grea de catifea, îşi descălţă pantofii şi intră în pat îmbrăcată.

Kembrook se aşeză la celălalt capăt al patului şi se

apucă să-şi scoată cizmele icnind şi gâfâind din greu. Gloriana încremenise, cu ochii larg deschişi, deşi îşi simţea pleoapele grele ca plumbul. Trupul ei avea nevoie de odihnă, dar pulsa de dorinţă să se supună, cu nerăbdarea şovăielnică a soţiei fecioare.

Dane se băgă în pat lângă ea, făcând să zbârnâie sub greutatea trupului frânghiile patului şi deşi distanţa dintre ei era destul de mare, Gloriana simţi când îşi scoase pantalonii şi cămaşa.

— Dormi, Gloriana, îi porunci el, fără să-i poată vedea în întuneric panica din priviri. Dacă va trebui să mă culc cu tine, asta se va întâmpla la lumina zilei. A face dragoste este o artă, nu o ştiinţă, iar atunci când mângâi o femeie îmi place să o văd cum reacţionează.

Vorbele lui o înfierbântară, dar nu de furie. Ar fi trebuit să tacă, dar îi mărturisi în şoaptă.

— Am auzit femei plângându-se de asta.

Dane gemu.

— Dacă aş ceda vreodată farmecelor tale şi diabolicului complot pus la cale de fratele meu, îţi garantez că nu vei avea de ce te plânge, cel puţin nu de durere.

Gloriana simţi că îi iau foc obrajii. Poate că întunericul ce o învăluia îi dădea curajul de a vorbi în felul acela, îşi spuse ea.

— ŞI. Şi rolul meu care ar fi?

Kembrook izbucni într-un hohot de râs gros, iar ea îl simţi cum se întoarce pe o parte. Era, oare, gol? se întrebă ea. Dacă măcar ar îndrăzni să întindă mâna şi să-l atingă.

— Rolul tău, răspunse el vesel, ar fi să mă primeşti în tine.

În mintea ei începu să se facă lumină. Simţi căldură şi o durere vie în acea parte a corpului menită să-l primească înăuntrul ei.

— Şi… şi m-ar durea?

El întinse mâna şi o trase uşor de păr.

— Prima dată, poate, spuse cu blândeţe. Tonul lui nu

era nici ironic, nici amuzat, iar Gloriana îi fu recunoscătoare. Desigur, te-aş pregăti înainte şi totul ar fi foarte plăcut.

Gloriana rămase tăcută timp îndelungat, apoi îi spuse cu voce pierdută.

— Aş fi curioasă.

— Îmi ceri să te excit, Gloriana?

Ea înghiţi în sec.

— Ai face-o? Dacă te-aş ruga, vreau să spun.

El râse.

— Oh, da. Lui Gareth nu i se va împlini dorinţa în noaptea asta, dar sunt nerăbdător să te învăţ anumite părţi ale ritualului.

Gloriana începu să tremure. Ori Sfânta Fecioară nu îi auzise ruga, ori era mai păcătoasă decât crezuse.

— Cred că mi-ar plăcea să aflu.

— Atunci, ridică-te, spuse Dane, şi scoate-ţi rochia asta îngrozitoare. Corpul femeii este un instrument de mare fineţe, care atins de mâinile bărbatului vibrează, executând cea mai dulce melodie din câte există.

Gloriana simţi un fior plăcut şi, făcând aşa cum i se ceruse, se ridică şi îşi dădu jos rochia şi cămaşa. Se aştepta ca Dane să rămână întins în pat, dar el se ridică şi aprinse şi cealaltă lampă de pe masă, făcând lumină în cameră.

Gloriana rămase încremenită lângă pat, complet goală.

— Nu m-am gândit la lămpi, şopti ea.

— Vreau să te văd, zise Kembrook, cu voce calmă şi el aproape gol, doar într-o pereche de pantaloni scurţi şi bufanţi. Vreau să ştiu dacă mângâierile mele îţi oferă plăcerea pe care încerc să ţi-o provoc.

Simţind că se clatină pe picioare, ea se prinse cu mâinile de tăblia sculptată a patului.

— Vino aici, spuse Dane.

Gloriana ezită o clipă, apoi se îndreptă încet spre el, chiar în bătaia luminii. El îi privea insistent trupul

feciorelnic.

— Eşti neobişnuit de frumoasă, îi zise cu voce scăzută.

Ea îşi aminti sărutul lui şi toate simţurile i se treziră. Dacă nu s-ar fi gândit la asta, poate nu l-ar fi dorit atât de mult.

— N-ai să te culci cu mine?

Dane scutură din cap.

— Nu. Dar am să-ţi ofer o mică parte din plăcerile dragostei.

— Nu e cinstit ca eu să fiu goală şi tu îmbrăcat, se trezi ea spunând.

Fără să mai zăbovească, Dane îşi desfăcu şiretul pantalonilor şi îi lăsă să cadă pe podea. Era, vizibil, foarte excitat.

Gloriana îşi ţinu respiraţia.

— Nu ştiu cum… cum am să reuşesc.

Dane lise scurt şi se apropie, punându-şi palmele pe umerii ei frumoşi.

— De asta nu trebuie să-ţi faci griji, când şi dacă se va întâmpla vreodată, te vei acomoda foarte repede cu mine. Mama Natură s-a gândit la toate.

În clipa aceea Gloriana ar fi vrut să dispară din locul acela.

— Ai să mă săruţi?

— Fireşte, zise Kembrook, privindu-i nu gura, ci sânii mici şi tari cu sfârcurile întărite, pe care îi cuprinse cu grijă în palme, ca pe nişte fragile lucruri de preţ.

Gloriana trase adânc aer în piept, fiindcă niciodată nu-şi imaginase plăcerea pe care o putea provoca doar o simplă atingere.

— Dar numai la început, spuse Kembrook, frecându-i sfârcurile între degete, apoi cu podul palmei.

Gloriana se înfioră şi dând capul pe spate şi închizând ochii se lăsă pătrunsă de ciudată şi puternica plăcere pe care mângâierile lui i-o stârneau în tot trupul.

El îi strânse sânii în palme, posesiv dar cu blândeţe,

făcând-o să se gândească la comparaţia lui de mai devreme, între un instrument muzical de mare fineţe şi corpul femeii. Al ei vibra sub atingerea degetelor lui şi Gloriana începu să respire din ce în ce mai repede şi să geamă de plăcere.

Kembrook îşi înclină capul şi îi captură buzele, dar Gloriana nu deschise ochii şi nici nu făcu efortul de a-i înapoia sărutul. Era prea ameţită, prea uimită de noile senzaţii ce se deşteptau în ea.

La început el o sărută uşor, apoi apăsat, de această dată prinzându-i şoldurile în palme. Sânii ei, dornici de noi senzaţii, se striveau de pieptul lui, frecându-se de părul cârlionţat şi de carnea tare. Instinctiv, îl strânse de umeri încercând să-l tragă mai aproape – cât mai aproape.

În ea.

Dane îi sărută pielea moale şi catifelată, apoi o îndepărtă, ţinând-o cu braţul la distanţă. Mormăi o rugăciune, după care aplecându-şi capul îi luă sfârcul între buze şi începu să-l sugă. În extaz, ea ţipă şi îşi înfipse degetele în părul lui.

Se arcui spre spate, ca el să-i găsească mai repede sânii – desigur, un gest neruşinat, dar ei nu-i mai păsa de nimic. De când trupul ei începuse să se transforme visase la această clipă, iar acum, când sosise, în sfârşit, răspundea fără reţineri mângâierilor.

Ardea ca focul, iar transpiraţia îi umezise părul şi îi făcea pielea lucioasă.

El îi captură şi celălalt sân şi după ce i-l devoră cu patimă, satisfăcut îi luă capul în palme şi o sărută din nou, atât de înfometat încât îi aţâţă simţurile din ce în ce mai puternic.

— Acum, murmură Kembrook, dezlipindu-şi buzele de ale ei.

Gloriana se aştepta să o ducă în pat, dar el trase scaunul pe care stătuse mai devreme, în mijlocul camerei şi, punându-i o mână pe spătar, să se sprijine, îi ridică pe el un picior. Ceea ce urmă, imaginaţia ei nu plăsmuise

niciodată până atunci. Kembrook îngenunche în faţa ei şi începu să-i frece interiorul puipelor cu palmele aspre de luptător, în vreme ce ea, ţinându-şi respiraţia îşi plecă privirea şi îl urmări ce face.

Când îi simţi gura desfăcând-o, gemu de plăcere şi cu mâna liberă îl trase mai aproape. Tensiunea crescândă, nerăbdarea, neprevăzutul, toate la un loc o excitau, făcând-o să se mişte în ritmul impus de limba lui. În acelaşi timp, Dane, îi sugea carnea, o mistuia şi îi potolea freamătul cu palmele, înălţând-o pe culmile extazului, de unde el nu îi dădea nicio şansă să coboare pe pământ. Când, în sfârşit, totul se termină, ea se prăbuşi peste umărul lui, fără vlagă, moale şi aproape leşinată. Dane o duse în pat şi o întinse cu grijă.

Gloriana îşi ridică braţele spre el, simţindu-l neîmplinit, dar Kembrook scutură din cap.

— Nu, Gloriana. Nu în noaptea asta.

Poate niciodată. Cuvintele rămaseră, însă, nerostite.

Gloriana nu mai gâfâia, dar sângele îi zvâcnea în tot corpul şi era udă de transpiraţie. Inima i se zbătea în piept ca a unei căprioare abia scăpată de hărţuiala lupilor. Fără un cuvânt îi luă mâna şi i-o puse peste pântecele ei.

Mormăind ceva de neînţeles, Kembrook se aşeză din nou în genunchi. Îşi coborî mâna să cuprindă în palmă locul pe care îl dezmierdase până atunci, stârnindu-i din nou dorinţa, mai aprigă acum când îi simţise gustul.

Aplecându-se, Dane îi sărută buzele, sânii şi pântecele, în acelaşi timp atingând-o intim cu degetul, într-un fel care îi domolea dorinţa, dar o şi excita, iar când el găsi acel loc pe care anume îl căuta, Gloriana simţi un val de plăcere inundându-i trupul. Ţipă, ridicându-şi şoldurile. Pentru a doua oară fu purtată pe culmile extazului, iar Kembrook o readuse pe pământ şoptindu-i vorbe liniştitoare şi mângâindu-i coapsele.

Când Gloriana îşi reveni, Dane se ridică de pe podea, se duse să stingă una din lămpi şi se întoarse lângă pat. Îşi scutură tălpile mormăind câteva înjurături, dar când se

întinse lângă ea nu mai scoase o vorbă.

— Dane!

Patul scârţâi sub greutatea lui.

— Hmm!

— Şi tu?

— Dormi, Gloriana, mormăi el din nou.

Ea gemu prelung, satisfăcută.

— Eu am să dorm, fără discuţie, dar mă gândesc la tine.

— Nu-ţi face probleme în privinţa mea. Tonul lui nu era deloc prietenos, ţinând seama de mângâierile tandre şi intime cu care îi dezmierdase trupul încins de dorinţă. Jumătate din viaţă am fost soldat şi am îndurat suferinţe mai grele decât cele prin care trec acum.

În întuneric, Gloriana îşi ridică privirea spre ei.

— Iartă-mă, Dane, murmură ea. Nu m-am gândit decât la plăcerea mea, fără să ţin seama că tu vei suferi.

Kembrook se răsuci, făcând din nou patul să scârţâie.

— Există momente în care onoarea devine o povară îngrozitoare, dar când este vorba de tine, Lady Gloriana, totul e suportabil. Acum, fie-ţi milă şi încetează să mă mai torturezi făcându-mă să mă gândesc la ce-ar fi putut urma. Treci la culcare!

În afară de lucrurile pe care le învăţase în noaptea aceea, Gloriana era, încă, o fiinţă inocentă. Totuşi, intuiţia îi spunea că îl putea cuceri pe Dane, stând, pur şi simplu întinsă lângă el, poate doar mângâindu-l şi sărutându-l.

Având o fire cinstită, renunţă la această tactică. Fără permisiunea ei, Dane nu i-ar fi oferit plăcerea pe care o cunoscuse. Din motive foarte clare pentru ea, care îi răneau inima, Kembrook nu dorea să consume căsătoria, iar ea trebuia să-i respecte dorinţa. În definitiv, era stăpân pe corpul său, ca şi ea, de altfel, în ce o privea.

— Atunci, noapte bună, spuse ea. Şi, mulţumesc.

El scoase un sunet ce semăna cu un mormăit.

— Am spus ceva ce te-a deranjat? îi întrebă puţin jignită.

Kembrook nu spuse nimic, dar sări din pat şi începu să bâjbâie în întuneric, căutându-şi hainele, împiedicându-se şi înjurând.

Gloriana de-abia se abţinea să nu râdă, dar puse totul pe seama unui acces de isterie. În fond, nu era nimic de râs, ţinând seama de situaţia în care se aflau; prizonieri şi fără să ştie cât vor mai sta sechestraţi împreună.

— Ce faci? îl întrebă când reuşi, în cele din urmă, să vorbească. Lacrimile erau mai potrivite acum decât râsul dar, mai degrabă, s-ar fi aruncat din turn decât să mai plângă pentru el.

Dane nu răspunse. Îl auzi cum desface dopul ulciorului şi bănui că descoperise vinul. Oftă adânc şi închise ochii.

Ceva mai târziu, Kembrook se întoarse în pat, se întinse complet îmbrăcat şi adormi buştean.

În zori, Gloriana privea din pat, cu cearşaful tras până sub bărbie, razele soarelui ce se strecurau prin ferestrele de deasupra capului, inundând încăperea turnului într-o lumină aurie. Nu era o cameră urâtă, cum îşi închipuise la început, ci un solar ce fusese mobilat în aşa fel încât să poată fi locuit.

Fuseseră aduşi buşteni şi cărbuni pentru foc, mâncare şi apă din belşug, iar Gareth – sau, poate, Elaina – se gândise să ducă acolo o mulţime de rochii, tunici şi cămăşi. Pe jos fusese aşternut un strat proaspăt de papură şi toate pânzele de păianjen fuseseră scuturate.

Întins pe burtă lângă Gloriana, Kembrook dormea respirând liniştit. Ea se aplecă şi se uită la rana de la ceafă, care începuse să se închidă, apoi coborî din pat şi intră după paravanul improvizat.

Aşa cum sperase, găsi acolo un lighean. Era deja îmbrăcată şi se spălase pe mâini şi pe faţă când, în sfârşit, se trezi şi Kembrook, care se aşeză într-un cot.

— Deci, nu a fost un coşmar, spuse el cu voce dezamăgită.

— Nu, răspunse Gloriana, ştergându-şi faţa cu un

şervet. Era stânjenită amintindu-şi felul în care se comportase atunci când acceptase mângâierile lui Kembrook şi cum acesta preferase să renunţe decât să facă promisiuni deşarte culcându-se cu ea. Oricum, armistiţiul nostru a luat sfârşit, zise cu toată demnitatea de care putea da dovadă.

Kembrook se ridică în capul oaselor, făcând eforturi evidente şi îşi duse mâna la ceafă.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, o avertiză el. La ora asta nu mă simt în apele mele.

Dincolo de lac se auzi bătând clopotul.

— Pierdem slujba de dimineaţă, observă Gloriana, încercând să schimbe subiectul, înainte de a spune ceva care să-l irite.

— Mare păcat, zise Kembrook, coborând, în sfârşit, din pat. Se îndreptă clătinându-se spre locul în care se aflau proviziile de mâncare şi scotoci prin coşuri şi ulcioare până găsi o bucată de pâine şi o felie de brânză. Hai să ne gândim la încercările prin care a trecut Iosif, prădat de haine şi aruncat în groapă de fraţii lui cei păcătoşi.

Gloriana privi în tavan dându-şi ochii peste cap. Încerca să fie binecrescută, dar în cazul în care Kembrook avea de gând să se compare cu cei din Sfânta Scriptură, nu credea că va reuşi să se abţină fără să nu-i dea vreo replică usturătoare.

Mestecând şi privind pe fereastra care dădea spre lac şi spre Hadleigh Castle, Kembrook izbucni dintr-odată.

— Lua-te-ar naiba, Gareth! Fir-ai tu să fii!

— Ţipi degeaba, zise Gloriana ţâfnoasă, gustând din mâncare. Nu te-aude nimeni ca să vină să te salveze. Se ştie că locul e bântuit de spirite şi toţi vor crede că vreunul rău îşi face de cap, nu se putu ea abţine să nu-l ironizeze.

Dane se întoarse încruntat de la fereastră. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că în urmă cu doar câteva ore fusese atât de tandru şi pasionat.

— În cazul în care nu ne-au osândit la înfometare, se vor întoarce să ne aducă mâncare şi apă. Când apar îi vom

forţa să ne dea drumul, iar Gareth o să-şi dorească să fi murit la naştere!

Gloriana mânca cu gesturi sigure, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Eşti cât se poate de optimist, sir, dar oricât de puternic te-ai crede ia-ţi gândul că le-ai putea ţine piept celor mai buni oameni ai lui Gareth.

Kembrook îşi trase un scaun, îl întoarse şi se aşeză invers. Cu ochii aruncând scântei o privi printre gene.

— Azi-noapte parcă mă credeai mai bun. Îmi strigai numele neîncetat şi dacă oamenii lui Gareth au stat cu urechea lipită de uşă, cu siguranţă, au rămas convinşi că şi-au atins scopul.

— Încetează, spuse Gloriana, rostind cuvântul pe un ton rugător, dar şi ca o poruncă.

El luă o bucăţică de brânză, o mestecă alene şi o înghiţi.

— Chiar ăsta a fost scaunul, nu-i aşa? continuă el cu voce scăzută. Cel pe care ţi-ai suit piciorul, iar eu…

— Da! ţipă ea, îmbujorată de ruşine. Da, ăsta e scaunul, lua-te-ar naiba! De ce mă chinuieşti?

Fata lui Kembrook se destinse.

— Bună întrebare! Poate că ar trebui să o facem din nou ca să te îmblânzesc şi să-ţi redau bună dispoziţie. Măcar până îţi tragi sufletul ca să te-apuci din nou să mă cicăleşti.

Gloriana îşi plecă ochii, îngrozită că până şi în acele clipe simţea că îl doreşte.

— Recunosc, spuse tulburată, că niciodată nu am încercat asemenea senzaţii, dar ţin să-ţi reamintesc că sunt stăpână pe corpul meu şi că, indiferent că-mi eşti sau nu soţ, nu ai niciun drept asupra lui.

Dane rămase tăcut până ce ea se uită în sus şi îi întâlni privirea. El înfipsese vârful cuţitului într-o bucăţică de pâine şi, deşi o duse la gură cu un gest cât se poate de firesc, ceva o făcu să se foiască pe scaun.

— Presupun că e inevitabil şi că asta va trebui să se

întâmple. Gareth m-a intuit foarte bine… nu mai pot îndura multe nopţi ca aceasta care abia a trecut, fără să nu-mi pierd minţile.

— O să mă forţezi?

El îşi mai tăie o bucăţică de pâine şi o duse la gură cu vârful cuţitului.

— Nu va fi nevoie să te forţez, Gloriana, zise pe un ton intenţionat îngăduitor, după o lungă pauză în care o lăsă să se frământe. Eşti focoasă şi te pot face să mă doreşti fără măcar să te ating.

Deşi îi dădea dreptate, Gloriana se înfurie pe siguranţa cu care îşi susţinea afirmaţiile.

— Nu eşti chiar atât de seducător, pe cât îţi închipui, sir.

Vorbele ei îl făcură să zâmbească.

— Noaptea trecută a fost numai preludiul, spuse el cu o voce profundă şi senzuală.

Gloriana se înfioră şi, în acelaşi timp, un val de căldură îi inundă trupul. Stătea nemişcată pe scaun, uitându-se la Kembrook, prin el, de parcă ar fi fost din sticlă, nemaidorind să audă, să gândească şi să simtă nimic.

Kembrook începu să-i descrie, rar şi prin cuvinte sugestive, cum o va pregăti mângâind-o, până o va aduce în pragul supremei plăceri, pentru ca lăsând-o apoi să ia totul de la capăt, vorbele pe care şi le vor spune în acele clipe şi cum va proceda pentru a gusta împreună din cupa fermecată a plăcerii.

Gloriana se foi pe scaun.

Dane continuă descriindu-i scene de dragoste pe care ea nu şi le imaginase până atunci, făcându-i sângele să-i clocotească în vene. El vorbi în continuare pe acelaşi ton scăzut şi rar până ce Gloriana simţi că nu mai rezistă. Transpirase din cap până în picioare şi îl dorea de o mie de ori mai mult decât cu o noapte în urmă.

Nu ştia cât timp trecuse până când îl auzi pe Kembrook spunând cu aceeaşi voce gravă şi calmă.

— Vino aici, Gloriana.

Ea se ridică de la masă, ştiind perfect ce face şi se duse lângă el.

Fără o vorbă şi fără să se ridice de pe scaun, el îi tăie cu lama cuţitului panglicile corsajului şi rochia îi dezveli umerii. Cu o singură mişcare a mâinii lui materialul moale i se înfăşură în jurul gleznelor.

— Cu asta ce să fac? o întrebă cu voce răguşită, strângând în pumn cămaşa transparentă.

— Rupe-o, zise ea în şoaptă.

Şi, cavaler, ca întotdeauna, Kembrook se supuse dorinţei ei.

Capitolul 8

Dacă nu ar fi stat deja jos, Kembrook ar fi căzut ca secerat când o văzu pe Gloriana stând goală în faţa lui, în puritatea şi perfecţiunea ei. În clipa aceea el îşi văzu în faţa ochilor întreg viitorul, într-o succesiune de imagini foarte clare.

Şopti ceva imperceptibil, cuvinte de veneraţie, după care, aplecându-se, îi ridică de jos cămaşa pe care ea îl rugase să i-o rupă. L-o aruncă în braţe şi îi spuse cu voce gâtuită de emoţie.

— Acoperă-te.

Gloriana îşi strânse la piept cămaşa subţire, cu ochii măriţi de uimire şi umilinţă, în vreme ce el se ridică de pe scaun şi se îndepărtă.

— Ce s-a întâmplat?

Dane străbătu încăperea, luă un ulcior plin cu vin şi îşi turnă o porţie dublă. Băutura avea un gust ciudat şi acru, dar nu era de mirare, fiindcă nu se putea compara cu vinul franţuzesc sau italienesc.

— M-am răzgândit, zise, întorcându-se spre ea cu cană în mână.

Era cea mai mare minciună pe care o rostise vreodată.

Gloriana se îmbujoră la fată.

— Poate te-ai gândit să mă umileşti, spuse ea încet. Dacă asta ai vrut, să ştii că ai reuşit.

Kembrook mai luă o înghiţitură de vin, făcu o strâmbătură şi puse cana deoparte.

— În clipa asta nu-mi doresc altceva decât să te arunc în pat şi să te fac a mea o dată pentru totdeauna, dar n-ar fi cinstit din partea mea, aşa că va trebui să-mi controlez instinctele animalice.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise ea cu ochii măriţi de uimire.

— Sunt convins, o asigură Kembrook. Cine, oare, te-ar putea învinui de asta? Nici eu n-am descoperit decât acum câteva clipe, deşi de la întoarcerea la Hadleigh, când te-am revăzut, am constatat că eşti femeie în toată puterea cuvântului.

Gloriana îşi înghiţi nodul din gât şi în priviri i se citi că nu voia să tragă concluzii pripite.

Dane făcu un pas spre ea, voind parcă să o liniştească, dar se opri în loc. Privirea lui, limpede cu câteva clipe în urmă, se înceţoşă brusc, nemaizărind decât un amestec de umbre şi culori. Ridicând mâna la cap se gândi, ameţit, că poate rana era mai serioasă decât crezuse. Mai făcu un pas, apoi se prăbuşi inconştient.

Gloriana îl privi îngrozită, apoi îngenunche lângă el. Îl strigă, iar el îi răspunse gemând, fără să deschidă ochii. Îl strigă din nou şi îl scuturâ, apoi se ridică să aducă apă şi să-i umezească fruntea, dar el nu se clinti. În cele din urmă încercă să-l târască până la pat, dar corpul lui inert era atât de greu încât nu reuşi să-l clintească.

Cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji aduse o pernă şi o pătură.

— Dane! îl strigă, mângâindu-i uşor faţa.

El gemu.

La început, Gloriana de-abia auzi uşa, apoi îşi dădu seama că Gareth se întorsese şi se pregătea să intre. Se retrase în spatele paravanului şi îşi îmbrăcă rochia, fără

să-şi mai pună şi cămaşa.

— Gareth, grăbeşte-te! ţipă ea. Lui Dane i s-a făcut rău. Zăvorul fu tras, uşa deschisă şi namilele lui Gareth intrară, privind în jur cu prudenţă, crezând că li se întinsese o cursă. Îl văzură pe Kembrook zăcând pe podea şi unul din ei zâmbi.

— Totul e bine, stăpâne, strigă el peste umăr. Şiretlicul a mers de minune şi chiar acum Lordul Kembrook trage un pui de somn.

Gloriana se uită furioasă la Dane, ţinându-şi pumnii încleştaţi. Asta era. Vinul. Îşi aminti că înainte de a cădea, Kembrook trăsese o duşcă zdravănă.

Gareth îşi făcu apariţia în urma celor două matahale care, deşi văzuseră în ce stare se afla Kembrook, nu se clintiră să-l ajute.

Văzând expresia Glorianei şi dându-şi perfect seama ce gândeşte, Gareth ridică mâna cerând să se facă linişte.

— El n-are nimic, spuse privindu-şi, în treacăt, fratele, apoi continuă zâmbind cu blândeţe. Iar tu, arăţi minunat, Gloriana. Eşti mulţumită aici?

Ceea ce o reţinea să nu se repeadă la el urlând şi zgâriindu-i ca o lupoaică era gândul că gestul l-ar fi enervat, sau, cine ştie, poate chiar l-ar fi amuzat.

— De unde ştiai că Dane va bea din vinul otrăvit? Dacă aş fi băut eu şi nu el, acum ai prefera să stai faţă în faţă cu un taur fioros decât să dai ochii cu Kembrook!

Gareth oftă. În spatele lui, servitorii trebăluiau şi aduseseră găleţi şi o cadă din zinc, odată cu alte lucruri.

— Tu doar ai gustat, replică el, dar lui Dane îi place vinul şi ştiam că mai devreme sau mai târziu va bea şi din al doilea ulcior. Noroc că s-a petrecut atât de repede.

— N-am să ţi-o iert în veci, spuse Gloriana, pe un ton calm şi rece.

— Dimpotrivă, rosti Gareth cu amabilitate exagerată. Am toate motivele să cred că mă vei ierta, ba mai mult, îmi vei şi mulţumi. Se aplecă deasupra lui Dane şi îi palpă gâtul să îi găsească pulsul.

Gloriana era convinsă că Gareth îşi iubea fratele, în ciuda modului bizar de a-şi manifesta dragostea.

— Cam într-o oră îşi va reveni, mormăi el şi se ridică în picioare.

Servitorii aduşi de Gareth întinseră masa, aduseră haine curate pentru Gloriana şi Dane şi puseră apă la încălzit pe sobiţa cu mangal. Una din femei, pe care Gloriana o cunoştea de la castel, controlă aşternuturile.

— Încă nu, răspunse ea întrebării nerostite de stăpânul său, care doar ridicase interogativ din sprâncene.

Gloriana se îmbujoră la faţă şi amintindu-şi discuţia avută cu Dane în urmă cu o seară, murmură batjocoritor.

— Poate vrei s-o facem cu martori.

Gareth privi într-o parte, stânjenit, dar când se uită din nou la Gloriana ochii lui exprimau hotărâre şi neînduplecare.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, izbucni el. Şi nici nu-mi da sugestii pe care n-ai dori să le aplic!

Ea se abţinu să îl mai înfrunte, fiindcă în acele clipe îşi dădu seama de adevărul tulburător pe care, din orgoliu, nu-l mărturisise decât în gând, atunci când se ruga. Ea, Gloriana, care se luptase cu îndârjire să scape din mâinile răpitorilor, acum nu mai dorea să părăsească turnul. Voia să rămână acolo, numai cu Kembrook şi să împlinească ce trebuia făcut. În rest, nu o mai interesa nimic.

— Ce-a zis Edward despre dispariţia mea?

Gareth, care se întorsese să plece, se opri în loc şi, cu profundă tristeţe, îi răspunse.

— Bietul băiat îşi închipuie că tu şi Kembrook v-aţi împăcat şi aţi plecat deja în luna de miere. Din partea lui să nu te aştepţi, aşadar, la niciun ajutor, dacă cumva asta sperai. Recunosc că e îndurerat, dar la vârsta lui, îi va trece repede. Deja şi-a propus să o consoleze pe mademoiselle.

Servitorii ieşiră, urmaţi de Gareth şi de soldaţi. Uşa fu trântită cu zgomot şi zăvorâtă.

Gloriana se uită în jur şi văzu cadă plină cu apă,

săpunul şi ştergarele. Se aşează în genunchi şi îl scutură pe Dane.

— Trezeşte-te, se răsti ea, pe un ton totuşi blând. Dacă nu, am să mă spăl eu şi tu vei rămâne neîmbăiat.

Ca prin farmec, Kembrook deschise ochii. Dacă n-ar fi fost atât de buimăcit, l-ar fi suspectat că se prefăcuse tot timpul cât Gareth se aflase acolo.

— În schimb, am să te văd dezbrăcată, spuse el, sprijinindu-se într-un cot.

Gloriana surâse, mai mult decât fericită că Dane îşi revenise şi, trecându-i cu vederea obrăznicia, îi zise plină de afecţiune.

— Ai suferit cumplit, sir, din cauza cucuiului şi a leşinului.

Kembrook se aşează în capul oaselor apoi se ridică în picioare, clătinându-se.

— Nu am leşinat, zise el pe un ton răspicat. Dacă nu mă înşel, ăsta a fost unul din trucurile lui Gareth. Poşirca aia avea un gust ciudat.

— Nu te înşeli deloc, replică Gloriana. Fratele tău a turnat ceva în vin, dar nu ca să te moleşească, aşa cum am crezut la început, ci ca să nu fii rănit în vreo încăierare.

Kembrook se apropie clătinându-se de cadă, îşi trase tunica peste cap, îşi scoase cămaşa şi pantalonii şi intră în apă.

Gloriana, cu privirea aţintită asupra lui, îi admiră trupul magnific, deşi pe piept şi pe şoldul drept se vedeau cicatricile rănilor căpătate în lupte. El se cufundă în apă gemând uşor.

— Tocmai discutam ceva înainte să leşini, îi aminti ea, aşezându-se la masa pe care fusese aşezat un coş plin cu prăjituri şi alte bunătăţi.

Kembrook făcu un efort să-şi aducă aminte.

— Ah, da. Tocmai mi te ofereai, precum târfele de la tavernă, iar eu, pentru a nu-mi păta onoarea, îţi temperam aprigile porniri.

— Eşti mai mult decât obraznic, spuse Gloriana, fără

ranchiună, muşcând dintr-o prăjitură.

— Vino, te rog, şi freacă-mă pe spate.

— Freacă-te singur, replică ea prompt, preocupată în acel moment de prăjitura cu miere…

— Altă dată femeile erau mai supuse, dar lumea s-a schimbat, o informă el pe un ton îndurerat.

Gloriana îşi aminti avionul care o adusese la Londra, pe vremea când era copil şi se numea Megan Saunders.

— Da, recunoscu ea. Nici nu-ţi închipui cum va fi în viitor.

— Tu-ţi poţi închipui?

Nu-i răspunse, fiindcă tentaţia de a-i povesti ciudata istorie a vieţii ei, era prea mare. Se întrebă unde se aflau însemnările ei, făcute pe bucăţele de pergament pe care, în copilărie, îşi scrisese amintirile. Bănuia că Edwenna le distrusese sau le ascunsese, aşa cum făcuse cu păpuşa şi cu hainele fiindcă nu le găsise, alături de celelalte lucruri, în podul casei lui Cyrus.

Kembrook se bălăcea în cadă. Dacă aburii vinului încă nu se risipiseră, într-adevăr ştia foarte bine să se prefacă.

— Eşti o fiinţă ciudată, zise el ridicându-şi capul şi privind-o dintr-o parte. Eşti mai puternică şi mai înaltă decât majoritatea femeilor, ai pielea fină şi dinţii surprinzător de sănătoşi.

— Vorbeşti despre mine de parcă te-ai târgui pentru un cal, zise ea, indiferentă. Murea de curiozitate să afle ce voise să-i spună chiar înainte ca vinul otrăvit să-l pună la pământ, dar se abţinu să-l întrebe.

El zâmbi şi intră şi intră în apă până la gât.

— Ştii bine că am dreptate. Te deosebeşti de celelalte femei – ai idei ciudate la care o femeie obişnuită nu ar cuteza să gândească, cu atât mai puţin să le pună în practică.

— Oi fi nebună, ca Lady Elaina, îi sugeră ea, mai degrabă înveselită.

— Elaina nu e nebună, răspunse Dane, fără urmă de

dojană în glas. Ea vede şi aude mai clar decât oricare dintre noi.

Gloriana tăcu. Poate ar fi trebuit să îi vorbească, să îi spună tot ce ştia şi bănuia despre ea, dar, dintr-odată în cameră se auzi un zumzet, ca un roi de albine şi o ceată albastră se aşternu în jurul lor, întunecând camera şi învăluindu-l pe Dane, mişcându-se şi fluturând ca un voal.

Privea fascinată cum, sub ochii ei, încăperea căpăta o nouă înfăţişare. Podeaua arăta altfel, iar pe pereţi atârnau tablouri în culori vii. Oameni, îmbrăcaţi bizar, se plimbau de colo-colo, admirând picturile, discutând în limba aceea stranie, care îi amintea de copilărie. Scaunul de sub ea dispăruse, dar ea rămăsese în aceeaşi poziţie. La fel de ciudat dispăruse şi masa. Un băieţel în pantaloni scurţi, cămaşă şi pantofi ce semănau cu cei ascunşi în podul casei din sat, părea că e singurul care o observase.

— Doam… nă.

Gloriana era îngrozită că putea fi despărţită de Dane, poate pentru totdeauna. Se rugă fierbinte în gând să se întoarcă în acel secol treisprezece, acolo unde era căminul ei.

Nu avu idee câtă vreme rămase suspendată în aer, până ce imaginea dispăru şi reveni în cameră, lângă Dane. El ieşise din cadă şi se afla lângă ea, îmbrăcat doar în tunica pe care şi-o dezbrăcase mai devreme. O prinse de bărbie şi o privi adânc în ochi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a petrecut aici, Gloriana? o întrebă în şoaptă. Era palid şi vădit tulburat.

— Nu ştiu, reuşi ea să îngaime. Tu ce-ai văzut?

El îşi trase un scaun şi se aşeză, cu genunchii lipiţi de ai Glorianei.

— Ce şmecherie a mai fost şi asta? O întrebă, privind-o printre gene. Bravul soldat ce dăduse piept cu turcii era puţin speriat. Îţi jur că a fost altceva decât efectul somniferului turnat în vin. Ai dispărut exact când mă uitam la tine. Dane îi luă palmele reci în mâini şi i le frecă să le încălzească. Ori eu mi-am pierdut minţile, ori tu eşti o

vrăjitoare care face farmece.

Gloriana se cutremură, fiindcă o asemenea învinuire era îngrozitoare şi mulţi nefericiţi pieriseră acuzaţi de vrăjitorie. Pedeapsă primită era atât de înfiorătoare încât nici nu voia să se gândească.

— Nu sunt vrăjitoare, şopti disperată. Te rog, nu mai rosti asemenea blasfemiei

— Dar te-am văzut dispărând, insistă el, apucând-o de umeri, fără intenţia de a o răni, dar suficient de puternic încât să nu poată scăpa din strânsoare.

Ea îşi lăsă capul în jos.

— A fost efectul vinului, nu altceva.

— Uită-te la mine, îi porunci el.

Gloriana îşi ridică privirea.

— Nu pot să-ţi explic, spuse ea, cu un aer descurajat, fiindcă nici eu nu înţeleg ce s-a întâmplat. Eram aici şi, dintr-odată, mă aflam tot în camera asta, dar în altă epocă. Oamenii erau îmbrăcaţi ciudat…

Vădit nemulţumit de răspunsul ei, Kembrook o privi uimit şi nedumerit, făcând-o să se simtă ca o vietate stranie peste care dai sub un maldăr de frunze. Vocea lui era aspră.

— Ţi s-a mai întâmplat vreodată?

— O singură dată, mărturisi Gloriana, abia reuşind să vorbească. Când eram mică.

— Povesteşte-mi!

Ea îşi încrucişă braţele în jurul mijlocului şi se aplecă uşor înainte, nu fiindcă s-ar fi simţit rău, dar fiind atât de tulburată, nu-şi găsea locul. N-ar fi vrut să deschidă discuţia pentru că amintirile erau chinuitoare.

— Eram la Briarwood School, cu un grup de copii. Părinţii mă lăsaseră acolo fiindcă nu mă doreau. Veniserăm… veniserăm să vizităm orăşelul şi castelul şi acolo era o poartă…

Dane o ridică de pe scaun şi o aşeză pe genunchii lui, ţinând-o protector în braţe.

— Edwenna nu te dorea? rosti el cu cea mai tandră

voce, mângâindu-i părul, mişcat de tristeţea ei. Vorbeşti prostii. Te-a adorat şi ţi-a îndeplinit toate dorinţele.

Gloriana îi încolăci gâtul cu braţele.

— Edwenna, şopti ea, de parcă ar fi vrut ca printr-o vrajă să o reînvie pe femeia aceea care se purtase faţă de ea cu o imensă bunătate. Întoarse capul şi privi adânc în ochii neliniştiţi şi miraţi ai soţului ei. Edwenna nu a fost mama mea adevărată.

— Ai fost un copil găsit, spuse Dane încet. Acum îmi aduc aminte.

— Mi-ai întins o cursă, şopti ea. Totuşi, aş vrea să povestesc cuiva adevărul, dar mi-e frică.

— Ce poate fi atât de îngrozitor încât să nu-i poţi spune soţului tău? Vocea lui Dane era aproape mângâietoare.

— Un soţ care vrea să mă trimită la mănăstire pentru a se însura cu alta, îi aminti Gloriana. Inima îi bătea atât de puternic şi sângele îi zvâcnea în vene, încât se temea să nu i se facă rău.

— Tocmai intenţionam să discutăm despre asta înainte ca vinul lui Gareth să-şi facă efectul. Ceva s-a petrecut cu mine… adică m-am gândit că aş putea rămâne însurat cu tine. Povesteşte-mi îngrozitorul tău secret, Gloriana.

Ea îşi muşcă buza şi continuă.

— N-ai să mă crezi. Cel puţin la început. Dar când vom fi din nou liberi am să-ţi dovedesc că nu vorbesc aiurea.

Kembrook se rezemă de speteaza scaunului, aşteptând-o să continue.

Gloriana îşi trecu degetele prin păr.

— Când îţi voi arăta dovezile vei spune că sunt vrăjitoare.

— Deja o spun, o întrerupse el, blând, luându-i palmele într-ale lui. Doar te-am văzut dispărând, nu-i aşa?

— Ştii bine ce mi s-ar întâmpla, dar îţi jur că nu fac rău nimănui.

— Şi nimeni nu-ţi va face rău, fiindcă n-am de gând să povestesc cuiva ce s-a întâmplat aici. Nu de alta, dar lumea ar zice că sunt nebun.

Adevărul era că dacă i-ar fi dezvăluit secretul s-ar fi spus că nu e zdravăn la cap şi ar fi fost şi el acuzat că se află sub puterea diavolului. Acum era momentul potrivit ca ea să-i spună totul, dar nu-şi găsea cuvintele. În cele din urmă îşi începu povestea, iar Kembrook rămase neobişnuit de calm, fără să o întrerupă.

— Lucrurile nu sunt atât de simple pe cât par şi nici timpul care, în aparenţă, măsoară clipele şi anii. Creaţia formează un tot unitar, cum ar fi, de pildă, inelele din trunchiul copacilor. Deşi separate între ele, constituie un întreg.

Kembrook se încruntă uşor şi-i făcu semn din cap să continue.

— Tu şi cu mine suntem părţi ale aceluiaşi copac.

El chicoti şi scutură din cap.

— Fii mai explicită, milady. Eu sunt soldat, nu învăţat.

— Imaginează-ţi istoria ca pe trunchiul unui stejar falnic, cu multe, multe inele, spuse Gloriana, după ce meditã câteva clipe. Fiecare inel reprezintă un alt an.

— Continuă.

— M-am născut într-o epocă îndepărtată, zise ea, dintr-o suflare, strângând din ochi. O epocă ce încă nu a venit.

— Vrei să spui că ai apărut aici dintr-un viitor îndepărtat.

Gloriana îl privi, surprinsă de calmul lui.

— Da.

— Din ce an?

— Eram prea mică pe vremea aceea, spuse ea, studiindu-i faţa şi încercând să descopere dacă o crede sau nu. Oricum, părea vădit fascinat. Nu-mi amintesc anul şi, poate, nu-l voi şti niciodată. Mă crezi, da?

Kembrook rămase pe gânduri.

— Înclin să cred că spui adevărul, zise, în cele din

urmă. Dacă poţi dispărea – asta am văzut-o cu ochii mei şi sunt sigur că nu am luat-o razna – atunci pare posibil ca tu să poţi călători prin timp. Nimic nu mi se mai pare ciudat.

Gloriana răsuflă uşurată şi îşi aşează capul pe umărul lui.

— Îţi mulţumesc.

El îi mângâie părul.

— O să mai vorbim despre asta. O sărută pe frunte. Dar să ştii că n-aş suporta să te pierd, spuse încet, dar inima ei auzea mai bine vorbele lui decât urechile.

Gloriana îşi cufundă privirea în ochii lui albaştri.

— N-ar fi demn din partea ta să-mi juri credinţă doar fiindcă eşti sechestrat în turn şi vrei puţină distracţie.

— Îmi eşti soţie şi vei fi a mea.

Gloriana simţi un val de căldură inundându-i corpul.

— Acum?

— Numai dacă vrei şi tu.

Se ridică din braţele lui. Căsătoria lor trebuia să fie una reală, iar asta însemna consumarea ei. Nu avea nicio îndoială că experienţa va fi cât se poate de plăcută, ţinând seama de minunatele lucruri pe care el o învăţase cu o noapte în urmă. Atunci, de ce ezita? De ce inima i se zbătea, gata să-i sară din piept?

Dane se ridică schiţând un zâmbet.

— Poate ai nevoie de un răgaz să te obişnuieşti cu gândul.

Gloriana umbla neliniştită prin cameră, frângându-şi degetele.

— Soarele e deja sus, pe cer, şopti ea. Cineva, poate, tocmai ascultă la uşă, sau chiar se uită pe gaura cheii.

După ce îşi ridică pantalonii de jos, Dane se duse şi îi agăţă de zăvor, pentru că din afară să nu se vadă nimic. Se întoarse la masă şi luă din coş o prăjitură cu miere.

— În rest, nu trebuie decât să nu faci zgomot, zise el, muşcând o bucăţică în felul acela care ei îi trezea amintiri din noaptea ce abia trecuse.

Gloriana îşi duse degetele la tâmplă. Lucrurile se

petrecuseră prea repede; doar cu câteva minute în urmă îşi dezvăluise secretul şi se aflase într-o altă perioadă de timp. Rostise un adevăr atâta vreme şi atât de bine tăinuit, încât aproape că îl uitase. Acum, Kembrook, care doar în urmă cu o zi voia să o alunge pentru a se însura cu altă femeie, dorea să se culce cu ea.

Umbla agitată dintr-o parte în cealaltă a camerei. Dane o privi tăcut şi amuzat până ce, obosită, se cocoţă pe un cufăr din lemn.

Kembrook se apropie de harpă şi-i atinse coardele, care scoaseră un sunet fals.

— De ce ţi-e teamă, Gloriana?

Nervoasă, îşi umezi buzele.

— Mi-e teamă că te vei folosi de mine, apoi mă vei părăsi. Mi-e teamă că nu vrei decât să depăşeşti şocul provocat de cele ce ţi-am spus şi ai văzut…

El atinse din nou coardele harpei, cât se poate de calm.

— Avem timp destul să ne obişnuim cu ideea. Gareth, afurisitul, s-a gândit la toate.

Şi cu asta încheind discuţia, alese din lucrurile aduse, ciorapi de lână şi pantaloni şi termină să se îmbrace. Când se apropie de masă avea în mână o tablă de şah, lăsată şi ea de binevoitorii lor temniceri.

Gloriana se simţea ruşinată şi vădit tulburată.

— Cum poţi fi atât de calm după ce ai văzut o femeie dispărându-ţi din faţa ochilor? îl întrebă, în vreme ce el aranja piesele pe tabla de şah.

— Am văzut eu lucruri şi mai ciudate, replică Kembrook, fără să-şi ridice privirea.

Bănuise ea de la început că nu era un bărbat uşor impresionabil, dar în faţa unor asemenea evidenţe, i se părea incredibil ca el să rămână atât de impasibil.

— Asta-i o minciună. Asemenea lucruri n-aveai cum să mai vezi.

El zâmbi.

— Printre ruinele astea sălăşluiesc mai multe

fantome decât în toată Londra şi Hadleigh Castle, la un loc.

— În asemenea locuri vezi mereu umbre şi auzi zgomote stranii, spuse Gloriana, apropiindu-se încet de masă, să se aşeze pe scaunul oferit de Kembrook. El îi aşează în faţă piesele de jad, dar ea întoarse tablă, făcând schimb cu cele din fildeş.

Kembrook, aşezat în faţa ei, îşi privi armata neînsufleţită şi oftă.

— Tu începi.

— Edward mă speria tot timpul că aici, pe coridoare, mărşăluieşte oastea romană. Cred că acelaşi lucru încerci să-l faci şi tu, zise Gloriana mutând pe tablă un pion.

Dane înaintă şi el un pion, dar numai după ce chibzui îndelung, lăsând-o să spere că ar putea fi un jucător destul de bun. Nici Gareth şi nici Edward nu o bătuseră vreodată la acest joc. Nici măcar Cradoc, cu toată influenţa pe care o avea în sferele cereşti. Eigg, scoţianul, îi dăduse o singură dată şah la rege, dar asta se întâmplase cu cinci ani în urmă, atunci fiind prima şi ultima oară.

— Dacă voiam să te sperii, spuse Dane, urmărindu-i mişcările cu atenţia unui general care îşi evaluează Inamicul, aş aştepta căderea nopţii să-ţi spun basme cu fantome şi spiriduşi. În felul acesta ai căuta să te simţi în siguranţă în braţele mele.

Gloriana făcu o mutare rapidă, neglijentă, în aparentă, dar cunoştea foarte bine poziţia şi valoarea fiecărei mutări de pe tablă.

— Sunt multe lucruri de pus la punct între noi, Lord Kembrook.

El îşi ascunse zâmbetul care îi arcui buzele, dar nu atât de repede încât Gloriana să nu-l zărească.

— Regret, milady, dar cred că certurile noastre au durat prea mult. Hai, mai bine, să chibzuim asupra pasiunilor noastre comune.

— Care anume?

— Şahul, bunăoară, spuse Kembrook, studiind atent

pătrăţelele câmpului de luptă. Făcu un semn din cap în direcţia vrafului de manuscrise aflat pe una din mese, lectură suficientă amândurora pentru un an întreg. Poezia şi istoria. În sfârşit, îşi ridică ochii să o privească şi expresia lor surâzătoare îi muie inima Glorianei. Şi plăcerea, încheie el.

Gloriana îşi plecă ochii pe tabla de şah.

— Nu pot nega spusele tale, recunoscu ea, luându-i nebunul, îmi place foarte mult şahul.

Kembrook râse, apoi, din trei mutări, îi dădu şah la rege.

— Mă iubeşti, Gloriana? o întrebă, când ea încă mai oftă dezamăgită de incredibila înfrângere.

— Da, răspunse, privindu-l liniştită.

— Vrei, într-adevăr, să-mi fii soţie şi să-mi faci copii?

— Da, repetă ea.

— Pentru asta trebuie, însă, să te culci cu mine.

Gloriana îl privi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Să cred că mă găseşti atrăgătoare?

Kembrook schiţă un zâmbet.

— Chiar foarte atrăgătoare, spuse întinzându-i mâna. Mă satisfaci pe deplin, milady, dar întrebarea este dacă eu te voi satisface.

Gloriana îşi lăsă palma într-a lui şi-i simţi degetele strângând-o. O clipă închise ochii simţind că se sufocă, atunci când el o ridică în picioare.

Nu o duse imediat în pat, aşa cum ea sperase, dar se şi temuse, ci o luă în braţe şi o sărută atât de tandru şi dulce, încât spaima i se risipi şi prin vene simţi răspândindu-i-se şi inundând-o un imens val de plăcere.

Până la urmă ea fu cea care îl conduse pe Dane spre patul nupţial, ameţindu-l cu sărutările şi mângâierile uşoare ale palmelor sale. El o dezbrăcă de rochie şi de cămaşă, îşi dădu şi el hainele jos şi o întinse pe cearşafuri.

— Eşti incredibil de frumoasă, şopti el, aşezându-se lângă ea, excitând-o cu palmele, gura şi promisiuni neruşinate, până ce dorinţa ei nu mai suportă amânare.

Extazul nu s-a produs brusc, fiindcă totul începuse cu mult înainte, atunci când o sărutase în curte, dar acum se împlinea plăcerea. Când se urcă peste ea, era deja pregătită. Prima oară…

Ea îi atinse buzele cu degetele.

— Nu-mi pasă.

Kembrook, care cu o noapte în urmă de-abia reuşise să se stăpânească, nu se mai putu abţine.

Icnind, o penetră rapid, dezvirginând-o dintr-o mişcare.

Gloriana simţi o durere scurtă şi ascuţită, care nu-i slăbi plăcerea. Se arcui în sus să îl întâmpine şi el scoase un sunet ce semăna cu un mârâit, înteţind ritmul şi străpungând-o adânc.

Ţipând de plăcere şi ridicându-se să îl primească, în vreme ce el o purta pe culmile extazului, Gloriana descoperi că femeia era creată pentru a primi şi a oferi plăcerea. Cedă, tremurând, dorinţelor sale trupeşti şi auzi strigătul de triumf al lui Dane, care o însoţea spre locul lor secret, dincolo de stele.

Capitolul 9

Când dorinţa îi se stinse, Gloriana adormi ghemuită în braţele lui Dane. El se simţea mulţumit să stea întins lângă ea, îmbrăţişând-o, să-i asculte răsuflarea, în aşteptarea zorilor.

Când ea gemu în somn, Dane o linişti vorbindu-i în şoaptă, apoi, cu calm şi răbdare, încercă să-şi pună ordine în gânduri, meditând la minunea care se petrecuse în faţa ochilor lui.

Gloriana stătea la masă, ciugulind dintr-o prăjitură cu miere, în vreme ce el, lungit în cadă, o privea, căutându-şi cuvintele prin care să îi spună că fusese un prost şi că dorea ca ea să îi facă copii. Că, poate, chiar ar putea-o iubi, deşi nu era prea sigur de asta. Sentimentele pentru Gloriana erau noi, tumultuoase şi patetice, contradictorii şi

avea nevoie de timp pentru a le limpezi.

Înainte să apuce să-i explice toate acestea, Gloriana dispăruse – pur şi simplu se volatilizase într-o clipă. Nu ştia cum să descrie altfel ce se întâmplase, dar ceea ce îl tulbura cel mai mult era faptul că fusese smulsă de lângă el împotriva voinţei ei de o forţă pe care niciunul nu şi-o putea explica, ceea ce însemna că oricând vraja se putea repeta.

Şi dacă acest lucru se va întâmpla din nou, pentru câtă vreme vor fi despărţiţi? O oră? O zi? Pentru totdeauna?

Dane se înfioră şi, deşi nu dorea să o trezească, o strânse în braţe puţin mai tare. Sentimente atât de puternice şi o asemenea teamă nu le mai încercase vreodată. Toţi anii aceia în care ea crescuse şi înflorise la Hadleigh, aşteptându-l, în vreme ce el cu bună ştiinţă o evitase… Cât de prost fusese!

Cum irosise el atâta timp – lucrul acela atât de misterios şi mai valoros decât tot aurul din lume!

Îşi înălţă capul să o vadă mai bine pe Gloriana. Chipul ei senin, cu pielea ivoriu-aurie, puţin îmbujorat de pasiune, era nespus de frumos. El, care nu era obişnuit să se roage, doar atunci când obligaţia îi cerea să meargă la slujbe, rosti în gând o rugă înflăcărată, să-i poată fi acelei femei soţ devotat, să o cinstească şi să nu-i aducă decât bucurii.

Parcă auzindu-i ruga, Gloriana clipi şi deschise ochii.

— Sper că am zămislit un copil, spuse ea.

— Şi eu sper acelaşi lucru, răspunse el emoţionat.

— Şi lui Mariette ce-i vei spune. A venit atât de departe…

Dane îi atinse cu degetul vârful nasului.

— Îi voi cere iertare şi am s-o trimit acasă, în Franţa. Sub escortă, fireşte.

Gloriana îşi aşeză capul pe umărul lui. Pe pielea lui, părul ei blond-auriu părea un val de mătase.

— Poate că Edward îi va face curte. Servitoarea mea

spunea că îl place. Făcu o pauză privindu-l cu prefăcută inocenţă. Mă refer la Mariette.

— Ştiu la cine te referi, replică Dane zâmbind şi ciupind-o uşor de fund. Poate că pentru mademoiselle despărţirea de mine nu va fi chiar o tragedie.

— Poate, murmură Gloriana.

El se încruntă încercând să pară cât mai fioros.

— Câtă neruşinare. Pentru asta voi fi biciuit, milady.

Obrajii Glorianei se îmbujorară şi mai tare, culoare care o prindea foarte bine şi îl privi ştrengăreşte.

— Cum te pot consola, sir? îl întrebă cu voce mieroasă, ce nu părea deloc impertinentă.

Drept răspuns, Dane o cuprinse de mijloc, o ridică, îi dădu drumul şi se urcă peste ea. Ochii ei minunaţi se măriră de uimire simţindu-i bărbăţia, înălţându-se semeţ, ca pilaştrii unui templu druid, gata să-şi înceapă cucerirea. Sfârcurile i se întăriră ca pietricelele.

— Te gândeşti la ce te aşteaptă, milady?

Ea încuviinţă muşcându-şi buza şi se împinse uşor înainte, vrând parcă să îl primească în ea.

Dane era la fel de nerăbdător, dar numai el ştia că plăcerea este cu atât mai mare cu cât o anticipezi. Prima oară se grăbise şi îşi făcuse reproşuri, dar acum dorea să savureze fiecare senzaţie în parte.

Gloriana îşi cuprinse sânul în palmă şi se arcui să atingă buzele lui Dane cu sfârcul întărit.

— Pungăşoaico, spuse el, trecându-şi scurt vârful limbii peste el. De unde ai învăţat să te porţi ca o desfrânată?

Ea gemu, dezamăgită, încercând să-l facă să îi ia tot sânul.

— În patul tău, răspunse, gâfâind. Te rog, Dane…

— Ce mă rogi? O întrebă, plimbându-şi palmele de la umeri, în jos, pe fese, pe care le strânse între degete. „Te rog, Dane” – ce?

Gloriana deja începuse să ţipe încet şi el speră să nu-şi dea seama ce senzaţii îi provocă lui.

— Răule!

Dane îşi scoase o mână de sub ea şi îşi puse palma desfăcută pe pântecul ei, cu degetul mare între faldurile umede ale feminităţii ei, unde găsi mugurele mic şi întărit, ce îi aduna toată pasiunea.

Frecându-l, o urmărea cu bucurie cum îşi arcuieşte spatele şi geme, împingându-şi sânii înainte, ademenindu-l mai mult decât putea el să suporte.

Cu mâna liberă, îi frământă uşor unul din sfârcuri, pregătindu-se.

— Gloriana, aştept să-mi spui ce doreşti.

Ea se împinse din nou înainte şi scoţând un ţipăt scurt îşi ascunse faţa în pernă sub capul lui.

— Oh… aş vrea… aş vrea să-mi sugi sfârcurile… şi… ohh… nu ştiu cum să-ţi spun… te vreau în mine…

Dane îi găsi unul din sâni şi i-l luă în gură şi fiindcă îşi retrăsese mâna dintre pulpele ei, îi dădu un scurt răgaz să se liniştească înaintea actului final, cel mai plăcut şi trăit cu cea mai mare intensitate. Gloriana îşi ascunse faţa în palme, parcă temându-se că el îşi va opri mângâierile pe care ea le dorea cu atâta fervoare.

Dar el nu se mai putea opri şi începu să-i alinte celălalt sân, dorind să ia tot ceea ce ea îi oferea.

Când Dane se opri să îşi tragă răsuflarea, Gloriana se ridică. Deşi nu o penetrase încă, Dane abia se mai putea abţine, făcând eforturi să nu termine prea curând. O împinse înapoi pe spate, îi desfăcu picioarele şi îşi ascunse capul între coapsele ei. Ridicându-şi genunchii, Gloriana ţipă de plăcere şi el îi urmă mişcările frenetice ale şoldurilor.

Când o simţi pregătită, îşi înălţă capul, deşi ea i-l ţinea strâns între picioare şi protesta gemând. Îngenunchind între pulpele ei, îi privi chipul, cerându-i din ochi încuviinţarea şi, simţind-o umedă, gata să-l primească, o penetră. Nevoia lui era de nestăvilit, dar fiindcă doar cu câteva ore în urmă o dezvirginase, nu dorea să o rănească.

Tremurând şi cu pielea strălucind de transpiraţie,

Gloriana se arcui să îl primească, făcându-l să scoată un sunet gutural. Părul ei, răsfirat pe pernă, semăna cu o aură de foc şi Dane o privea, înmărmurit de frumuseţea ei, cu dorinţa năvalnică de a o poseda. O clipă, avu impresia că inima lui împietrită, de soldat, se va frânge, ca un obiect din tinichea, cumpărat din iarmaroc.

Gloriana îi strângea cu mişcări ritmice şoldurile între coapse, în vreme ce el o pătrundea încet, tot mai adânc. Palmele ei îi mângâiau şi îi frământau spatele, îi strângeau fesele şi îi zgâriau omoplaţii. Plăcerea şi durerea îl mistuiau deopotrivă, până ce nu le mai putu deosebi, dar continuă să se mişte, deasupra ei, înainte şi înapoi.

Dumnezeule! Câtă vreme va mai putea îndura asemenea plăcere, fără să nu moară?

— Dane, murmură Gloriana, plimbându-şi degetele peste faţa şi pieptul lui, trasându-i cercuri invizibile în jurul sfârcurilor şi pe pântecele încordat.

Îşi înteţi mişcările sub el, apoi şi le domoli, arcuindu-şi minunatul trup, ca un superb curcubeu şi el îi simţi muşchii mici şi fierbinţi contractându-se. În timp ce gâfâia rostindu-i numele ca pe o litanie care să o ajute să scape de dulcele chin al extazului, scoţând un sunet ce semăna mai mult cu mârâitul unui lup, decât cu geamătul unui om, Dane zvâcni, eliberându-se, împrăştiindu-şi sămânţa – o dată, de două ori, de trei ori.

Când ea îi primi şi ultimul strop, se lăsă vlăguit şi tremurând în braţele ei, cu capul pe pieptul ei.

Ea îi vorbi în şoaptă, liniştindu-l prin cuvinte drăgăstoase cu care îndrăgostiţii se tachinează, aprinzând focul, domolindu-i flacăra şi înteţind-o.

Iar Dane ştia deja cum se numeşte sentimentul pe care îl trezise în el. Era dragostea.

Gloriana adormi lipită de Dane şi se trezi bine dispusă. Cu mângâieri tandre îşi sculă din somn iubitul şi se rostogoli, râzând, de sub el, tocmai când Dane îi lua un sfârc între buze. El se ridică într-un cot şi o urmări cu ochi strălucitori cum se îndreaptă, goală, spre masă şi

ciuguleşte, la întâmplare, din pâine, brânză şi prăjituri.

Se ridică din pat cu graţia şi supleţea panterei, despre care ea auzise cândva că există, sau, poate, chiar o văzuse cu mulţi ani în urmă, în acel viitor, în locul ce se numea America? Vedea ca prin ceaţă cuştile semănând cu nişte mici celule din menajeria cu animale sălbatice.

Dar Kembrook o îmbrăţişă cu blândeţe şi îi aruncă un zâmbet seducător care îi înteţi bătăile inimii şi uită momentul de tristeţe, izbucnind în râs când el îi fură prăjitura din mână.

După aceea îşi dădură unul altuia să mănânce, la început în joacă, apoi cu gesturi tandre de îndrăgostiţi. Dane deşertă cada, aruncând apa pe una din ferestrele turnului şi puse apă la încălzit pentru Gloriana, pe sobiţa cu mangal. Ea se îmbăie la lumina lumânărilor, în timp ce Dane cântă la harpă frânturi de cântece.

Când Gloriana termină cu spălatul, Dane o şterse cu un şervet moale şi sentimentul că cineva are grijă de ea îi dădea o senzaţie de linişte şi fericire.

Îşi puse o cămaşă subţire prin care i se vedeau sfârcurile şi o umbră de păr între pulpe. Mâncară din nou, de această dată cu mai multă decenţă. Se lăsase înserarea şi Dane aprinse lămpile cu amnarul. Se urcară în pat, rezemându-se cu spatele de tăblia patului. Stăpânul de la Kembrook Hall începu să citească cu voce tare din manuscrisul unor poezii originale şi ea nu se sfii să-i corecteze cele câteva greşeli.

Când se plictisiră de citit, jucară şah, dar în seara aceea Gloriana nu se lăsă bătută nici măcar o dată.

Într-un târziu, el puse deoparte tabla de şah şi stinse lămpile.

Făcură din nou dragoste, fără grabă, apoi se culcară.

Când Gloriana deschise ochii, camera turnului era scăldată în razele soarelui. Dane se trezise deja şi îmbrăcat, privea pe fereastra dinspre nord. Purta o tunică verde, ciorapi, pantaloni şi cizme din piele moale. Gloriana simţi o umbră de tristeţe, fiindcă arăta gata de plecare.

Parcă simţindu-i privirea, Dane se întoarse spre ea cu un zâmbet vesel şi seducător.

— Ridică-te, iubito şi pregăteşte-te. Răpitorii vin să ne elibereze. Le-o fi şoptit vreun înger că, în sfârşit, am pecetluit legătura făcută cu ani în urmă.

Gloriana nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu cred că îngerii vorbesc despre asemenea lucruri, spuse îmbrăcându-şi rochia pe care o purtase cu o zi înainte. Ar fi vrut să facă o baie, dar în dimineaţa aceea era ciudat de pudică. În afară de asta, Dane i-l arătase pe Gareth cu o ceată de oameni îndreptându-se spre conac, venind să constate consumarea căsătoriei în fapt, ceea ce însemna că, în curând, aveau să scape din captivitate.

Dane plecă de lângă fereastră şi se opri în faţa ei, punându-şi palmele pe umerii ei.

— Trebuie să te contrazic, milady, fiindcă îngerii, cu siguranţă, vorbesc despre dragoste. Dacă n-ar fi vorba despre asta, n-ai fi fost atât de pasionată azi-noapte.

Gloriana îşi reţinu lacrimile. Pentru prima dată îi venea să plângă de fericire, dar nu voia să-i arate.

— Linguşitorule, îl acuză ea, încolăcindu-i gâtul cu braţele. Acum îmi spui că sunt un înger, dar aveai altă impresie despre mine când ne certam tot timpul.

El o sărută tandru, apoi îi prinse bărbia în mână şi o privi în ochi zâmbind.

— Ai un har deosebit, milady, fiindcă ştii când să te porţi ca un înger şi când nu.

Sub fereastra castelului se auzi tropot de copite. Curând, în schimbul libertăţii, idila lor va lua sfârşit.

— Iar tu, răspunse ea, tulburată, încercând să zâmbească, eşti orice altceva, numai înger nu.

Ochii albaştri ai lui Dane străluceau de fericire, dar când o văzu abătută o privi îngrijorat.

— Ce te frământă, Gloriana? Simt că îmi ascunzi. Ceva.

Ea oftă. Gareth şi oamenii săi ajunseseră deja în sala de jos şi li se auzeau vocile şi paşii pe trepte.

— Când… Se opri, roşie la faţă. După ce se va constata consumarea căsătoriei şi vom fi eliberaţi… Dincolo de uşă se auzeau zgomote. Aş vrea să ştiu ce se va întâmpla cu mine. Vom rămâne împreună ca soţ şi soţie? Te întreb asta fiindcă dacă încerci să mă ţii închisă undeva, chiar dacă am început să ţin ja ţine destul de mult, am să fug.

În momentul în care Kembrook îi cuprinse faţa în palme şi îşi trecu vârful degetelor peste obrajii ei, se deschise zăvorul.

— Vei rămâne soţia mea, Gloriana, aici la Kembrook Hall, iar aceasta va fi camera noastră până ce se va repara restul. Copiii noştri aici vor fi concepuţi şi aici îi vom creşte, dacă asta ţi-e dorinţa, îi promise el.

Se auzi o scurtă bătaie în uşă, o simplă formalitate, fiindcă imediat uşa avea să fie larg deschisă.

— Şi Mariette?

Dane o sărută pe frunte exact în momentul în care namilele lui Gareth intrară, gata să se ia la luptă. Kembrook nici nu catadicsi să se uite la ei.

— O voi trimite în Franţa, dacă vrea. Dacă nu, se poate mărita cu Maxen, velşul, cu Edward, sau va intra la mănăstire. Atâta vreme cât mă iubeşti, nimeni în afară de tine nu-mi va fi soţie.

— În sfârşit, v-aţi împăcat, tună Gareth din prag, plin de vervă. Afară, nătărăilor, nu mai e nevoie de voi aici.

Dane îşi desprinse cu greu privirea de la Gloriana şi şi-o îndreptă asupra fratelui mai mare. Gărzile se supuseră ordinelor stăpânului şi părăsiră camera, aruncând ocheade în jur.

— Nu e nevoie să te întreb dacă te-ai culcat cu drăgălaşa ta soţie, spuse Gareth, pe un ton în care se distingea un amestec de automulţumire şi ceva care semăna cu o umbră de invidie. În ochii voştri care strălucesc se citeşte limpede că alianţa nu mai e ceva fictiv, ci un lucru cât se poate de real, aşa cum a orânduit Domnul.

Gloriana îşi strecură mâna sub braţul lui Dane, de teamă că nu cumva vorbele lui Gareth să îl incite la violenţă, dar gestul ei se dovedi inutil.

Kembrook era foarte bine dispus.

— Ai privirea ageră, frăţioare. Nu vrei nişte vin să sărbătorim evenimentul?

Gareth făcu o strâmbătură, gândindu-se, desigur, la tactică pe care o folosise cu o zi în urmă pentru a-şi face fratele inofensiv.

— Nici într-o sută de ani n-aş gusta din vinul oferit de tine.

Dane ridică o sprânceană şi o prinse pe Gloriana de mijloc, lipind-o de el.

— N-ai încredere în mine?

— În alte privinţe, încrederea mea în tine e de nezdruncinat, la fel ca vechile ziduri ale acestui conac. Cât despre prinderea ta şi ce a urmat după aceea – ştim cu toţii motivele pentru care am făcut-o – nu sunt chiar atât de naiv să-mi închipui că nu te-ai gândit să-mi plăteşti cu aceeaşi monedă. Deşi am fost departe unul de celălalt atâţia ani, eu te-am crescut şi ştiu foarte bine cât eşti de şiret.

Gloriana văzu o sclipire de furie în ochii lui Kembrook şi, cu siguranţă, o zărise şi Gareth.

— La seama ce vorbeşti, spuse Dane şi, deşi o spuse pe un ton blând, Gloriana sesiză că era dominat de furie, pe care de-abia şi-o stăpânea. Vorbele tale sunt cât se poate de înţelepte şi adevărate.

Se aşternu o linişte apăsătoare, apoi Gareth îşi drese vocea.

— Aşa cum am mai spus, se vede clar după figurile voastre că v-aţi împăcat. Aruncă o privire scurtă în direcţia patului, unde aşternutul pătat, sub cuvertură mototolită, era semnul că Gloriana fusese dezvirginată. Aşa că, n-am să vă cer să-mi arătaţi… dovada.

— Nu eşti doar generos, dar şi prudent, remarcă Dane pe acelaşi ton liniştit. Eu şi Gloriana am hotărât să

rămânem aici. Tu poţi pleca atunci când doreşti.

Gareth deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc, ca un peşte pe uscat. La fel de surprinsă rămase şi Gloriana, fiindcă nu se aştepta să se mute acolo atât de repede.

Roşu la faţă, Gareth şovăi o clipă, apoi se răsuci şi părăsi încăperea turnului.

Gloriana îl urmări cu privirea şi, deşi Dane îi trezise sentimente noi şi confuze, simţi o strângere de inimă.

— Te rog, zise Kembrook binevoitor, nu te întrista, milady. Cred că fratele meu şi cu mine ne vom împăca până la urmă. Tu nu trebuie să te înstrăinezi de el sau de cei de la castel. Îi luă mâna. Vino, Lady Kembrook, să-ţi arăt încăperi ale conacului pe care nu le-ai văzut până acum.

Ieşiră din camera circulară a turnului şi coborâră treptele abrupte până în şăia cea mare, în care, din cauza vechimii, nu exista un cămin, ci găuri în pământ şi hornuri de aerisire, prin care pătrundea ploaia. Totul era o ruină, dar Gloriana îndrăgea locul acela pe care îl considera căminul ei.

— Aici veneam să mă jos cu Edward, îi spuse lui Kembrook, care o trăgea după el atât de repede încât abia mai respira. El îl juca pe Artos – Arthur, regele războinic, iar eu eram Guinevere.

Dane se opri la capătul unui alt şir de trepte şi se întoarse spre Gloriana. În întuneric ea nu-i putea distinge faţa, dar tonul lui era sec şi puţin ironic.

— Acum nu mai ai nevoie de Arthur şi nici eu nu-mi doresc o Guinevere. Alianţa lor a fost nefericită, dar a noastră va dura până la sfârşitul veacurilor.

Deşi era copleşită de fericire, Gloriana se înfioră.

— Te rog, nu vorbi aşa. Nu trebuie să forţezi soarta prin vorbe deşarte.

Kembrook, care cobora scările ţinând-o de mână, se întoarse şi o sărută scurt.

— Cum ţi-e voia, milady, spuse el, şi o trase după el în

catacombele castelului, unde ea şi Edward niciodată nu avuseseră curajul să pătrundă, încăperile mari nu erau cu totul în beznă, lumina strecurându-se prin fantele înguste aflate sub bârnele ce susţineau tavanul.

Gloriana simţi în nări miros de sulf şi auzi clipocitul apei.

— Deci, aşa, Guinevere, o tachină Dane, trăgându-şi tunica peste cap. Arthur nu te-a adus până aici. Asta mă bucură.

— Ce…? se bâlbâi ea, privind năucită. În jur.

— Printre altele, romanilor le plăcea curăţenia, începu Dane să-i explice, în timp ce se dezbrăca.

Gloriana îşi ridică poalele rochiei şi se luă după Kembrook.

— Asta e o termă romană? întrebă ea, nevenindu-i să creadă că aşa ceva rezistase timpului, încă din antichitate.

— Da, răsună ecoul vocii lui Dane. Cu certitudine există un izvor subteran, motiv pentru care legiunile romane au ales acest loc pentru construirea fortăreţei.

Ghidându-se după vocea lui şi după apa care bolborosea şi clipocea, Gloriana ajunse lângă un bazin imens, înconjurat de statui ciobite şi scorojite de vreme.

— Cum de a rezistat până acum? întrebă ea uimită, dezbrăcându-şi rochia şi cămaşa şi aşezându-le neatentă deoparte.

— Izvorul nu a secat, spuse Dane, scoţându-şi din apă mâna udă, iar românii îşi construiau toate edificiile, în special cele care aveau drept scop să ofere distracţie şi plăcere, să dureze secole. Ai grijă cum mergi. Sunt cioburi pe care poţi să aluneci.

Din bazin ieşeau aburi şi miros de ouă clocite.

Gloriana se apropie de el păşind atentă.

— Şi apa pe unde se scurge?

Kembrook îşi aşează palmele pe umerii ei. Apă fierbinte avu un efect binefăcător asupra trupului ei, înlăturând ultimele urme de durere lăsate de noaptea de dragoste.

— Există un sistem de conducte subteran, care duce până la lac, îi şopti Dane, atingându-i buzele. Era limpede că gândul nu îi stă la performanţele constructorilor romani.

Când se aplecă să o sărute cu patimă şi nerăbdare, Gloriana îi strânse bărbăţia în mână. Dane gemu, dându-i un sentiment înălţător de putere şi mândrie.

Fără vorbe şi mângâieri, dintr-o singură mişcare, Dane o ridică din apă, aşezând-o direct pe penis, frământându-i sânii, nerăbdător, în vreme ce o împingea în jos, cu o chinuitoare încetineală, până ce ea îl cuprinse în întregime.

Instinctiv, Gloriana îi încolăci mijlocul cu picioarele şi îşi dădu capul pe spate, în spasmul muşchilor şi într-un ritm frenetic.

Când, în sfârşit, Dane se uşură, urletul lui de triumf răsună în încăperea întunecată.

Gloriana se lăsă fără vlagă peste el, ţinându-l cu braţele pe după gât, cu picioarele în jurul mijlocului şi capul pe umărul lui. Încă în ea, el o purtă aşa până pe treptele de piatră ale bazinului, unde o întinse şi o spălă cu mişcări tandre, de parcă ar fi fost o zeiţă coborâtă din Olimp.

Când sfârşiră cu spălatul, rămaseră pe trepte, tăcuţi, îmbrăţişaţi, cu apa clipocind în jurul lor.

Gloriana aţipi, se trezi şi aţipi din nou. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de fericită şi ar fi rămas acolo, pe trepte, multă vreme dacă Kembrook nu ar fi ridicat-o şi nu ar fi ajutat-o să se îmbrace.

Când ajunseră din nou în sala cea mare cu ferestre înguste şi găuri pentru foc în pământ, călăreţii aşteptau în curte. Kembrook ieşi să-i întâmpine, fără să-i pese de părul ud şi de hainele din care şiroia apa.

Gloriana îl urmă, după ce încercase zadarnic să-şi aranjeze ţinuta. Se temea că toată lumea îi putea citi pe faţă fericirea, dar era prea mândră să şi-o ascundă până când toţi aveau să plece. Deşi castelul era aproape o ruină,

ea era stăpână la Kembrook Hall şi avea dreptul şi datoria să apară alături de Kembrook.

Din toată ceata nu îl recunoscu decât pe velşul roşcovan.

Maxen o salută cu respectul cuvenit.

— Milady.

Drept răspuns, ea îşi înclină capul, dar nu scoase un cuvânt.

Kembrook se întoarse să-i zâmbească Glorianei şi ea văzu că este mulţumit. Vorbele lui o confirmară.

— Oamenii mei au venit să se stabilească alături de noi la Kembrook Hall.

Ca orice gazdă aflată în această situaţie, Gloriana se întrebă cu ce îi va hrăni pe acei oameni şi unde vor dormi, dar în felul ei era la fel de mulţumită precum Dane. Aceia erau soldaţii lui şi aveau datoria să-l slujească, indiferent de condiţiile în care trăiau.

— Adăpostiţi caii şi veniţi înăuntru. Soţia mea şi cu pine vă urăm *„bine aţi venit”.*

În timp ce soldaţii îşi aranjau lucrurile în camerele lor, care semănau mai mult cu nişte grajduri, aflate în celălalt capăt al curţii pe drumul dinspre mănăstire se apropia un şir de căruţe. Gloriana, care ştia că transportau proviziile şi servitorii, era atât de fericită încât, înainte de a ieşi să întâmpine caravana, se repezi în braţele lui Dane şi îl sărută zgomotos.

Judith care mergea pe lângă una din căruţele încărcate, o salută zâmbindu-i larg.

— În sfârşit, iată-vă, milady. S-a purtat frumos cu dumneavoastră stăpânul de la Kembrook Hall?

Gloriana roşi la gândul cum *„se purtase”* Dane cu

— Da, totul e bine. Ce sunt toate astea?

— Daruri de la Lordul Hadleigh, milady. Şi, desigur, averea dumneavoastră. Privind în jur, tânăra se înfioră. Eu şi ceilalţi vom dormi laolaltă peste noapte. Locul e bântuit de fantome.

— Prostii, spuse Gloriana.

Căruţele opriseră în curte şi erau descărcate de servitori şi soldaţi, care cărau lucrurile înăuntru supravegheaţi de Gloriana. Dane se retrăsese undeva, mai departe, cu Maxen, făcând planuri de reparaţii pentru Kembrook Hall.

Gloriana avea şi ea câteva planuri şi aur să le pună în practică, dar despre asta avea să-i vorbească soţului ei mai târziu, când vor rămâne singuri.

Până seara, Judith şi ajutoarele ei măturară sala cea mare şi îndepărtară pânzele de păianjen. Într-o cameră care putea servi drept bucătărie, fusese aprins focul şi în frigări se rumeneau câţiva purceluşi de lapte.

Soliile plecaseră în goana cailor la Hadleigh Castle şi la mănăstire să anunţe invitaţii.

Sosiră Gareth şi Lady Hadleigh. Edward venea la mică distanţă în spatele lor, mândru pe calul său de luptă, însoţindu-le pe Mariette şi pe Fabrienne, care stăteau într-o căruţă condusă de un servitor.

Gloriana spera să nu o piardă de prietenă pe Mariette dar, în acelaşi timp, nu avea nicio remuşcare că îşi recăpătase bărbatul.

Spre surprinderea sa, Mariette o salută cu zâmbetul pe buze şi sărind din căruţa plină cu paie, se repezi în braţele Glorianei.

— Eşti fericită, ciripi fata în franceză. O văd în ochii tăi surâzători şi după gura ta.

Gloriana râse uşurată şi fericită.

— Deci, m-ai iertat?

— Ah, zise ea, într-o engleză stâlcită. M-ai trădat, dar fiindcă sunt generoasă, am să te iert, continuă, zâmbind din nou.

Cu coada ochiului, Gloriana îl zări pe Edward sărind din şa şi dând hamurile scutierului său, un băieţel de vreo şapte-opt ani. Bietul Odin, juganul murg, fusese înlocuit cu armăsarul oferit în dar de Gareth.

Edward părea tras la faţă şi chipul lui frumos era întunecat de tristeţe, în vreme ce o privea în tăcere.

Glorianei îi venea să plângă după Arthur al ei, care în ziua în care primise titlul de cavaler îşi depusese sabia la picioarele ei, în capelă. Deşi niciodată nu dorise ca el să o iubească, îi părea rău că îl respinsese.

Înainte ca Gloriana să îi vorbească, apăru Dane care o prinse de mijloc şi îl salută din cap pe Edward. Apoi, întorcându-se cu faţa spre Mariette îi ceru să discute cu ea între patru ochi.

Când cei doi se îndepărtară Gloriana îşi îndreptă atenţia asupra lui Edward.

— Ţi-am spus eu că mademoiselle te admiră.

Edward nici nu zâmbi şi nici nu privi în direcţia în care se afla Mariette.

— Mariette admiră toţi bărbaţii – cel puţin, teoretic vorbind. Cred că realitatea este mai puţin atrăgătoare pentru ea. Să înţeleg că Kembrook o va îmbarca spre Franţa?

Gloriana încuviinţă din cap, privindu-i o clipă pe cei doi care discutau aşezaţi pe marginea fântânii.

Nu se auzea ce vorbeau, dar, în timp ce se uita la ei, simţi din nou un fior şi gândul o purtă la lumea aceea îndepărtată şi nevăzută.

— Lasă-mă aici, se rugă în gând. Te rog, lasă-mă să rămân ia Kembrook Hall, alături de soţul meu, pentru totdeauna.

Capitolul 10

În sala cea mare şi în curtea de la Kembrook Hall petrecerea era în toi. Torţele străluceau în noapte şi văzduhul era străbătut de cântecul menestrelilor. În vreme ce Dane petrecea împreună cu Gareth şi cu alţi câţiva bărbaţi, adunaţi în jurul unei găuri în care se aprinsese focul, Gloriana stătea lângă Elaina. Ţinându-se de mână, cu capetele apropiate, discutau în şoaptă.

— Este minunat să vezi aceste locuri trezindu-se la viaţă, spuse Elaina zâmbind. Faţa ei frumoasă devenise

translucidă, de parcă prin faţa ochilor i se perindau imagini pe care alţii nu le puteau vedea.

— Ah, Gloriana, copiii tăi sunt superbi.

Fericită ca nimeni alta, Gloriana stătea destul de aproape, încât îi auzi vorbele, atât de periculoase într-o lume îngrădită de superstiţii.

— Îi vezi? O întrebă, în şoaptă Lady Kembrook. Îmi vezi copiii?

Se părea că Elaina urmărea un spectacol magnific, plin de viaţă şi culoare, pentru că ochii ei larg deschişi străluceau.

Nebună, sau nu, deseori prevăzuse viitorul, dar de-a lungul anilor i se interzisese să o mai facă, după ce îl prevenise pe Gareth când recolta avea să fie mănată sau când îi aştepta o iarnă mai aspră ca de obicei.

— Da, spuse Elaina, clipind, de parcă scena din faţa ochilor ar fi dispărut. Se întoarse spre Gloriana încleştându-şi degetele pe braţul ei. L-am văzut.

Gloriana se sperie văzând-o cât era de schimbată la faţă.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea, speriată de răspunsul pe care i-ar fi putut primi.

— Va trebui să înduri grele suferinţe pentru a-ţi împlini destinul, spuse Elaina. Şi Dane, la fel. Dar dacă îţi pierzi curajul sau eziţi, dacă nu înduri şi nu depăşeşti fiecare încercare la care te supune soarta, nu vei avea niciodată copiii, care un rol vital în urzirea viitorului.

Gloriana privi în jur neliniştită şi văzând câteva servitoare, cam la vreo zece paşi distanţă, în umbra unui stâlp ce susţinea tavanul, se îndepărtă repede. Se strecurară pe un culoar lateral şi se reîntâlniră într-o grădină scăldată în razele lunii, care dădea spre vechiul cimitir din Kembrook Hall.

Ofiţerii romani dormeau somnul de veci sub anticele pietre, împreună cu soţiile şi copiii lor, alături de generaţii întregi din neamul Kembrook. Castelul şi pământurile fuseseră moştenite de Dane de la mama sa, Aurelia, care

era îngropată sub o criptă străjuită de îngeri din marmură.

— Trebuie să-mi spui ce am de făcut, o rugă Gloriana, ţinând-o de amândouă mâinile. Mi-e teamă să nu fiu luată de lângă Dane…

— Veţi fi despărţiţi, spuse Elaina calmă şi cu fermitate. Într-o zi vei ajunge la o răscruce. Mintea ta va dori să aleagă un drum, inima un altul. În majoritatea cazurilor, o femeie înţeleaptă îl va alege pe primul, fireşte, dar tu, Gloriana, trebuie să ai curajul să-l urmezi pe al doilea. Ai o inimă vitează care te va îndruma pe calea cea bună, dacă vei avea încredere.

Gloriana se prăbuşi pe o bancă din piatră.

— Nu vreau să îl părăsesc pe Dane – n-aş suporta să mă despart de el! Am fost multă vreme departe unul de celălalt…

— Asta-i singura cale, spuse Elaina, pe un ton ceva mai blând. Acum, întoarce-te şi ai grijă de oaspeţi. Primeşte-ţi drăgăstoasă soţul în pat şi gândeşte-te bine la ce-ţi rezervă viitorul. Dane îşi va înfrunta singur soarta şi dacă va afla că nu mai aveţi multă vreme de stat împreună nu va rezista.

— De ce? De ce nu putem duce şi noi o viaţă obişnuită, la fel ca toţi ceilalţi? întrebă Gloriana, copleşită de tristeţe.

— Fiindcă tu nu eşti ca top ceilalţi, accentuă Elaina, pe un ton puţin mai dur. Urmaşii voştri vor fi oameni de vază, iar stăpânii lor, oricât de despotici ar fi, vor ţine seama de sfaturile lor.

Gravitatea acestei veşti aproape că o distrusese pe Gloriana.

— Aş suporta orice dacă aş fi alături de Dane.

Elaina se ridică şi îşi aşează mâna pe umărul ei.

— Aşa cum fierul se căieşte în foc, la fel spiritul devine puternic înfruntând greutăţile. Urmează calea care ţi-e sortită, Gloriana, altfel neamul Kembrook se va stinge după câteva generaţii şi întreaga Anglie va deplânge această pierdere ireparabilă.

Rostind acestea se aplecă, o sărută pe creştet, se întoarse şi porni spre conac.

Gloriana rămase pe loc lângă zidul scund, dincolo de care se afla capela şi cimitirul, gândindu-se la vorbele Elainei.

E nebună, îşi spuse, puţin disperată, dar în sinea ei, în miezul sufletului ei, ştia că Lady Hadleigh rostise adevărul. O aşteptau vremuri grele, dar dacă reuşea să depăşească toate greutăţile, după aceea avea să urmeze fericirea veşnică.

Îşi acoperi faţa cu palmele, dar era prea şocată ca să poată plânge. Trebuia să se întoarcă acasă la Dane, în inima şi în patul lui, neştiind momentul în care vor fi despărţiţi şi pentru câtă vreme. Era îngrozitor.

— Eşti frântă de oboseală, auzi o voce cunoscută, exact în spatele ei. Dane o prinse uşor de braţ. Vino la culcare, Lady Kembrook.

Gloriana se răsuci să-i privească pe bărbatul pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume încă din copilărie. Suspinând, îi încolăci gâtul cu braţele ei şi se ghemui la pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat, iubito? întrebă Dane îngrijorat, ridicând-o în braţe ca pe un fulg. Elaina ţi-a spus ceva care te-a supărat? Ştii, doar, că e nebună.

Gloriana îşi lăsă capul pe umărul lui şi oftă.

— Nu e vorba despre Lady Hadleigh sau despre boala ei, spuse ea. Era primul dintre multiplele sacrificii pe care le avea de făcut, l-ar fi spus lui Dane întreaga poveste şi l-ar fi rugat să facă ceva pentru a nu trebui să se despartă, dar nu pomeni nimic despre ce aflase, ştiind că el nu avea nicio putere şi că ar fi suferit aflând ce îl aşteaptă. Mă dor picioarele şi cred că ar trebui să mă frecţionezi până adorm.

Dane o purtă în braţe, râzând, pe un culoar lateral. Deşi era întuneric beznă, el cunoştea bine drumul şi pe Gloriana o surprinse faptul că, probabil, petrecuse destul timp la conac, înainte de a pleca să lupte împotriva

ţurcilor.

— Eşti o răsfăţată şi va trebui să iau măsuri în privinţa asta, altfel o să-ţi iei nasul la purtare şi-o să mi te urci în cap.

Gloriana îşi puse palma pe pieptul lui şi îi simţi bătăile regulate ale inimii.

— Te voi iubi întotdeauna.

Tocmai ajunseseră în capătul galeriei de la etaj şi el o lăsă brusc, prinzând-o de umeri şi privind-o fix în ochi.

— Pari îngrijorată, milady. Ce e cu tine?

Ea întinse mâna şi îl mângâie. Stând în penumbră nu-i putea vedea faţa.

— Am vrut să spun că am să-ţi port de grijă până la sfârşitul zilelor şi, dacă e posibil, şi după.

Dane o prinse de bărbie şi îi ridică faţa în lumină. Gloriana se ruga în gând ca el să nu-şi dea seama că sub forma aceea îşi lua rămas bun de la el.

— Te iubesc, Gloriana, şopti el, apoi o sărută.

Gloriana nu se feri – nu putea să o facă – dar când el îşi desprinse buzele de gura ei, îl întrebă.

— Şi Mariette? N-am mai discutat despre ea după ce aţi stat de vorbă în curte.

Dane o luă de mână şi o târî după el.

— Mademoiselle iubeşte viaţa de mănăstire şi doreşte să se retragă acolo sub protecţia stareţei Margaret.

— Eu credeam… eu credeam că îl place pe Edward…!

— Câţiva ani de-acum încolo va fi plecat la război şi nu e încă pregătit pentru însurătoare.

Urcau scara în spirală care ducea spre camera turnului şi Gloriana, care gâfâia, ar fi vrut ca Dane să o fi dus în braţe.

— Vrei să spui că Edward va pleca, aşa cum ai făcut şi tu? Mărturisesc că speram să renunţe la asemenea ambiţii.

— Nu va fi nevoie să plece departe ca să lupte, spuse Dane, oprindu-se din nou, strângând-o de mână. Oamenii

lui Merrymont au dat foc unuia din orăşelele de graniţă.

Gloriana se rezemă de zidul de piatră, copleşită de vestea pe care nimeni nu i-o dăduse până atunci.

— Gareth şi ceilalţi vor să se răzbune?

Un muşchi se zbătu vizibil în maxilarul lui Kembrook şi Gloriana rămase îngrozită de ce îi spuse mai departe, mai îngrozită chiar decât de soarta ce avea să-i despartă.

— Voi pleca şi eu cu ei. Nu putem tolera asemenea fapte.

Gloriana simţi că i se moaie picioarele şi făcu eforturi să nu se prăbuşească.

— Şi tu ce-ai să faci, Dane? şopti ea cu voce întretăiată. Îi vei ataca unul din oraşe? Vei aduce suferinţă unor oameni nevinovaţi, aşa cum a făcut el?

Dane o trase în sus pe ultimele trepte şi o duse în camera turnului. Închise uşa trântind-o, apoi se întoarse spre Gloriana, care rămăsese lângă masă, puţin speriată şi cu ochii larg deschişi.

Kembrook fremăta din nări şi în întuneric lumina torţelor dansa în jurul lui, aruncând limbi de foc.

— Chiar mă crezi un monstru, Gloriana? Crezi, fie şi pentru o clipă că aş face aşa ceva, indiferent care ar fi motivul?

Gloriana înghiţi în sec.

— Războiul este devastator, replică timid. Lanurile sunt călcate în picioare, colibele arse, ţăranii şi orăşenii omorâţi sau luaţi prizonieri.

— Noi nu ne răfuim decât cu Merrymont şi cu oamenii lui, zise Dane pe un ton rece.

Ea oftă, prăbuşindu-se pe un scaun. În cameră, până nu demult temniţă, se făcuse curăţenie şi era puternic luminată, aşternuturile schimbate, apa pentru spălat parfumată şi li se aduseseră haine curate pentru a doua zi.

Gloriana se întreba dacă se va trezi tot în camera aceea, sau în altă parte.

— Iartă-mă, spuse încet. Ştiu că eşti un om drept şi nu ai face rău unor nevinovaţi.

Dane îşi dezbrăcă tunica, dar nu îşi scoase cămaşa şi pantalonii. Deschise o cutie aflată pe masă şi scoase dinăuntru o sticluţă. Când se apropie de Gloriana era calm şi avea privirea senină.

Îşi trase un scăunel şi se aşeză în faţa ei, ridicându-i un picior pe genunchiul său. Cu mişcări senzuale îi scoase pantoful şi ea gemu când Dane începu să-i maseze uşor pulpa.

— De fapt, nu voiam să-mi frecţionezi picioarele, ci doar să vorbim.

Kembrook îşi turnă în palmă puţin ulei şi puse sticluţa deoparte apoi începu să-i maseze muşchii obosiţi ai piciorului.

Ea gemu prelung şi se lăsă pe spate în scaun.

— Îţi place, milady? O tachină Dane.

Gloriana simţea ceva asemănător excitaţiei sexuale, dar era cu totul altceva. Era bucuria spiritului, nu a cărnii, era ceva mult mai profund.

— Oh, gemu din nou, mai profund decât prima oară. E minunat.

Cu mişcări circulare el îi masă rotulă, făcând uleiul să intre în piele.

— Nicio plăcere nu e suficientă pentru tine. Vocea lui era scăzută, insinuantă. Gloriana uită discuţia cu Elaina şi de răfuiala lui Merrymont.

Simţea că se topeşte de plăcere, că se cufundă din ce în ce mai adânc în scaun.

— Hmmm. Dar pe lume nu exista numai plăcere şi bucurie. Ce prostie să creadă că…

Kembrook râse şi îi ridică celălalt picior făcând-o să se înfioare. Întredeschise ochii când el îi dădu jos şi celălalt pantof.

— Torci ca o pisicuţă ghemuită lângă foc. Pe viitor voi folosi uleiul şi în alte scopuri.

— Lei sticluţa cu tine în pat?

— Sticluţa şi nu numai atât, răspunse Dane, făcându-i un semn din cap să îl urmeze.

Gloriana îşi dezbrăcă rochia şi cămaşa, care i se înfăşurară în jurul gleznelor.

În vreme ce lămpile şi torţele pâlpâiau în întuneric, în turn se auzeau gemetele de plăcere ale Glorianei, care se întreba dacă servitorii nu se speriaseră crezând că spiritele bântuie conacul.

Când se iviră zorile cenuşii şi Gloriana deschise ochii, observă imediat că Dane nu se afla în cameră. Lumina torţelor strălucea în pâcla dimineţii şi în scobitura lăsată de capul lui pe pernă găsi o bucată de prăjitură.

Cu trupul încă fremătând de plăcerea de peste noapte, se ridică în capul oaselor şi începu să-şi mănânce micul dejun. Dincolo de lac se auziră clopotele capelei din Hadleigh, care chemau oamenii la slujba de dimineaţă.

Gloriana se întinse somnoroasă. Mai târziu va aranja în aşa fel încât să se poată oficia o slujbă în micul sanctuar al conacului, dar în clipa aceea îi era lene şi, în afară de asta, curând avea să plouă.

Îşi aminti ce planuri aveau Gareth, Dane şi ceilalţi pentru ziua aceea, doar atunci când Judith intră gâfâind, purtând în braţe un vas cu apă caldă.

Gloriana îşi puse cămaşa şi alergă în picioarele goale la fereastra dinspre vest, care dădea în curte.

Dane era acolo, cu părul blond strălucindu-i în ceaţa dimineţii, urcat pe armăsarul său de luptă, Peleus. În spate, purtând flamurile de luptă, soldaţii deja se aliniaseră în poziţie de atac.

— Nu, murmură Gloriana, cu lacrimi în ochi.

— Plecaţi de-acolo, milady, spuse cu blândeţe Judith, luând-o de mână. O să muriţi dacă mai staţi la fereastră în cămăşuţa asta subţire.

— Dane pleacă la luptă, spuse Gloriana cu voce stinsă, îndreptându-se spre masă pe care Judith aşezase un lighean cu apă de spălat.

— Da, încuviinţă fata, fără a părea îngrijorată.

Gloriana simţi că i se face rău. De când se ştia urmărise soldaţii antrenându-se pe terenul de la Hadleigh

Castle, încrucişându-şi săbiile, pumnalele şi lănciile şi luându-se la trântă că urşii.

Până atunci toate acestea nu le luase decât ca pe nişte jocuri crude, dar apropiata confruntare cu armata lui Merrymont era cât se poate de adevărată. Oameni din cele două tabere vor fi grav răniţi, poate chiar aveau să moară.

— Stai jos, milady, îi porunci Judith. Eşti galbenă ca ceară.

Gloriana se prăbuşi pe un scaun şi rămase liniştită cât timp Judith îi pieptănă părul şi i-l împleti în coadă, sporovăind tot timpul.

După ce se îmbrăcă într-o cămaşă galben deschis, o rochie cu fir auriu şi îşi puse o centură bătută în pietre colorate, părăsi camera turnului. Cerul era plumburiu când ieşi în curtea principală şi se întrebă dacă poneiul ei fusese adus în grajdul de la Kembrook Hall, ori rămăsese la Hadleigh Castle. Nu avea rost, chibzui ea. Dacă încerca să îl urmeze pe Dane în luptă, rezultatul, în cel mai bun caz, ar fi fost să se umilească, iar invers, dezastruos.

Cuprinsă de tristeţe se îndreptă spre cimitir. Dacă urma să fie stăpână la Kembrook Hall trebuia să cunoască fiecare mormânt şi la întoarcerea lui Dane să îl întrebe despre mama lui şi despre toţi cei care se odihneau alături de ea.

La lumina zilei avertismentele Elainei păreau pură imaginaţie a unei femei care îşi petrecea mult timp în singurătate, ascultând voci.

Gloriana zăbovi printre îngerii din piatră, uitându-se la cripta din marmură sub care îşi dormea somnul de veci mama lui Dane. Dinspre lac bătea un vânt aspru, care pătrundea prin rochia groasă înfiorându-i pielea. S-ar fi simţit mult mai liniştită ştiind că Lady Amelia, înconjurată de îngeri veghează din ceruri asupra lui Kembrook.

Se trezi din visare şi tocmai se pregătea să se întoarcă la conac – cu coada ochiului o văzu pe Judith apropiindu-se cu paşi hotărâţi – când, pe neaşteptate o cuprinse o durere de cap, violentă ca o lovitură de bardă.

Se clătină şi întinse mâna să se agaţe de unul din îngerii din marmură. Muşchii stomacului i se contractară şi căzu în genunchi.

Privirea i se înceţoşa şi avu senzaţia că e luată pe sus de un vârtej şi purtată prin aer ca o frunză. Auzi o bubuitură şi îşi duse palmele la urechi, îndoindu-se din şale şi ţipând.

— Dane!

Nu-şi dădu seama cât dură acel coşmar dar, treptat începu să distingă lucrurile din jur, iar zgomotul îngrozitor se stinse treptat, transformându-se într-un zăngănit.

Îşi înălţă capul, dar era atât de ameţită încât, pentru o clipă, nu-şi aminti cum o cheamă sau ce căuta pe ploaie în cimitir.

Ca prin vis auzi voci în jur, oameni care vorbeau repezit într-o limbă ciudată. Clipi buimăcită când îşi reveni la fel de brusc cum o apucase durerea de cap, pe care acum o simţea foarte slab.

În jurul ei se îngrămădise lume care o privea. Ploua şi deasupra capetelor ţineau pânze colorate.

Umbrele, îi şopti o voce din străfundurile memoriei.

Oamenii discutau aprins, arătând-o cu degetul şi ea se feri, scuturând din cap.

— Sărăcuţa, spuse cineva, e speriată.

— Priviţi ce haine caraghioase, zise un altul.

Aceeaşi parte a memoriei ei care recunoscuse umbrelele, o făcu să înţeleagă şi ciudatele cuvinte, însă cu o încetineală chinuitoare. Dar lucrul cel mai îngrozitor era că ştia ce se petrece cu ea. Trecuse din secolul treisprezece într-o epocă mult mai târzie. În acest loc şi timp, Dane şi toţi ceilalţi pe care îi iubea muriseră de mult, fiind pulbere şi oase în mormintele lor.

Scoase un ţipăt ascuţit de disperare şi atunci, din mulţime se desprinse un bărbat care îi întinse mâna, vorbindu-i cu multă blândeţe.

— Nu-ţi fie teamă. Sunt medic şi vreau să te ajut.

Gloriana închise ochii dorindu-şi să se întoarcă la

Kembrook Hall lângă Dane.

— Acum te simţi mai bine, nu-i aşa? O linişti bărbatul punându-i pe umeri o haină groasă de lână care mirosea plăcut a ploaie şi, vag, a parfum bărbătesc. Vino cu mine, ai nevoie de îngrijiri. Susţinând-o îşi croi drum prin mulţimea care rămăsese cu gura căscată. Ce-i cu voi? N-aţi mai văzut până acum oameni bolnavi?

Îngrozită cu câteva clipe în urmă, Gloriana amuţise şi uimită se lăsă dusă de bărbatul care o înfăşurase în haină.

— Mă cheamă Lynford Kirkwood, îi spuse acesta, aplecându-şi capul spre ea. Maşina mea e parcată dincolo de poartă şi în apropiere am un cabinet medical. Te duc acolo, îţi dau un ceai fierbinte şi nişte haine uscate, apoi stăm puţin de vorbă.

Gloriana se străduia să înţeleagă ce spune. În momentul acela simţea că depinde cu totul de bărbatul acela amabil, care îi vorbea rar. Încuviinţă din cap, încercând să-şi aducă aminte ce era aceea o „maşină”. Când văzu obiectul îşi reaminti: o căruţă cu motor şi geamuri din sticlă. Întoarse capul spre Kembrook Hall în timp ce Kirkwood deschidea portiera.

Din conac nu mai rămăsese decât o grămadă de pietre roase de vreme, cu excepţia turnului – locul în care ea şi Dane fuseseră sechestraţi.

— Urcă în maşină, scumpo, o rugă medicul, împingând-o cu blândeţe. Eşti udă leoarcă şi arăţi de parcă ai suferit un şoc.

Gloriana se aşeză pe banchetă privind ameţită prin geamul pe care şiroia ploaia. Nu se întrebă cum fusese posibil un asemenea lucru, nici dacă va înnebuni, deşi aşa s-ar fi zis. Într-un fel, mereu se aşteptase să se petreacă lucrul acela.

Un singur gând o preocupa: cum să se întoarcă la Dane.

Doamna Bond, menajera, ieşi iute din bucătărie când Kirkwood opri vechiul Packard în faţa casei. Cineva telefonase deja să anunţe că domnul doctor aduce acasă o

vrăbiuţă cu aripa frântă.

— În sfârşit, aţi ajuns, spuse impacientată, ferindu-şi capul de ploaie cu un exemplar din Times. E vânătă de frig şi uite-o cum tremură!

Lyn Kirkwood nu-i răspunse, dar o ajută cu multă grijă pe Gloriana să coboare din maşină. În veşmintele acelea ciudate şi cu panglicile împletite în coadă semăna cu o actriţă gata să intre în scenă. Pe drum nu vorbise deloc, ci mormăise tot timpul ceva neinteligibil.

O conduse în bibliotecă unde ardea focul şi o trimise pe doamna Bond să aducă pături, ceai fierbinte şi un halat gros. În vreme ce menajera se ocupa de aceste treburi el turnă puţin coniac într-un pahar şi îl întinse fetei care dârdâia, exagerat de tare pentru cineva prins de o ploaie caldă de vară.

Ea aruncă o privire paharului de coniac, apoi îl luă între palme şi sorbi, la început prudentă, după aceea cu poftă. Când îi înapoie paharul, el ar fi jurat că rostise *„Mulţumesc, stăpâne”*.

Lyn puse paharul deoparte şi se aşeză pe un scăunel. Era un medic bun, trecut de treizeci de ani, îşi iubea meseria şi viaţa, în general, dar şi-ar fi dorit un cămin.

— Cum te cheamă? o întrebă cu blândeţe.

Ea se încruntă uşor, concentrându-se parcă să înţeleagă ce i se spusese. Când îi răspunse, el nu-i înţelese numele care-i suna ciudat, dar fiindcă făcuse studii de lingvistică, recunoscu forma şi inflexiunile cuvintelor.

Engleza veche, îşi spuse tulburat.

Încercă din nou să comunice cu ea.

— Lyn Kirkwood, zise, punându-şi palma pe piept.

Doamna Bond se întoarse cu pătura şi halatul, anunţându-l că imediat aduce şi ceaiul.

— Lăsaţi-o să se schimbe, domnule doctor. Am eu grijă să se înfofolească.

Cu privirea puţin încruntată Lyn se ridică şi se îndreptă spre uşă. Nu era nevoie să-l gonească din propria lui bibliotecă, se gândi iritat. Era medic, nu, şi văzuse până

atunci destule femei dezbrăcate.

— Aduc eu ceaiul, spuse, întrebându-se dacă nu cumva devenise unul din acei bărbaţi uşor de manevrat – cărora el, personal, le plângea de milă.

— Bine, dar grăbiţi-vă, răspunse doamna Bond. Dacă nu ne îngrijim de ea, face sigur pneumonie. Nepoată-mea, Ellen, arăta la fel când…

Lyn plecă repede la bucătărie unde găsi ceainicul clocotind pe foc. Umplu o cană cu apă fierbinte şi puse pliculeţul cu ceai ceilonez. Deşi era chirurg şi se putea lăuda că are mâini sigure, acum îi tremurau, gata să verse totul.

Gândul îi rămăsese la făptura aceea minunat de frumoasă pe care o găsise în cimitir, printre ruinele de la Kembrook Hall, înfricoşată ca un înger rătăcit în iad. Mai mult, putea să jure că apăruse din senin, ceea ce, desigur, era imposibil.

Mestecă în cana de ceai, puse câteva fursecuri pe o farfurioară şi aranjă totul cu mare grijă pe o tavă.

Dacă ar mai fi văzut-o hoinărind printre ruinele de la Kembrook Hall, îmbrăcată în hainele acelea ciudate, cu siguranţă ar fi remarcat-o. Adesea se plimba pe acolo, chiar şi în zilele ploioase, fiindcă, ei bine, toată viaţa aşteptase să găsească ceva acolo, realiză acum, atât de tulburat, încât abia reuşi să ducă tava fără să verse ceai pe ea.

Doamna Bond îşi terminase treaba.

— Nu a scos o vorbuliţă, îi mărturisi în şoaptă menajeră. Niciun cuvânt, sărăcuţa. Tot timpul a privit ţintă flăcările, de parcă ar avea mintea rătăcită. Cred că ar trebui dusă la spital.

Lyn îşi privi îngrijorat menajera.

— Am s-o consult puţin, iar tu mai bine du-te şi sun-o pe Marge. Asistenta lui era în ziua aceea de gardă la cabinet. Roag-o să treacă pe aici.

Doamna Bond pufni încet, de parcă în gând şi-ar fi spus că Lyn putea face ceva necugetat dacă ea nu l-ar fi

supravegheat.

După vizitele de dimineaţă el îşi lăsase geantă pe birou. O deschise şi scoase dinăuntru stetoscopul, un depresor lingual şi termometrul digital, care tocmai apăruse pe piaţă. O examinare de rutină îi confirmă ceea ce bănuia: pacienta nu era bolnavă psihic, ci doar confuză şi speriată.

Îi oferi o ceaşcă de ceai şi ea o luă cu mare grijă, de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa ei aşa ceva – sau, de parcă nu-şi putea aminti cum se numeşte.

Până atunci îşi concentrase atenţia asupra focului din cămin care ardea mocnit, dar în vreme ce sorbea ceaiul fierbinte, tare şi foarte dulce începu să privească în jur, cu ochi mari sau printre gene.

Lyn aproape că îi auzea gândurile, în efortul ei de a-şi aminti numele lucrurilor şi la ce foloseşte fiecare. Dacă nu s-ar fi priceput la lucruri de genul ăsta, reflecta Kirkwood, ar fi zis că are în faţă un călător în timp şi nu doar o sărmană fiinţă îmbrăcată în costum de epocă.

Capitolul 11

Ghemuită în fotoliul moale aşezat în faţa căminului, Gloriana se simţea copleşită de gravitatea situaţiei în care se găsea. Şocul o amuţise. Faptul că mai trecuse o dată prin aşa ceva şi că avea speranţe că se va întoarce, nu reuşea să îi liniştească tumultul gândurilor. Pe atunci era o copilă visătoare şi visul se transformase în realitate; pentru un copil cu o imaginaţie bogată, graniţa dintre fantezie şi lumea reală era destul de instabilă.

La început sperase că Kirkwood şi lumea lui modernă era doar o închipuire, dar acum, când realiză ce se întâmpla în jurul ei ştia sigur că în câteva clipe străbătuse o perioadă de peste şase sute de ani.

Închise ochii, străduindu-se să pară liniştită. Dane murise de mult, la fel Gareth, Edward, Judith şi Lady Elaina. Rămăsese singură pe lume.

Zgomotele o învăluiau din toate părţile – o muzică puţin cam stridentă, huruitul a ceva care-i amintea vag de maşina de spălat, tic-tac-ul maşinăriei care măsura timpul, scrâşnetul roţilor pe asfaltul ud. Suspină şi deschise ochii. Îl văzu pe Kirkwood aşezat pe un scăunel, privind-o gânditor şi îngăduitor.

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă şi, de această dată, ea pricepu mai uşor întrebarea. Uşurată, dar şi cu disperare, îşi dădu seama că începea să se adapteze noului mediu. Era un lucru esenţial – dar însemna, oare, că îi era sortit să rămână acolo pentru totdeauna?

Privi în jur, puţin speriată fiindcă nu putea vorbi, căutând din ochi o foaie de pergament şi o pană de scris. Poate că salvatorul ei va înţelege mai uşor dacă ar scrie răspunsul, decât dacă ar vorbi.

Văzând biroul pe care erau împrăştiate lucruri cărora nu le ştia numele, lăsă ceaşca din mână, se ridică din fotoliu şi se apropie de el.

Zărind toate acele obiecte ciudate şi strălucitoare de pe birou, se concentră, dar nu şi le aminti.

Mimă înmuierea penei în călimară, făcându-se apoi că scrie.

Kirkwood zâmbi, cu acelaşi aer gânditor şi, în cele din urmă veni lângă ea. Deschise un sertar şi scoase dinăuntru un cilindru metalic lucios şi o coală de hârtie.

Bucata de hârtie îi era cunoscută – pe vremea când era Megan desena tot timpul – aşa că prinse curaj şi pe buze îi apăru un zâmbet. Aşezându-se în fotoliul din piele, căută din priviri călimara.

Kirkwood îi luă pixul de mână şi, apăsând cu degetul la unul din capete, se auzi un clic, apoi îi făcu o demonstraţie trasând cerculeţe pe hârtie.

Gloriana făcu ochii mari, minunându-se. Îşi aminti. Era un creion. Megan văzuse de nenumărate ori oamenii mari folosind asemenea obiecte. Chiar şi ea desenase cu creioane colorate.

Tulburată, îl luă în mână şi începu să scrie.

Mi se spune Gloriana.

Cuvintele erau scrise tremurat şi neglijent – ce-ar mai fi certat-o călugărul Cradoc – dar învăţând imediat cum se ţine creionul în mână, începu să scrie cu mai multă siguranţă.

Nu aparţin acestor timpuri. Vreau să mă întorc acasă.

Întoarse capul spre Kirkwood care citea atent aplecat peste umărul ei. Deşi nu-i înţelegea prea bine scrisul, dădu din cap încuviinţând şi Gloriana nu se mai simţi înfricoşată şi singură ca înainte. Poate că în vremurile acelea fenomenul de călătorie în timp era ceva obişnuit şi el ar fi putut-o ajuta să se întoarcă acasă.

Kirkwood luă o altă foaie şi scrise.

Unde e casa ta? Te rog, spune-mi de unde vii.

Gloriana privi încordată cuvintele şi, treptat, începu să le priceapă sensul. Era ciudat modul acesta de comunicare dar, de-a lungul secolelor limba lor comună suferise modificări, iar forma scrisă era mai abordabilă decât vorbitul.

Sunt lady Kembrook şi locuiesc la Kembrook Hall, cu soţul şi stăpânul meu, Dane St. Gregory. Când am plecat era anul 1254.

Kirkwood citi cuvintele cu atenţie.

Într-adevăr, eşti un călător în timp, îi scrise el. Fiind un lucru imposibil ar trebui să fiu surprins dar nu prea sunt. Suntem în anul 1996, doamnă.

Gloriana simţi că păieşte. Avea numai cinci ani când se trezise brusc într-o altă lume. Deşi cunoştea scrisul şi cititul, nu învăţase şi nici nu o interesase scurgerea vremii şi era uimită cât de repede trecuseră anii. Omenirea se afla în pragul Judecăţii de Apoi!

Lăsă pixul din mână şi uşor ameţită îşi lăsă capul pe braţe.

— E greu să pricepi totul deodată, spuse Kirkwood cu blândeţe, apoi oftă. Nici pentru mine nu e uşor. Acum trebuie să te odihneşti.

Gloriana intui înţelesul cuvintelor. Îşi înălţă capul şi încuviinţă. Pentru moment un somn bun era lucrul cel mai înţelept pe care îl putea face. Poate se va trezi în pat lângă Dane, în turnul de la Kembrook Hall, mirată de visul acela în care totul i se păruse atât de real.

După câteva minute doamna Bond o conducea într-o cameră să se odihnească. În patul călduros, cu aşternuturi curate, Gloriana se cufundă imediat într-un somn profund.

Se trezi după câteva ore, realizând imediat că încă se mai afla în casa lui Kirkwood. Era atât de disperată încât nu putea scoate un sunet.

Lacrimile i se prelingeau pe tâmple umezindu-i părul. Auzea sunete stranii, abia perceptibile. Treptat, acestea deveniră clare: erau vocile a doua femei, întrerupte de glasul, ceva mai îndepărtat şi fără inflexiuni, al unui bărbat care se referea la convorbirile de pace dintre autorităţile britanice şi Armata Republicană Irlandeză.

Constată, cu uimire, că înţelegea ce se vorbeşte.

— Eu zic că ar trebui internată în spital, auzi vocea doamnei Bond, undeva aproape. O fi luat droguri.

Gloriana se ridică puţin în capul oaselor. *„Droguri”*? Nu înţelegea cuvântul, dar părea un lucru rău.

O altă voce, mai plăcută şi mai tânără, îi răspunse menajerei.

— După cum arată, eu nu cred că se droghează. Era Marge, asistenta de care Kirkwood pomenise ceva mai devreme. Lyn este medic şi imediat şi-ar fi dat seama.

— Povestea asta nu-mi place deloc, bombăni doamna Bond. Închipuie-ţi pe cineva care apare într-un cimitir, aşa, din senin. Şi rochia pare luată dintr-un muzeu, numai că e la fel de nouă şi groasă că lâna din cea mai bună haină de iarnă pe care o am eu.

Gloriana ar fi preferat să rămână sub pături decât să răspundă inevitabilelor întrebări şi să se expună privirilor curioase, dar trebuia neapărat să se uşureze. Se ridică şi se uită sub pat.

Nu văzu oală de noapte.

Se întinse din nou, căutând în amintirile lui Megan până ce revăzu cu ochii minţii toaletă cu instalaţiile montate în porţelan strălucitor, care acolo se afla, probabil, la capătul holului. Străbătu cămăruţa îmbrăcată doar în cămaşa lui Kirkwood, care îi venea până la genunchi şi deschise încet uşa.

Lumina era atât de puternică încât o orbi şi câteva clipe rămase nemişcată clipind derutată. Apoi o văzu pe doamna Bond discutând cu o femeie roşcată, amândouă aşezate la masă. Un ceainic aburea în faţa lor şi totul în jur părea că străluceşte.

— Vrea să meargă la toaletă, zise prietena doamnei Bond, cu voce caldă. La capătul holului, drăguţo.

Gloriana nu înţelese cuvânt cu cuvânt, dar găsi toaleta şi o folosi cu oarecare teamă.

Rămase mult pe gânduri până îşi aminti cum se trage apa şi cum se deschide robinetul la chiuvetă ca să-şi spele mâinile. Pe hol o aştepta Marge, asistenta plinuţă, care îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Nu o lua în seamă pe Elsa Bond, o sfătui în şoaptă femeia, apropiindu-se şi luând-o de mână. Nu e rea, ci doar puţin ursuză.

Gloriana dădu din cap. Înţelesese aproape tot.

— Vrei să mănânci ceva, scumpo? N-ai băut decât un ceai înainte de culcare. Îţi pot pregăti o gustare.

Stomacul Glorianei răspunse în locul ei printr-o uşoară bolboroseală. Marge îi oferea mâncare şi pentru a doua oară o invitaţie i se părea binevenită. Mai dădu o dată din cap.

Marge zâmbi şi o trase în camera luminoasă – bucătăria. Nu semăna deloc cu cele din secolul al treisprezecelea care erau mult mai mari şi întunecoase, pline de aburi, o grămadă de servitori trebăluind de colo-colo şi câini de vânătoare sforăind pe duşumea, îşi spuse Gloriana. Pe un dulăpior era aşezată o cutie cu capac în care pâlpâiau lumini.

Era un televizor, îşi aminti ea, iar vocea bărbatului pe

care o auzise mai devreme vorbind despre Armată Republicană Irlandeză venea din maşinăria aceea.

Se aşează pe scaunul oferit de Marge privind fascinată la televizor. Doamna Bond mormăi că avusese o zi obositoare, îşi luă la revedere şi dispăru pe hol.

În timpul acesta Marge încropea ceva de mâncare, sporovăind.

— Dacă te deranjează îl închid. Bond îl lasă toată ziua să urle, iar dacă te întrebi unde e domnul Kirkwood, îţi spun eu că s-a dus să viziteze câţiva pacienţi, dar trebuie să apară.

Numele Kirkwood atrase atenţia Glorianei şi îşi dezlipi privirea de pe ecranul televizorului. Deşi ar fi vrut, îi era teamă să vorbească.

— Sărăcuţa de tine, o căină Marge, clătinând din cap. Părul scurt şi cârlionţat îi încadra faţa rotundă şi drăgălaşă. Numai Dumnezeu ştie ce-i cu tine. Ai o privire care-mi frânge inima, dar nu-ţi face griji. Doctorul şi cu mine o să ne ocupăm de tine şi o să încercăm să punem lucrurile la punct.

Mişcată de vorbele femeii, Glorianei îi dădură lacrimile şi în gât i se puse un nod dureros. Neputând vorbi, să-i spună cât era de diferită faţă de ceilalţi, îşi întoarse din nou privirea spre televizor.

Cuvinte necunoscute, imagini şi frânturi de melodii i se învălmăşeau în minte dar, în mod ciudat, făceau legătura între lumea modernă şi cea pe care o lăsase în urmă în dimineaţa aceea. Îşi spuse că privind şi ascultând, curând va învăţa să comunice cu cei din jur.

Marge îi puse în faţă o farfurie şi Gloriana recunoscu ceea ce se numea un sandviş, adică o bucată de caşcaval între două felii de pâine prăjită. Mâncă cu poftă, neluându-şi ochii de la ecranul televizorului.

Imaginile erau captivante, dar cuvintele greu de pronunţat şi rostite atât de repede încât îi dădeau impresia că sunt spuse doar pe jumătate.

— Eşti flămândă, nu glumă, spuse Marge, punându-i

încă un sandviş pe farfurie.

— Mulţumesc, îndrăzni Gloriana, pronunţând rar, cu grijă să nu greşească.

Marge se lumină la faţă.

— Cu multă plăcere.

Curând oboseala o cuprinse din nou pe Gloriana şi se întoarse în cămăruţă unde căzu într-un somn profund, visându-l pe Dane bântuind ca o fantomă culoarele de la Kembrook Hall şi strigându-i numele.

Roua se scutura de pe frunzele stejarilor când mica oaste obosită se îndrepta la pas spre Kembrook Hall. Oamenii aveau săbiile tocite şi hainele îmbibate de noroi, sânge şi transpiraţie, fiindcă mai bine de două ceasuri luptaseră cu armata lui Merrymont. Erau epuizaţi.

Dane mergea cu ochii aţintiţi asupra turnului, locul unde inima îi rămăsese în mâinile frumoasei sale soţii. Sătul de războaie şi fără entuziasmul care îl animase toţi acei ani de-abia aştepta să îngenuncheze la picioarele Glorianei, să-şi lase capul în poala ei ca să-i simtă degetele mângâindu-i tâmplele şi părul.

Maxen, rănit şi murdar din cap până în picioare, cu tunica mustind de sânge şi ploaie călărea alături, ducând de căpăstru un cal ce-şi purta în spinare stăpânul mort.

— Merrymont ăsta e sămânţa diavolului, spuse velşul. L-ai văzut urcat sus pe deal, privindu-şi oamenii cum dădeau foc recoltelor? O făcea ca să ne ţină la distanţă, nu?

Dane încuviinţă din cap, gânditor. El, Maxen şi ceilalţi se întâlniseră cu Gareth şi oamenii lui la o oră după ce soarele răsărise deasupra lacului. Fumul înecăcios de pe câmpia pârjolită ce întunecase cerul spre vest le indicase exact locul unde se afla Merrymont.

În preajma colibelor dărâmate lanurile de grâu fumegau. Porcii şi vitele fuseseră ucise, iar ţăranii fugiseră îngroziţi în pădure, dar nu toţi scăpaseră.

Dane strânse din ochi. Cele două tabere se luptaseră pe câmpia de flăcări şi încă mai auzea scrâşnetul fierului

pe fier şi vedea în faţa ochilor scânteile ce ţâşneau din lamele săbiilor.

S-ar fi dus după Merrymont – avantajat de poziţia în care se afla –, dar asta ar fi însemnat să-şi părăsească oamenii şi pe Edward care în ziua aceea participa pentru prima dată la o luptă adevărată. Aşa că rămăsese alături de ei până în clipa în care, la un semn, soldaţii lui Merrymont dăduseră bir cu fugiţii, refugiindu-se spre dealul unde se afla comandantul lor, abandonându-şi camarazii căzuţi pe câmpul de luptă.

Fugari prinşi, morţii şi răniţii fuseseră luaţi şi duşi în căruţe şi pe tărgi, fie la Hadleigh Castle, fie la Kembrook Hall.

Dane se aşteptase ca Gloriana să-i iasă în întâmpinare, cu părul fluturându-i în vânt şi privirea îngrijorată căutându-i rănile, dar ea nu se vedea nicăieri. Imaginea ei îi insuflase curaj pe parcursul întregii zile, iar dezamăgirea era cu atât mai mare. Nu avea însă timp să se lase copleşit de îndoieli.

Patru morţi fuseseră duşi în capelă pentru a li se oficia slujba de înmormântare, iar din cei răniţi, şapte la număr, fiind oameni ai lui Kembrook fuseseră transportaţi la mănăstire şi daţi în îngrijirea stareţei şi a călugăriţelor.

Numai după ce îşi hrăni, îşi adăpă şi îşi duse calul la adăpost, Dane intră în casă să-şi caute soţia.

Judith, slujnica Glorianei, îl aştepta în şăia frângându-şi mâinile şi tremurând. În lumina flăcărilor ce pâlpâiau în găuri, arăta ca o fantomă.

— Unde ţi-e stăpâna? o întrebă Dane, calm. Fusese convins că se întâmplase ceva din clipa în care nu o văzuse ieşind să-l întâmpine.

Fata era slabă şi micuţă şi părea atât de fragilă încât o vorbă răstită ar fi dărâmat-o. O lacrimă i se prelingea pe obraz şi buzele îi tremurau.

— A fost răpită de lângă noi, milord.

Dane rămase nemişcat, abţinându-se să nu se repeadă şi să o bruscheze pentru a obţine un răspuns mai

clar.

— Ce dracu’ vrei să spui? întrebă printre dinţi, deşi ştia. Ştia, aşa să-l ajute Dumnezeu.

— Era în cimitir, milord, bâigui slujnica. Burniţa şi mi-era teamă să nu răcească, aşa că am luat o pelerină şi m-am repezit să i-o duc… Judith se opri, înfiorându-se. Am văzut-o căzând în genunchi, de parcă ceva ar fi durut-o foarte tare şi am alergat spre ea, dar imediat a dispărut. Ochii fetei se măriseră de spaimă şi avea faţa albă ca varul. Unii, adică se vorbeşte că diavolul a venit şi a luat-o – vocea ei deveni o şoaptă – în iad…

Dane îşi trecu mâna plină de sânge prin păr încercând să-şi domolească furia.

— Spune-le că dacă mai vorbesc asemenea bazaconii, am să-i alung.

Judith încuviinţă din cap, cu ochii înlăcrimaţi şi frângându-şi atât de tare degetele încât i se albiră încheieturile.

— O s-o găsiţi, milord nu-i aşa? O s-o aduceţi înapoi.

Dane era atât de disperat încât se clătină uşor pe picioare. Forţa care i-o răpise pe Gloriana era peste puterea lui de înţelegere şi, cu atât mai puţin, i se putea împotrivi. Dar asta nu însemna că trebuia să se dea bătut, ci să găsească o cale pentru a înfrunta soarta.

Gloriana era viaţa lui; fără ea era un om mort.

— Nu-i adevărat, zise, amăgindu-se, dar minciuna nu îi uşură suferinţa. Asemenea lucruri nu se pot întâmpla. Oamenii nu dispar precum fantomele.

Judith încerca să spună ceva – mai bine zis, să protesteze – dar îşi înghiţi cuvintele aprobându-l din cap. Durerea se citea pe chipul ei şi Dane se întrebă dacă propriile-i sentimente se oglindeau la fel de clar pe faţa sa.

Dar ce importantă avea!

— Oamenii mei sunt flămânzi şi obosiţi. Ai grijă să se aducă mâncare în şăia şi mai multe lemne de foc.

Judith mai dădu o dată din cap şi plecă grăbită. Dane mai zăbovi o clipă apoi urcă în camera din turn unde ardea

o singură lampă.

Le aprinse şi pe celelalte, încercând să găsească un semn, o urmă lăsată de Gloriana. Hainele ei erau acolo şi piesele de şah aliniate pe tablă în aşteptarea unei noi partide. Îi simţea prezenţa, de parcă ea ar fi fost acolo, gata să se ivească în prag.

— Gloriana, murmură el.

Apoi îşi desprinse sabia de la brâu şi îşi dezbrăcă hainele pătate de sânge. Se spălă în lighean şi se îmbrăcă din nou cu o pereche de pantaloni simpli, din lână şi tunică, iar în picioare îşi trase cizme din piele moale. Cu lampa în mână şi tremurând de oboseală porni în căutarea ei, strigându-i numele, chemând-o acasă.

Soarele bătea deja în ferestre când Gloriana se trezi a doua zi dimineaţă. Realizând imediat că încă se afla în secolul douăzeci, primul impuls fu acela de a urla de disperare, dar se abţinu, muşcându-şi buza, ştiind că nu i-ar ajuta la nimic.

Cineva îi lăsase pe fotoliul de lângă fereastră o grămadă de haine, moderne, cu siguranţă împrumutate din vecini sau de la vreo rudă.

Nu curajul o îndemnă să coboare din pat ci nevoia de a merge la toaletă. Când trecu pe hol, aruncă o privire în bucătărie, unde îl văzu pe Kirkwood stând la masă. El îi simţise, probabil, prezenţa, dar nu îi dădu atenţie, intuind că nu dorea să fie văzută îmbrăcată sumar, doar în cămaşa lui.

Când se întoarse în cameră, Gloriana se duse direct la fotoliul unde se aflau hainele – blugi, lenjerie intimă în ambalaje sigilate, un tricou verde cu mâneci scurte pe care scria *„Oxford”* cu litere mari, albe.

După ce îşi puse chiloţii subţiri, fără picior – pe care şi-i amintea din copilărie – Gloriana îşi potrivi fâşia aceea ciudată de material al cărei scop evident era să-i susţină sânii. Nu-şi aminti să mai fi văzut vreodată aşa ceva şi îi luă ceva timp să înţeleagă cum se foloseşte. Când ieşi din cameră îmbrăcată, părea destul de stânjenită.

De această dată Kirkwood se ridică de pe scaun zâmbind.

— Bună dimineaţa, îi ură el.

Gloriana rămase în prag, privind în spatele lui, aşteptându-se să o zărească pe simpatica Marge, sau chiar pe doamna Bond, dar niciuna nu se afla acolo.

— Bună dimineaţa, răspunse, aproape fără glas.

El păru mulţumit şi făcu un semn cu mâna spre scaunul din faţa sa.

— Intră şi aşază-te. La micul dejun avem ouă cu cârnăciori. Recunosc că nu e foarte sănătos, dar micile compromisuri fac deliciul vieţii.

Gloriana se încruntă şi se aşeză la masă nedumerită, fiindcă mâncarea arăta extrem de apetisantă.

Kirkwood chicoti bine dispus.

— Oh, Doamne, m-am lăsat prins în acest joc al imaginaţiei. Dacă doamna Bond, Marge şi toţi acei gură-cască de la ruinele Kembrook nu te-ar fi văzut, aş crede că eşti o plăsmuire a minţii mele. Spune-mi, cine eşti?

Gloriana se străduia să îşi pună în farfurie fără să împrăştie mâncarea pe de lături. Acolo de unde venea, oamenii mâncau cu mâna şi foloseau cuţitul numai pentru tăiat şi străpuns, dar aici existau tot felul de ustensile. Îşi căută cuvintele înainte de a-i răspunde lui Kirkwood.

— Vreau să plec acasă la Kembrook Hall.

Kirkwood oftă.

— Ştiu, zise el, luându-i lingura şi punându-i în mână un obiect cu dinţi, dar plecarea ta acasă este o problemă, pentru că, în afară de turnul transformat în muzeu, Kembrook este totul o ruină.

Deşi încerca din răsputeri să pară curajoasă, Gloriana întrebă deznădăjduită.

— Vrei să spui că nu ştii cum să mă trimiţi acasă?

Kirkwood se înfioră de parcă ar fi simţit pe pielea lui durerea Glorianei.

— Draga mea, nu ştiu cum ai ajuns aici, cu atât mai puţin cum te-ai putea întoarce. Am impresia că totul e o

farsă.

Ea lăsă jos furculiţa şi împinse farfuria la o parte, îi pierise foamea. Probabil că suferinţa i se citea pe chip, fiindcă Kirkwood îi luă mâna şi i-o strânse afectuos.

— Dacă există o cale să te pot ajuta, am s-o găsesc, Gloriana, zise el, pe un ton grav. Dar trebuie să ai răbdare.

Gloriana încuviinţă din cap. În gât simţea un nod dureros. Nu putea, nu voia să-şi petreacă restul vieţii în locul acela, despărţită de Dane. Imposibil să nu existe o cale de întoarcere, iar căutările trebuiau începute la Kembrook.

Se ridică de pe scaun şi porni spre uşă. Cimitirul nu putea fi departe. Poate mergând acolo şi stând pe locul în care fusese găsită…

Ghicindu-i intenţiile, Kirkwood o ajunse din urmă şi o prinse cu blândeţe de braţ.

— Te duc cu maşina până acolo. E periculos pentru tine să umbli singură.

Cinci minute mai târziu se aflau pe drumul îngust care înconjura lacul. Trecură de mănăstirea din care rămăseseră doar câteva ziduri şi când Gloriana căută din priviri castelul Hadleigh nu văzu nimic, iar din Kembrook Hall, în afară de turn, nu mai rămăsese decât un morman de pietre înnegrite de vreme.

Kirkwood plăti o taxă custodelui şi intrară. Erau singurii vizitatori.

Gloriana sări zidul surpat al cimitirului şi alergă spre mormântul Aureliei St. Gregory. Îngerii dispăruseră, dar cripta încă mai exista.

Nemişcată, cu ochii închişi şi ţinându-şi răsuflarea, Gloriana se rugă fierbinte să se întoarcă în secolul ei, lângă Dane.

Nimic nu se întâmplă. Când deschise ochii îl văzu pe Kirkwood în faţa ei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu capul plecat într-o parte, privind-o cu milă.

— De ce? şopti ea. De ce a fost să fie aşa?

— Nu ştiu, răspunse el, în şoaptă.

Gloriana o porni cu paşi hotărâţi spre turn. Pe vremea când era prizonieră acolo mai fusese dusă în lumea aceasta, ce-i drept doar pentru câteva clipe. Poate că acolo va găsi culoarul de întoarcere în trecut.

Kirkwood nu încercă să o oprească, ci o urmă în turnul care arăta cu totul altfel decât îl ştia ea, dar Gloriana cunoştea foarte bine drumul spre camera de sus. Brusc îşi aduse aminte prima călătorie în timp.

Pe vremea aceea exista o poartă.

Ademenită de Elaina, trecuse prin ea când avea cinci ani şi se numea Megan. Dar unde era poarta?

Camera din turn era ticsită de tapiserii care pe vremea ei nu existau, iar în vitrine de sticlă erau expuse relicve reprezentând trecutul glorios de la Kembrook Hall. Cioburi de plăcuţe din terma romană, o piesă de şah din jad, pe care, cândva, Dane o ţinuse între degete, un pumnal cu mânerul bătut în pietre scumpe, un dar pentru Edward în ziua în care primise titlul de cavaler. Cu palmele pe geamul vitrinei şi inima zbătându-i-se în piept, Gloriana rostea ca pe o litanie numele soţului său.

Kirkwood o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

— Spune-mi, Gloriana, ce se petrece în sufletul tău?

Ea tremură. Cum putea să-i explice ce simte văzând lucrurile acelea ca obiecte de muzeu, amintiri ale unor vremuri de mult apuse?

— Te rog, ajută-mă, îi răspunse.

Kirkwood o îmbrăţişă, iar ea se agăţă de el, punându-şi capul pe umărul lui.

— Am să încerc, îi făgădui el, pe un ton nesigur şi puţin mirat. Ceea ce îl ruga Gloriana era imposibil şi amândoi o ştiau.

Capitolul 12

De la început ştiuse că nu o va găsi, dar asta nu îl făcuse să renunţe la disperatele căutări. Când, frânt de

oboseală şi deznădăjduit se întinse în pat, o căută cu privirea prin ungherele întunecate.

Gloriana lui nu era acolo, dar îi simţea mirosul pielii parfumate şi parcă îi auzea şi vocea.

Se trezi cu prima geană de lumină, mai obosit decât se culcase. Rămase pe marginea patului, cu ochii aţintiţi la masa unde stătuse Gloriana atunci când dispăruse în prezenţa lui. Oftă trecându-şi degetele prin păr. Nu se întrebă, cum poate alţii ar fi făcut-o, dacă fusese o nălucire. Cariera de soldat îl învăţase să aibă încredere în propriile-i simţuri şi, implicit, în perceperea lucrurilor.

Se ridică şi se apropie de scaunul pe care stătuse Gloriana. Era mai mult ca sigur că ea se întorsese în cealaltă lume, cea din care venise prima dată. Strânse speteaza scaunului cu atâta furie încât simţi că i se tăie răsuflarea. Ochii i se împăienjeniră şi în gât i se puse un nod dureros, de parcă cineva încerca să-l sugrume.

O bătaie în uşă îl făcu să tresară.

— Dane! Era Gareth, îngrijorat şi agitat. Unde ţi-e nevasta? Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu iei în seamă vorbele…

Dane se răsuci şi-l privi tăcut. În nenorocirea care se abătuse asupra lui nu avusese timp să se gândească la acel posibil pericol, dar acum era convins că Judith va pune paie pe foc vorbind despre brusca dispariţie a Glorianei. Cea mai vagă aluzie la practicarea vrăjitoriei atrăgea după sine pedepsirea celui învinuit, fiindcă oamenii puneau în seama lui Satan orice întâmplare ieşită din comun.

— Hai, vorbeşte, lua-te-ar naiba, ţipă Gareth.

Dane oftă.

— Dacă ai auzit că Gloriana a dispărut, bănuiesc că e adevărat.

— Bănui eşti că e adevărat? repetă Gareth. Doamne, Kembrook, oamenii nu dispar aşa, pur şi simplu.

Deşi era foarte devreme, Dane căută carafa cu vin şi îşi turnă în cană.

— Asta aşa e, recunoscu el, după ce sorbi de câteva

ori şi puse cana jos strâmbându-se dezgustat, dar Gloriana e o fiinţă deosebită.

Gareth privi neliniştit spre uşa mare din lemn care rămăsese întredeschisă.

— Atunci ce e, dacă nu o femeie obişnuită? îl întrebă în şoaptă cu vocea tremurată.

Dacă situaţia nu ar fi fost atât de disperată, Dane ar fi râs de expresia tragică a fratelui său.

— Gloriana este femeie, Gareth. Fii sigur de asta. Nu se putu abţine să nu-şi îndrepte privirea spre patul în care petrecuse momente încărcate de pasiune împreună cu soţia sa. Dar nu este vrăjitoare sau vreo unealtă a diavolului, dacă asta ai aflat de la oameni.

— Ce-ar trebui să creadă aceşti oameni simpli când unul de-al lor a fost martor la o asemenea întâmplare? zise Gareth încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Gloriana nu a făcut nimic rău, replică Dane, plimbându-se neliniştit prin cameră. Nu pot da nicio explicaţie, fiindcă nici eu nu înţeleg ce s-a întâmplat. Acum am să-ţi spun ceva – dar să te ferească Sfânta Fecioară dacă sufli cuiva o vorbă. Chiar aici, în camera asta am văzut-o pe Gloriana dispărând ca un fum. Oftă din nou, dându-şi capul pe spate să-şi întindă muşchii încordaţi. Gareth îl privea consternat. Diferenţa este că atunci a reapărut aproape imediat.

Când îşi reveni, Gareth luă cana din care băuse Dane şi o goli dintr-o sorbitură. Apoi se duse până în prag, se uită de-a lungul coridorului să vadă dacă nu trăsese cineva cu urechea – precauţie tardivă, îşi zise Dane – şi închise uşa grea de lemn, după care îşi umplu din nou cană cu vin, cugetând la ce-i spusese fratele mai tânăr.

— Dacă povestea asta aş fi auzit-o de la un om simplu, aş fi luat-o drept născocire. Nimeni nu-i întrece la spus basme şi poveşti. Dar fiindcă mi-o spui tu, Kembrook, e cu totul altceva şi dacă juri că într-adevăr ai văzut aşa ceva, nu pot să nu te cred.

Dane zâmbi cu tristeţe simţind un gol în suflet.

— Deşi îţi vine greu să crezi, îţi mulţumesc totuşi pentru încredere.

La remarca lui, Gareth ridică de pe masă cana, încruntându-şi sprâncenele.

— Şi acum, ce facem? Chiar dacă sărmana copilă va reuşi să se întoarcă – şi eu mă rog să se întâmple aşa – va fi în mare pericol.

Dane, care adormise îmbrăcat, îşi scotea haine curate din cufărul de lângă pat.

— Aşa e. Unii vor dori să o vadă arzând pe rug ca o vrăjitoare. Asemenea execuţii oribile văzuse în Europa. Se va întoarce – trebuie. Şi dacă cineva încearcă măcar să se atingă de ea, e un om mort. Transmite-i călugărului Cradoc că aşa am zis eu şi să atragă atenţia turmei pe care o păstoreşte.

Gareth roşi puţin la faţă.

— Cradoc e un om evlavios şi cu multă înţelepciune şi nu ar instiga la violenţă în numele lui Cristos. La drept vorbind, cred că ar trebui să-i spunem adevărul, atât cât îl cunoaştem, să ne sfătuim cu el şi să-i cerem ajutorul.

Fără să vrea Dane îşi duse mâna la mânerul sabiei.

— Nimeni nu trebuie să afle, spuse el calm, Nimeni, Gareth.

— Asta-i imposibil. Nu ne putem descurca singuri, zise Gareth, încercând să se stăpânească. Trebuie să ne sfătuim cu Elaina, fiindcă ea înţelege lucrurile astea şi cred că deja a auzit zvonurile.

Dane îşi lăsă capul în jos şi se frecă la ochi.

— Ai uitat că Elaina e socotită nebună?

Gareth se apropie de el şi îşi puse palma grea pe umărul lui.

— S-ar putea să fie mai lucidă decât noi toţi. Hai la mănăstire să-i cerem sfatul.

— Înainte de asta mai am ceva de făcut, spuse Dane. Ne întâlnim la grajduri peste o oră.

Gareth rămase o clipă pe gânduri, apoi încuviinţă din cap, luă lampa şi ieşi. Dane se duse la scrinul în care

Gloriana îşi ţinea zorzoanele şi luă una din panglicile aurii cu care ea îşi lega uneori părul. Şi-o înfăşură la încheietura mâinii şi suflecându-şi mânecile ieşi din cameră.

Se îndreptă spre capelă. Legenda spunea că fusese înălţată pe locul unui altar unde strămoşii se închinau zeilor. Acum, locul era un bastion al creştinătăţii.

Dane, care nu era un om evlavios, şovăi în prag. Aici nu ardeau lumânări ca la Hadleigh Castle unde călugărul Cradoc tocmai oficia slujba.

Îngenunche şi plecându-şi capul se rugă în gând, dar nu pentru întoarcerea Glorianei – deşi era dorinţa lui cea mai fierbinte – ci ca Dumnezeu să o aibă în paza sa şi să o ferească de rele acolo unde se afla.

Vremea mohorâtă şi imaginea de-acum familiară a conacului Kembrook Hall, din care nu mai rămăsese în picioare decât turnul, accentuau disperarea Glorianei. Reuşind, în sfârşit, să deschidă portiera maşinii, se îndreptă încet spre mormintele strămoşilor lui Dane.

Lyn rămase în urmă, pregătit să îşi ofere ajutorul.

Gloriana descoperi cripta sub care zăcea Aurelia St. Gregory şi îşi lipi fruntea şi palmele de marmură rece, rugându-se să se întâmple o minune şi să se întoarcă în trecut.

Nu se întâmplă nimic. Doar frigul o pătrunse până la oase, iar Lyn o conduse înapoi la maşină, lăsând-o să plângă în voie, lucru pentru care îi fu recunoscătoare.

În drum opriră la un mic restaurant, aflat cam pe locul unde cândva se ridica cârciuma din Kembrook Village.

Ploaia care se înteţea şi fuioarele de fum care se înălţau din cele patru coşuri ale clădirii ofereau perspectiva unei ambianţe plăcute.

Gloriana îi aruncă o privire salvatorului său care rămăsese cu mâinile pe volan. Pe zi ce trecea, secolul douăzeci i se părea tot mai familiar, mai real şi mai stabil. Oare, niciodată nu se va mai întoarce acasă?

— Cred că ne-ar prinde bine o mâncare caldă.

Intrăm?

Gloriana se mai uită o dată la coşurile care fumegau şi dădu din cap că da. Nu îi era foame, dar descoperise că este însărcinată şi trebuia să se gândească în primul rând la binele copilului ce îl purta în pântece, copilul lui Dane.

În cârciuma căreia Lyn îi spunea restaurant, atmosfera era, într-adevăr, plăcută. La fiecare capăt al încăperii exista câte un şemineu în care ardeau flăcări jucăuşe, iar mesele pe căpriori şi băncile din lemn erau aidoma celor de la Hadleigh Castle. Felinarele agăţate de tavan cu lanţuri lungi şi groase, deşi foloseau electricitatea, acel fenomen al secolului douăzeci, erau în aşa fel aranjate încât sugerau lămpile de care Gloriana îşi amintea cu drag.

Privind în jur fu cuprinsă de nostalgie, dar şi de un sentiment de linişte. Localul era aproape gol, iar chelneriţa, îmbrăcată într-o rochie ruşinos de scurtă îi conduse la o masă lângă unul din şemineuri.

Lyn comandă peşte şi încă ceva cărora le spunea cartofi pai, iar chelneriţa se îndepărtă fredonând o melodie veselă.

Mâncarea, aburind şi mirosind îmbietor, îi spunea Glorianei că e vorba de cartofii prăjiţi de care îşi aminti din copilărie.

Îşi îndreptă gândul spre părinţii care se certau tot timpul, la drumul cu avionul spre Anglia şi la zilele îngrozitoare ce au urmat. Se înfioră fără să vrea.

Kirkwood o privi uimit, dar nu insistă punând întrebări.

— Trebuie să te gândeşti la viitorul tău, Gloriana, spuse încet, punându-şi uşor palma peste mâna ei. Există posibilitatea ca să nu te mai poţi întoarce vreodată acolo de unde ai venit.

— Dar ai crezut ce ţi-am povestit, nu-i aşa? îşi formulă Gloriana întrebarea, rar şi cu grijă, deşi începuse să se exprime cu aceeaşi uşurinţă precum Lyn şi ceilalţi şi să înţeleagă ce se vorbeşte.

Lyn îşi mai luă o bucată de peşte prăjit.

— La început n-am ştiut ce să cred, îi mărturisi el sincer. Arătai ca o prinţesă în ghearele balaurului.

— Unii poate mă cred nebună, continuă ea, întrebându-se dacă în lumea modernă existau, într-adevăr, balauri, aşa cum auzise că ar fi fost în vremea ei. Se încălzise, aşa cum niciodată în secolul treisprezece nu simţise pe o asemenea vreme şi fiindcă mâncase pe săturate, i se făcuse somn.

Vorbele ei îl făcură pe Kirkwood să-şi încleşteze uşor maxilarele.

— Fiind medic îmi dau seama că starea ta depresivă nu are nicio legătură cu nebunia.

Gloriana se simţi atât de uşurată încât aproape izbucni în plâns. De nenumărate ori se întrebase dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

— Mulţumesc, şopti ea, retrăgându-şi palma dintr-a lui.

În zilele următoare urmară acelaşi program. După vizitele la pacienţi, Lyn o ducea pe Gloriana la Kembrook Hall şi petreceau cei puţin o oră printre ruine. Gloriana căuta drumul de întoarcere în secolul treisprezece, iar Lyn, deşi nu o spusese, rămânea în preajma ei pentru a-i da ajutor şi, eventual, pentru a o proteja.

După acele căutări zadarnice, mergeau de obicei să ia prânzul în micul restaurant, iar după-amiezile şi seara, când Lyn era la cabinet sau la spitalul din orăşelul învecinat, Gloriana citea cu aviditate şi se uita la televizor. Încerca cu disperare să se integreze în noua şi ciudată societate, dar dorinţa de a se întoarce la Dane era la fel de puternică.

În fiecare noapte se visă în camera din turnul de la Kembrook Hall în braţele soţului său. Totul părea atât de real încât atunci când se trezea singură în pat, disperarea ei era cu atât mai mare.

Locuia de două săptămâni în casa lui Lyn – Marge îi adusese haine şi o învăţase să folosească maşina de spălat

şi celelalte aparate casnice – când, într-o dimineaţă îşi făcu apariţia, Janet, sora lui Kirkwood. Elegantă, între două vârste, Janet avea în localitatea vecină un anticariat. Lyn îi povestise despre Gloriana şi fiindcă urma să plece în străinătate pentru câteva luni, avea nevoie de cineva care să îi conducă mai departe afacerea, în schimbul unui salariu modest şi a unui mic apartament deasupra magazinului. Gloriana ar fi putut refuza, pe bună dreptate, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee despre lucrurile acelea, dar având o fire independentă era nerăbdătoare să-şi croiască singură un drum în viaţă. Deşi Lyn nu făcuse nicio aluzie ştia că stând acolo abuza de amabilitatea lui şi că, deşi legea o permitea, bănuia că nu era potrivit ca o femeie să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un bărbat care nu-i era nici soţ, nici frate şi nici unchi.

— Mi-ar plăcea să lucrez pentru tine, îi spuse lui Janet, care zâmbi şi-i aruncă fratelui său o privire care putea însemna *„Vezi, ce ţi-am spus eu”*.

Lyn stătea lângă şemineu şi în timpul scurtei discuţii nu scosese o vorbă deşi avea un aer gânditor şi trist.

— Nu e nevoie să te grăbeşti, zise el privind-o pe Gloriana în faţă.

Înainte ca aceasta să spună ceva, Janet interveni.

— Lynford, locuim într-un orăşel în care tu eşti medic. Gândeşte-te la buna ta reputaţie şi a domnişoarei… a Glorianei. Îşi întoarse spre ea privirea pătrunzătoare, dar amabilă. Care este numele tău de familie? Nu cred că mi l-ai spus.

— St. Gregory, răspunse Gloriana, după care, răsucindu-se îi spuse lui Lyn. Îţi mulţumesc pentru ajutor, dar sora ta are dreptate. Trebuie să mă mut de aici.

— Astea-s aiureli, zise el nervos şi Gloriana observă că i se înroşise bărbia şi o privea pe Janet înfuriat. Următoarele lui cuvinte rămaseră o enigmă pentru ea, dar se părea că Janet le înţelesese foarte bine. Nu mai suntem pe vremea reginei Victoria.

Janet se foi pe scaun, dar expresia ei rămase la fel de

îndărătnică. Gloriana o plăcea deşi prezenţa ei o intimida.

— Aşa o fi, dar noi nu locuim în Los Angeles, Paris sau Londra. Vecinii, prietenii şi clienţii – pacienţii tăi – nu sunt atât de emancipaţi încât să înţeleagă, iar tu nu trebuie să le înşeli încrederea.

Lyn încercă să protesteze, dar Gloriana îi făcu semn să tacă.

— Eu nu vrea să mai rămân.

— Atunci, foarte bine, murmură el ofensat. Desigur, tu eşti cea care hotărăşte.

O jumătate de oră mai târziu, Gloriana se afla în maşinuţa condusă de Janet Kirkwood. Vremea era asemănătoare celei din ziua în care lăsase în urmă tot ce avea mai drag şi fusese aruncată în lumea aceea ciudată şi în continuă mişcare.

— Ceva se petrece cu tine, remarcă Janet în stilul ei calm şi tranşant, în vreme ce conducea privind înainte prin sticla aburită, căreia Lyn îi spunea parbriz. Beţişoarele se mişcau ritmic ştergând picăturile de ploaie şi Gloriana le privea fascinată. Fratele meu e foarte misterios în ce te priveşte, continuă Janet. Şi Lyn nu e aşa niciodată.

Gloriana oftă şi închise ochii prefăcându-se că a aţipit. În realitate, de când o învăluiau atâtea zgomote şi imagini, iar impresiile o copleşeau, toate simţurile ei stăteau la pândă.

Janet nu o luă în seamă şi continuă să-i vorbească.

— În câteva zile vei învăţa ce ai de făcut. Nu trebuie decât să primeşti clienţii, să răspunzi la telefon şi să controlezi dacă toate uşile se închid la ora şase. Problemele de contabilitate şi mesajele le rezolv eu la întoarcerea din Franţa.

Gloriana dădu din cap fără să deschidă ochii.

— Sper să nu regreţi că m-ai angajat, deşi ţi-am spus de la început că nu mă pricep la negoţ. Printre gene o văzu pe Janet reglând butonul radioului, din care se auzi o melodie lentă, încântătoare.

— Negoţ. Ce cuvânt demodat, ia spune-mi, de unde ai

apărut, Gloriana St. Gregory?

— Sunt americancă. În fond, acesta era adevărul, dar nu tot adevărul. Adică, m-am născut acolo, dar mare parte din viaţă am trăit-o aici, în Anglia.

Janet luă o curbă periculoasă şi Gloriana se dezechilibră, apoi rămase încremenită pe banchetă, cu ochii măriţi de spaimă.

— Hmm, mormăi Janet şi, deşi tonul ei nu suna prea încrezător, nu o contrazise.

Magazinul se afla la parterul unei case cochete cu etaj, frontoane şi acoperiş din ţiglă. Glorianei îi plăcu din prima clipă, deşi dorul de casă era la fel de puternic ca la început.

— Ce minunăţii, spuse ea, admirând vitrină în care erau expuse cărţi legate în piele.

Janet zâmbi, împinse portiera şi coborî din maşină deschizând în acelaşi timp umbrela.

— Mulţumesc, îi strigă veselă, grăbindu-se spre intrarea în magazin.

Gloriana alergă după ea şi imediat se trezi într-o încăpere înţesată cu cărţi pe rafturi înalte cât peretele, pe scaune şi mese.

— Îţi place, nu? o întrebă Janet, dându-şi jos haina de ploaie şi agăţând-o în cuierul de lângă uşă. Umbrela o lăsă deschisă la uscat, departe de cărţi.

— Dacă Lyn şi cu mine nu am fi avut ceva bani, n-aş fi putut ţine magazinul. Cărţile sunt scumpe, iar cei interesaţi în descifrarea manuscriselor şi a cronicilor vechi sunt subţiri la pungă.

Gloriana se încruntă, nedumerită. În timp ce-şi scotea haina se străduia să priceapă ce voise să spună Janet.

— Acum, vino să-ţi arăt unde vei locui. Cum ţi-am spus, sus există un mic apartament.

Gloriana o urmă, aruncându-le priviri avide tomurilor de cărţi.

— Nu ţi-e teamă să laşi asemenea… valori pe mâna unui străin?

Janet îi zâmbi peste umăr.

— Dacă Lyn are încredere în tine şi el se pricepe la oameni, asta mi-e de-ajuns. Dacă nu plec, din cauza vremii am să înnebunesc.

Apartamentul de la etaj avea un şemineu din cărămidă, scaune confortabile care nu existau în lumea simplă şi dură din care venea Gloriana, un televizor şi multe rafturi cu cărţi. În cel mai mic din cele două dormitoare exista o nişă cu ferestre înalte, iar camera de baie era dotată cu toate instalaţiile necesare: o cadă mare, closet şi chiuvetă. Bucătăria se găsea lângă salonaş.

— La loc, o invită Janet veselă. Eu am să pregătesc ceaiul. Deschise un dulap din care scoase câteva piese din serviciul de ceai. Vreau să-ţi mulţumesc… că ai acceptat să te ocupi de magazin în lipsa mea. Trebuie să-l sunăm neapărat pe Lyn. Până nu-i spun că în ce te priveşte totul e bine şi că nu te simţi copleşită, nu se linişteşte.

Gloriana se aşeză pe unul din scaunele confortabile. Fireşte, era un păcat că se bucura de aceste plăceri ale vieţii. Apartamentul lui Janet era la fel de plăcut, ospitalier şi impecabil de curat ca şi căsuţa lui Lyn.

Dacă acel cuvânt, *„copleşită”* însemna ce credea ea, sigur aşa se simţea. Învăţase atât de multe lucruri într-un răstimp atât de scurt, încât uneori avea senzaţia că-i plesneşte capul. Ah, da, era o fată inteligentă, dar latină, greaca şi matematică, învăţate de la călugărul Cradoc erau floare la ureche pe lângă lecţiile de supravieţuire în lumea modernă.

După ceaiul cu sandvişuri, Gloriana o urmări fascinată pe Janet cum manevrează butoanele telefonului. În vreme ce pentru Janet şi ceilalţi acest mijloc uşor de comunicaţie părea ceva normal, Gloriana vedea în el un miracol.

Când Janet îi întinse receptorul bătăile inimii i se înteţiră din cauza emoţiei. Niciodată până atunci nu mai vorbise la telefon şi când auzi vocea lui Lyn rămase surprinsă.

— Alo, Gloriana.

— A... alo, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Dacă ar exista un aparat din care să se audă vocea lui Dane, cum o auzea pe a lui Lyn!

— Sora mea s-a purtat frumos cu tine?

Gloriana dădu din cap, apoi dându-şi seama ce face, spuse:

— Da... Janet e foarte amabilă... ca tine. Era puţin speriată că discută cu cineva pe care nu-l putea vedea – de parcă ar fi vorbit cu o fantomă.

Lyn o asigură că îl putea suna oricând şi îi dădu numărul de telefon. După această discuţie îi înapoie lui Janet receptorul şi se duse să se uite pe fereastră.

Ştia că se află printre prieteni, totuşi dorinţa de a-i vedea pe Dane, de a-l atinge şi a-i auzi vocea era chinuitoare. Îl va mai vedea, oare, vreodată? Trebuia să se resemneze că îşi va petrece restul vieţii în secolul douăzeci, într-o vreme căreia nu-i aparţinea.

Continuă să plouă întreaga după-amiază, iar atmosfera tristă de afară nu se deosebea deloc de starea sufletească a Glorianei. Janet îi explică ce avea de făcut – să răspundă la telefoane, când să deschidă şi să închidă magazinul, cum să ceară ajutor în caz de urgentă.

Gloriana era uimită de încrederea pe care i-o acorda Janet, gândindu-se că în magazin se aflau lucruri extrem de valoroase, iar ea era, practic, o străină.

— Şi dacă se întâmplă să greşesc ceva? întrebă ea, ceva mai târziu când îşi sorbeau ceaiul la gura sobei. La Hadleigh Castle, înainte ca Dane să se fi întors de pe Continent, învăţase să ţină socotelile casei şi urmărea în permanenţă modul în care i se administra averea, aşa că ce îi arătase Janet, deşi lucruri complicate, le înţelesese.

Janet ridică din umeri.

— Oricine poate greşi. Dacă se ivesc probleme de afaceri cu vreun client, spune-i să ia legătura cu mine când mă întorc.

Şi cu asta discuţia despre afaceri se încheie. Gloriana

se duse în camera ei, făcu o baie şi se culcă devreme, fără să mănânce. Avu un vis atât de sugestiv încât pentru câteva momente crezu că s-a întors la Kembrook Hall şi la Dane.

Parcă stătea în camera din turn lângă patul în care soţul ei dormea un somn agitat. Părul lui blond strălucea în lumina slabă a unei lămpi cu ulei.

Gloriana îi şoptea numele şi îi mângâia uşor fruntea. El se trezi şi mormăi ceva, iar ea se aplecă deasupra lui, în clipa aceea dându-şi seama că visează şi că în realitate se aflau la mare distanţă unul de celălalt. Îl sărută pe gură şi din ochi îi picurară lacrimi pe fata lui.

Dane deschise ochii.

— Gloriana, slavă Domnului… murmură el. Gloriana simţi că se pierde şi întinse mâna spre el, dar prea târziu. Se trezi, cu faţa udă de lacrimi şi inima zbătându-i-se în piept, în dormitorul din apartamentul lui Janet. Dane era atât de departe, dar ea îl simţea acolo: mirosul lui şi buzele fierbinţi strivindu-i gura.

Îşi lăsă capul pe pernă. În vreme ce lacrimile i se prelingeau pe obraji se întreba dacă doar îl visase pe Dane sau, de fapt, pentru câteva clipe, fusese chiar acolo, lângă el.

Întins în pat, Dane tremura. În cameră slab luminată nu ardea decât lampa lăsată pe masă. O văzuse. O văzuse pe Gloriana. Ea îi atinsese gura cu buzele, sărutându-l dulce, dar numai câteva clipe şi îi văzuse ochii arzând de dragoste.

Fusese doar un vis? Nu. Dane era convins că totul se petrecuse în realitate. Cine ştie cum, pentru câteva momente, Gloriana reuşise să rupă vălul timpului şi misterul care îi despărţea. Deşi era trist, întrezărea o rază de speranţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu sau al unui înger bun avea să o regăsească pe Gloriana.

Se ridică, se duse la fereastră şi privi luna care se oglindea în apele lacului. Dacă Gloriana ar fi fost răpită, s-ar fi luptat cu toţi tâlharii din Anglia să o aducă acasă, dar

ea trecuse un prag urmând o cale pe care el nu putea merge.

În dimineaţa aceea Gloriana se trezi cu inima îndurerată, cu dureri de cap şi ochii umflaţi. Se spălă pe faţă cu apă rece, apoi pe dinţi, se pieptănă şi îşi trase pe ea o pereche de pantaloni, un pulover şi în picioare mocasini.

Când intră în bucătărie Janet tocmai îşi bea ceaiul cu pâine prăjită.

— Dumnezeule, arăţi de parcă toată noaptea ai fi plâns. Eşti bolnavă? Să-l sun pe Lyn?

Gloriana scutură din cap încercând să zâmbească pentru a-şi linişti prietena.

— Nu, nu-l deranja, te rog. Arăt aşa fiindcă mi-e dor de cineva.

Janet îi făcu semn să se aşeze şi îi aşeză imediat în faţă o cană cu ceai fierbinte, în care cu mâna tremurând uşor Gloriana adăugă zahăr şi lapte.

— O iubire pierdută, nu? insistă Janet, aşezându-se din nou şi ungând cu gem o felie de pâine.

Gloriana dădu din cap străduindu-se să se liniştească. Trebuia să se hrănească pentru a-şi păstra forţele şi dacă voia un copil sănătos.

— Acum nu-ţi pot explica…

— Nici nu-i nevoie. Aplecându-şi capul într-o parte rămase pe gânduri studiind-o atent. Ai un păr foarte frumos, dar cred că te chinui cu el la spălat şi pieptănat.

Gloriana îi era recunoscătoare că schimbase subiectul. De la televizor şi de pe stradă când mergea la cumpărături, observase şi ea că femeile purtau părul tuns mai scurt. Cele din secolul treisprezece niciodată nu-şi tăiau părul, deşi majoritatea îşi puneau vălul pe cap când ieşeau în lume.

— Mi-ar plăcea să-mi schimb pieptănătura, îi mărturisi Gloriana.

Bănuia că Dane s-ar fi supărat pe ea dacă s-ar fi tuns şi ar fi zis că seamănă mai mult cu un băiat decât cu o femeie, dar, oricât l-ar fi iubit şi îi simţea lipsa, el nu mai

avea cum să hotărască pentru ea.

— Chiar pe strada asta e un coafor. Sun eu să te programeze şi după-amiază închizi magazinul şi pui în geam plăcuţa cu *„Vin imediat”.*

Când sfârşiră micul dejun Janet îi mai dădu câteva instrucţiuni apoi îşi luă valiza, lăsând magazinul în grija Glorianei care, entuziasmată, dar şi îngrozită, avu timp suficient să se acomodeze cu noile obligaţii, fiindcă nu o deranjă niciun client toată dimineaţa.

La prânz urcă să-şi pregătească un sandviş – şmecherie învăţată de la Marge – apoi se întoarse în magazin. Cum tot nu se iviră clienţi şi nici telefonul nu sună, se mulţumi să studieze cărţile, unele atât de frumoase, cu pagini groase din pergament, litere scrise cu măiestrie şi superbe ilustraţii, încât nu-şi putea dezlipi ochii de la ele.

La trei – îi fusese greu până învăţase să citească orele pe cadranul ceasului – Gloriana aşează în ordine notiţele pe care i le lăsase Janet, îşi puse haina, închise magazinul şi traversă strada spre clădirea pe care era scris *„Tunsori şi Permanent”.*

Era o adevărată aventură să viziteze prăvălia unui bărbier din secolul douăzeci. La întoarcere, două ore mai târziu, părul îi atingea umerii şi, deşi încă îşi simţea inima grea, pasul îi era uşor.

Se opri o clipă să-şi admire chipul în fereastra magazinului lui Janet, apoi descuie uşa şi zgribulită, se grăbi să intre la căldură.

Capitolul 13

Seara la şase şi jumătate telefonul sună brusc, speriind-o atât de tare pe Gloriana încât aproape că vărsă ceaiul pe ea. În sinea ei se felicitase că reuşise să se descurce nesperat de bine în acel colţişor ciudat din univers. Mai existau, totuşi, lucruri cu care se părea că nu se va obişnui vreodată, iar aparatul acela, care făcea un

zgomot asurzitor era unul dintre ele.

— Gloriana? Era o voce dragă, familiară, deşi o alta ar fi vrut ea să audă. Lyn la telefon. Cum te simţi de când Janet şi-a luat zborul spre sudul Franţei?

Gloriana surâse. De când se tunsese îşi simţea capul mai uşor.

— Mă simt deştul de bine, deşi, îţi mărturisesc, mi-e cam urât.

— Am cel mai bun remediu pentru asta, replică Lyn. De fapt, te-am sunat să văd dacă pot trece pe acolo să-ţi prezint un bun prieten care ţine foarte mult să te cunoască.

Gloriana acceptă imediat.

— O vizită ar fi binevenită. De când a plecat Janet mă simt foarte singură. Făcu o pauză şi privind pe fereastră se încruntă amintindu-şi că se apropia ora cinei. Să pregătesc ceva de mâncare?

— A, nu, răspunse Lyn repede. Lasă că aduc eu peşte şi cartofi prăjiţi de la Village Tavern.

Gloriana era fericită nu doar fiindcă va avea companie la cină. Ştia să călărească, să mânuiască arcul şi săgeţile, să citească în greacă şi latină şi să facă socoteli în gând, dar gătitul mâncării nu era punctul ei forte. De fapt, nu ştia să pregătească decât sandvişuri şi ceai. Ce bine, spuse, neîncercând să-şi ascundă uşurarea.

Când Lyn îşi făcu apariţia o jumătate de oră mai târziu, cu braţele pline de pungi unsuroase, din care se răspândea un miros îmbietor, Gloriana tocmai înteţise focul în şemineu şi aprinsese lămpile. Lyn era însoţit de un bărbat mai în vârstă, foarte prezentabil, cu părul alb şi ochii cenuşii ca oţelul. Purta un costum scump şi sub braţ ţinea o mapă burduşită, din piele.

— Gloriana, zise Lyn, şi în vreme ce îşi scotea haina de ploaie, o sărută prieteneşte pe obraz, ţi-l prezint pe bunul meu prieten, Arthur Steimbeth. E profesor la o universitate americană.

Gloriana îşi salută celălalt oaspete schiţând un

zâmbet. Deşi prezenta acestuia nu o intimida, se simţea studiată cu atenţie, de parcă ar fi încercat să vadă până în adâncul sufletului el, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva Lyn îi relatase strania ei poveste.

— Poftiţi înăuntru, îl invită ea, doar cu câteva cuvinte, aşa cum auzise la televizor că spune lumea când are musafiri.

Zâmbetul profesorului Steimbeth o mai încurajă puţin.

— Mulţumesc, răspunse el, înclinând politicos din cap, după care îi dădu haina de ploaie lui Lyn, care i-o agăţă în cuier, păstrând mapa sub braţ.

Gloriana aşezase farfurii şi tacâmuri pe masă, în eventualitatea în care profesorul nu voia să mănânce cu mâna, iar Lyn răsturnă conţinutul pungilor pe un platou întins.

Steimbeth aşează mapa cu grijă pe podea, rezemată de piciorul scaunului. Deşi taciturn şi extrem de politicos, Gloriana îşi dădu seama că bărbatul mai în vârstă era interesat de ea în aceeaşi măsură cu care purta de grijă mapei din piele. Îl privi stingherită pe Lyn, o dată sau de două ori, dar nu puse întrebări.

După masă Lyn scoase o sticlă cu vin din frigiderul lui Janet şi se aşezară toţi trei în faţa şemineului. Lyn rămase cu braţul sprijinit de poliţa de deasupra căminului, un obicei al lui şi Gloriana ocupă fotoliul din piele al lui Janet. Profesorul se aşează comod pe divan cu mapa pe genunchi.

— Profesorul Steimbeth este expert în literatura medievaia, zise Lyn. Schiţă un zâmbet trist. Apropo, îmi place cum te-ai tuns, Gloriana. Bănuiesc că a fost ideea lui Janet.

Cele două fraze neavând vreo legătură una cu cealaltă o lăsară pe Gloriana nedumerită, trebuindu-i câteva secunde până să înţeleagă.

— Da, murmură plecându-şi ochii. Janet mi-a sugerat să-mi tai părul. Îşi îndreptă atenţia spre profesor,

întrebându-se din nou dacă Lyn îi trădase acestuia secretul ei. Cunosc foarte puţin literatura medievală, mărturisi ea cu sfială.

Profesorul zâmbi, ochii începură să-i strălucească şi roşi de plăcere.

— Exact cum mi s-a spus, zise el.

Gloriana îi aruncă o privire lui Lyn, care arboră o expresie nevinovată, apoi îi zâmbi şi ea profesorului Steimbeth.

— Ah, da? Şi ce anume vi s-a mai povestit despre mine, domnule profesor?

— Te rog, spune-mi Arthur.

— Bine, Arthur. Oamenii din secolul douăzeci erau mai puţin ceremonioşi între ei decât cei din secolul treisprezece. Te rog… spune-mi… ce ţi-a povestit Lyn… domnul Kirkwood.

Arthur roşi din nou şi se desfăcu la guler, cu un gest involuntar, bănui Gloriana, după care îi aruncă o privire scurtă lui Lyn, parcă cerându-i permisiunea să vorbească.

— Mi-a spus că eşti călător în timp.

Gloriana pufni şi se uită la Lyn. Prietenul ei îi evită privirea.

— Înţeleg, zise ea. Şi tu îl crezi?

Arthur şovăi oftând prelung.

— Cred că da, recunoscu el.

— Mi-am permis să trimit rochia ta profesorului Steimbeth, interveni Lyn, brusc înveselit. Cea pe care o purtai când te-am găsit la Kembrook Hall. La

Oxford pregăteşte un articol pentru o revistă americană.

Profesorul îşi drese vocea, părând stânjenit.

— Am examinat veşmântul şi este autentic, conform standardelor istorice.

Gloriana doar dădu din cap, nevrând să se lase prinsă în cursă.

— Arthur vrea să spună, continuă Lyn, plimbându-şi o mână pe suprafaţa poliţei de deasupra şemineului, cealaltă

ţinând-o la spate, după obiceiul englezesc, adică ce-a spus până acum, dintr-o suflare, este că nicăieri lâna nu se prelucrează astfel. Şi asta cam de trei secole.

Gloriana ridică uşor din sprâncene, implorându-l parcă să tacă.

— De unde ai rochia, domnişoară St. Gregory? izbucni profesorul, mai degrabă nerăbdător să afle, decât nervos.

— A fost ţesută şi vopsită special pentru mine la Hadleigh Castle, din lâna oilor familiei St. Gregory.

Urmară câteva momente de tăcere, în care nu se auzi decât trosnetul buştenilor puşi pe foc, ticăitul ceasului şi tângâitul vântului la obloane.

Când profesorul deschise mapa mâinile îi tremurau puţin. Îl privi pe Lyn prelung, aproape implorându-l, după care se uită la Gloriana.

— Vrei să te uiţi la asta, te rog?

Extrase dinăuntru un manuscris pe foiţă de pergament şi i-l întinse.

Ea îl luă cu grijă, înfiorându-se ia gândul a ceea ce avea să urmeze.

— A fost examinat de experţi din întreaga lume, zise Arthur Steimbeth pe un ton de respect şi teamă. Noi am căzut de acord că datează din Evul Mediu, dar încă nu suntem siguri. Unii susţin că ar fi o copie bună, aşa că mi-ar trebui opinia ta.

Gloriana întoarse coperta împodobită cu picturi delicate de îngeri, încă frumoase, deşi aproape şterse. Ochii i se umplură de lacrimi când citi prima frază scrisă într-o combinaţie de limbi: franceză, latină şi engleză veche.

Aceasta este cronica familiei St. Gregory…

Îi trebuiră câteva clipe să-şi revină înainte să poată articula primele cuvinte. Nu-şi explica de ce Steimbeth şi colegii săi nu puteau descifra scrisul acela, când ea înţelegea totul foarte bine.

— Este istoria unei familii, spuse ea, emoţionată.

Totul se găsea acolo, îşi zise, înnebunită de bucurie, dar şi de cea mai profundă tristeţe. *Soarta lui Dane, deci şi a ei.* A lui *Edward, Gareth* şi a *Elainei.*

Lyn veni în spatele ei şi îşi puse palmele pe umerii ei. Întotdeauna ştia când avea nevoie de consolare şi era gata oricând să i-o ofere:

— Arthur speră să-l ajuţi la autentificarea manuscrisului, spuse el încet.

Gloriana dădu din cap, muşcându-şi buza şi strângând la piept tomul greu, ce îi putea dezvălui viitorul. Ar fi acceptat orice pentru şansa de a citi cuvintele migălite cu grijă, acum aproape şterse, umbre fantomatice pe foile de pergament.

Lyn curăţă masa şi o spălă cu un burete. Când se uscă puse deasupra o faţă de masă şi scoase din buzunarul de la haină un aparat mic şi pătrat, un casetofon şi îi explică cum funcţionează. Gloriana era atât de nerăbdătoare să înceapă cititul încât cu greu se putu concentra să înveţe cum se schimbă casetele.

Într-un târziu, Lyn şi profesorul îşi luară rămas-bun, îşi puseră hainele de ploaie şi ieşiră.

Gloriana nu se mai obosi să încuie uşa în urma lor, fiindcă speranţele şi teamă o epuizaseră atât de mult, încât nu se simţea în stare să se ţină pe picioare.

După ce apăsă butonul casetofonului începu să citească, la început cu voce tremurată, apoi absorbită.

Manuscrisul fusese scris de unul din descendenţii direcţi al lui Dane. Îşi aşeză palma pe pântece, întrebându-se din nou dacă va mai găsi vreodată drumul spre casă şi dacă acel copil era veriga dintre Kembrook şi autorul cronicii pe care o avea în faţă.

Toată noaptea Gloriana citi, cu pauze pentru schimbarea casetelor sau a bateriilor, aşa cum îi arătase Lyn. După aceea, când îşi auzi vocea înregistrată, avea să rămână surprinsă de tonul ferm cu care citise, fiindcă în timp ce descifra literele înflorate, izbucnise în plâns, sau în râs, sau ambele deodată.

Ajunsă la relatarea propriei sale dispariţii îşi stăpâni emoţiile şi nu rămase surprinsă când citi că fusese numită *Vrăjitoarea din Kembrook*. Dar cum întâmplările ce urmaseră dispariţiei ei i se desfăşurau în faţa ochilor că proiectate pe un ecran din sticlă, Gloriana simţi că înnebuneşte de durere. Se strădui să citească mai departe şi află că Edward îl provocă tot timpul pe Dane, acuzându-l de uciderea Glorianei, pentru a se căsători cu Mariette de Troyes. Îl atacase pe Dane care, gândindu-se că fusese instigat de vreun tâlhar, îl omorâse.

La această scenă Gloriana închise casetofonul şi suspinând se repezi în baie unde se aşeză în genunchi şi vomită în Wc.

Îşi spuse că nu mai suportă, totuşi nu se putea dezlipi de foile manuscrisului. Se spălă pe dinţi, îşi dădu pe faţă cu apă rece şi se întoarse la masa din bucătărie. Deschise casetofonul şi începu să citească.

După acea tragică întâmplare, deşi nimeni nu îl învinovăţise, Dane, pe jumătate nebun de durere şi remuşcări, hulea numele Domnului, cu pumnii ridicaţi spre cer.

Îşi împărţea timpul între tavernă din sat, unde mergea să se îmbete şi hărţuirea baronului Merrymont, a cărui oaste o îngenunchease cu mult timp în urmă. La niciun an de la moartea lui Edward, lady Elaina şi Gareth, soţul ei, fuseseră răpuşi de o molimă.

Vestea o copleşi pe Gloriana. Îşi petrecu noaptea citind; era frântă de oboseală, răvăşită de emoţii şi cu ochii umflaţi de plâns. Nu avu de ales decât să închidă casetofonul şi să urce în dormitor unde se cufundă într-un somn profund.

În ziua aceea nu deschise magazinul şi nu răspunse la niciun telefon.

Se trezi spre seară la insistenţele bătăi în uşă. Coborî din pat ameţită şi străbătu camerele întunecoase şi friguroase până la uşa de la intrare.

— Cine este acolo? întrebă cu mâna pe clanţă.

Îi răspunse o voce glumeaţă de bărbat.

— Aici e Lyn Kirkwood. Acolo, cine e?

Deschise uşa somnoroasă şi confuză.

El începu să râdă, deşi privirea lui exprima îngrijorare.

— Slavă Domnului că eşti bine. Toată ziua am sunat şi aici şi în magazin.

— Îmi pare rău, zise Gloriana făcându-i loc să intre. Am fost atât de obosită…

Lyn se apropie de masă, unde casetofonul şi manuscrisul aşteptau să fie deschise, şi scoase din buzunarul de la haină un pachet cu casete sigilate.

— Nu trebuie să faci totul deodată, spuse el, dezbrăcându-şi haina şi punând-o pe speteaza scaunului, după care se duse şi luă ceainicul de pe sobă. Îl umplu la chiuvetă, vorbind ceva mai tare, să poată fi auzit. Deşi, trebuie să-ţi spun că bătrânul Steimbeth e agitat ca o pisică într-o cameră plină de şoareci.

Gloriana privi cu tristeţe spre manuscris. Citise jumătate din el şi nu găsise încă nicio menţiune referitoare la întoarcerea ei. Ceea ce însemna, probabil, că nu reuşise.

— Nu prea înţeleg de ce doreşte o înregistrare pe casetă. Tot ce-ţi pot spune ţie este că manuscrisul este original.

— Motivul e foarte simplu: presupunând că vii din secolul treizeci, cuvântul tău va avea mai multă greutate. Cine o poate face în afară de tine?

În timp ce discutau, el îi făcu semn să se aşeze la masă, puse deoparte, cu grijă manuscrisul şi celelalte lucruri şi scoase din dulap căni şi farfurii. Curând ceaiul fu gata şi şunca sfârâia în tigaie.

Stupefiată, Gloriana îl urmărise fără să scoată o vorbă.

— O călătorie în timp este practic imposibilă şi, totuşi, eu mă aflu aici, zise în cele din urmă, oftând. Poate că ceea ce noi considerăm magie, în realitate este. O lege a naturii pe care încă nu o înţelegem.

— Modul tău de a gândi nu se potriveşte deloc dogmatismului din Evul Mediu, observă Lyn, în timp ce spărgea ouă într-un vas, pentru omletă. Cred că ai dreptate, adică faptul de a călători dintr-un secol în altul, ceea ce, probabil, s-a întâmplat cu tine, poate fi doar o capacitate a minţii umane nedescoperită încă.

Gloriana îşi muşcă buza, cugetând la teoria pe care Lyn tocmai i-o expusese.

— Trecerea de la un secol la altul a început în interiorul, nu în afara mea. Aveam sentimentul ciudat că aici exista ceva ce avea legătură cu mine, nu doar că ceva se întâmplă de la sine.

— Foarte interesant, spuse Lyn, punând două felii de pâine la prăjit într-o cutie metalică. Vrei să zici că din proprie voinţă ai ajuns de acolo, aici… adică, de atunci, acum?

— Da, răspunse Gloriana, mirându-se că de-abia în clipa aceea realiză acest lucru.

— Şi alte simptome ai mai avut? o întrebă Lyn, neuitând că este medic.

— O durere de cap, îşi aminti ea. Numai gândindu-se la groaznica experienţă prin care trecuse şi îşi duse mâna la tâmplă. A fost înfiorător… credeam că mor de durere.

Lyn rămase pe gânduri cât timp bătu ouăle cu puţin lapte şi puse şunca pe un platou, pe care îl acoperi cu un şervet. Gloriana îşi spuse că dacă vreodată se va întoarce în secolul treisprezece va duce dorul savuroaselor mâncăruri din secolul douăzeci.

— Conştiinţa ta a căutat involuntar un subterfugiu, medită el, vorbind mai mult pentru sine. Mintea umană este ceva extraordinar.

Gloriana nu-l putea contrazice. Îşi trecu degetele prin părul ciufulit, apoi cu cotul pe masă îşi prinse bărbia în palmă.

— Dar dacă am făcut-o din proprie voinţă, de ce nu mă pot întoarce? Asta-mi doresc cel mai mult.

În timp ce aşeza farfuria cu pâine prăjită pe masă

Lyn făcea eforturi vizibile să-şi ascundă tristeţea.

— Ţi se pare chiar atât de minunat secolul acela atât de agitat? Eu aş zice că e sinistru, bântuit de boli, războaie, foamete şi crime.

Gloriana îl privi calmă. Urmărise de multe ori ştirile la televizor, de când Lyn o luase cu trei săptămâni în urmă sub aripa sa protectoare şi avusese la dispoziţie ziare şi reviste.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune despre secolul tău, nu? Şi voi aveţi boli şi toate celelalte.

Lyn ridică uşor din umeri şi după ce puse pe masă ouăle şi şunca şi îşi luă o farfurie şi tacâmuri şi se aşeză lângă Gloriana.

— Nu te contrazic, dar totul e mai curat acum şi oamenii au mai multe drepturi.

— Da, fu ea de Acord, nu prea sigură însă, servindu-se cu porţii generoase de ouă şi şuncă. Cel mai mult îi plăcea şunca, nu în special pentru aroma şi frăgezimea ei, ci pentru simplul fapt că o putea mânca cu mâna, o metodă foarte familiară ei. Poate că ai dreptate.

— Am auzit un *„dar”* nerostit la sfârşitul frazei.

Gloriana zâmbi.

— Ai un auz foarte fin, zise ea amintindu-şi povestea pe care doica i-o citise în copilărie, înainte de prima călătorie în timp.

Lyn o privi serios.

— E vorba de Kembrook, bănui el.

— Soţul meu, îi aminti ea. De câteva ori discutaseră despre Dane şi de fiecare dată îi dăduse foarte clar de înţeles că acela va fi soţul ei pe vecie.

— Da, zise Lyn, oftând, soţul tău.

Şi cu asta, încheiară discuţia despre Kembrook.

Lyn plecă imediat după ce spălară vasele, lăsând-o pe Gloriana să continue cititul manuscrisului. Deşi era nerăbdătoare să se apuce de lucru, făcu mai întâi un duş, îşi schimbă hainele şi se pieptănă.

Apoi, când totul fu pregătit, aşeză manuscrisul pe

masă peste o faţă de masă curată. Puse o casetă nouă în aparat – Lyn le luase pe cele înregistrate – şi începu să citească cu voce tare.

Moartea lui Dane a fost atât de neaşteptată, încât părea un accident. Îşi părăsise soţia, pe Mariette şi cei doi copii, cu gândul de a se întoarce pe Continent ca mercenar, dar pe coasta Normandiei pierise într-un naufragiu. Autorul spunea în continuare că familia nu fusese prea îndurerată de moartea lui, fiindcă în nefericirea sa devenise un om rău şi se credea că Vrăjitoarea din Kembrook îi făcuse farmece.

Gloriana nu se miră că viaţa lui Dane îşi schimbase cursul şi nici nu îi păsa că istoria o acuză pentru suferinţele lui. Sperase până atunci că Dane îşi găsise liniştea, dacă nu dragostea, în braţele celei de a doua soţii şi rămase dezamăgită aflând că nu fusese aşa.

Imaginea lui Dane care se îneca în marea ostilă era atât de vie şi cutremurătoare în mintea ei, încât nu mai putu să citească – abia dacă mai respira.

Închise casetofonul bâjbâind după buton şi se duse la culcare.

Adormi profund, deşi se odihnise destul şi spre ziuă avu un vis.

Se afla în terma romană din catacombele de la Kembrook Hall şi sub picioarele goale simţea tăişul plăcilor de faianţă sparte. Două lumânări parfumate ardeau în sfeşnice de lemn sculptat, aruncându-şi slaba strălucire peste apa sulfuroasă. Dane stătea în bazinul din care ieşeau aburi, cu ochii închişi, palid şi tras la faţă.

Tristeţea se oglindea pe chipul lui.

Gloriana îi rosti numele, dar chiar dacă auzi, el nu-i răspunse.

Încărunţise şi pe piept avea cicatrici ale unor răni recente, urme de pumnal sau sabie. Era încă soldat şi lupta în războaie.

Alarmată, făcu un pas înainte, dar picioarele nu o ajutară să se apropie de el. Acum îl vedea pe

Kembrook ca printr-o perdea de fum şi îl strigă mai disperată decât prima oară.

El întoarse capul în direcţia ei. Gloriana citi în ochii lui o imensă tristeţe şi îndoială, de parcă ar fi văzut o fantomă. În ultima clipă înainte de a-l părăsi din nou, Gloriana realiză un lucru cutremurător.

Îmbătrânise foarte mult. Asta însemna că timpul nu se scurgea egal în cele două lumi. Dacă ar fi reuşit să se întoarcă la el, l-ar fi găsit pe Dane sau mort, sau prunc în leagăn.

În dimineaţa aceea nu se atinse nici de micul dejun, nici de manuscris şi casetofon. Făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî în magazin unde şterse praful şi se uită prin ferestrele pe care sclipeau stropi de ploaie, rugându-se să apară vreun client.

La prânz Janet îi telefonă să o întrebe cum se descurcă. Bucuroasă că aude o voce cunoscută, îi mărturisi că nu deschisese magazinul cu o zi în urmă. Îi spuse că Lyn o vizitase, dar nu scoase o vorbă despre profesorul Steimbeth şi manuscris.

Îi era teamă că dacă ar fi deschis discuţia, ar fi izbucnit în plâns.

— M-am tuns. Încă şocată îi era greu să poarte chiar şi o simplă discuţie, aşa că nu-i păsa dacă spunea lucruri stupide.

— Te-ai tuns? zise Janet bucuroasă. Sunt sigură că arăţi minunat, dar pari obosită. De ce nu închizi să te duci la un film sau în altă parte. Lyn ar fi fericit să te însoţească dacă nu are vreo urgenţă.

Gloriana îşi lăsă fruntea în palmă. Uneori îi era greu să înţeleagă ce spunea Janet. De pildă, nu-şi amintea, deşi ar fi trebuit, ce înseamnă cuvântul *„film”.*

— Nu vreau să-l deranjez pe Lyn. Şi aşa a făcut destule pentru mine.

Janet oftă.

— Sunt o trădătoare. Aici e o vreme minunată şi m-am săturat deja de soare, în vreme ce prietenii şi rudele

mele suportă vremea aceea mizerabilă. Dar tu poţi ieşi afară dacă vrei. Există autobuze, trenuri şi taxiuri.

Gloriana căută în memorie imaginea acelor mijloace de transport şi tocmai o găsise când Janet îi ură noapte bună şi închise telefonul.

Nici nu trecură cinci minute când, parcă îndrumat de mâna Providenţei, un autobuz opri în staţia din faţa casei. Din el coborâră călători zgribuliţi care-şi deschiseră umbrelele colorate ferindu-se de ploaia rece şi măruntă.

Cuprinsă de o bruscă şi irezistibilă dorinţă de a călători cu autobuzul, Gloriana alergă în sus pe scări să-şi ia banii, o haină şi una din umbrelele lui Janet. Apoi rămase cu ochii pe fereastră până apăru următorul autobuz, după aproape o oră. Înainte să-şi piardă curajul, închise magazinul, traversă strada şi se urcă în el.

După ce primi restul de la şofer Gloriana se aşeză. Privind pe geam se întreba unde merge. Staţiile erau foarte dese luând şi debarcând pasageri şi ea asculta cu interes discuţiile din jur, prefăcându-se că nu le aude.

Autobuzul trecea dintr-o localitate în alta şi treptat se lăsă seara. Când în zare se ivi Kembrook Hall, de-abia atunci realiză ce drum lung făcuse şi că tot timpul sperase să ajungă acolo.

— S-a închis deja, fetiţo, îi spuse şoferul văzând-o că îşi făcea loc spre uşă. Dacă vrei să ştii, acolo n-ai ce vedea decât o grămadă de pietre. Chiar şi pe o vreme însorită.

Gloriana se abţinu să-i atragă atenţia că nu îi ceruse părerea şi rămase pe treapta de jos. Şoferul apăsă pe o manetă şi deschise uşa. Vântul rece pătrunse înăuntru.

— Ultimul autobuz pleacă din Hadleigh peste o oră, chiar de acolo, din faţa farmaciei, o avertiză bărbatul. Gloriana rămase în drum, privind hotărâtă spre ruinele casei ei şi ale speranţelor zădărnicite. Ţine minte, altfel te aşteaptă o noapte friguroasă.

Gloriana ridică mâna făcându-i semn că a auzit, apoi se îndreptă cu paşi repezi spre vechiul castel, sărind peste bălţoace. Locul era împrejmuit de un gard metalic – zidul

se prăbuşise de mult – şi poarta era încuiată.

Gloriana nu îşi pierdu curajul. Îmbrăcată în jeanşi, una dintre cele mai grozave invenţii ale secolului douăzeci, după părerea ei – se cocoţă pe gard şi sări în curtea vechiului cimitir.

În turn şi în ghereta de la poartă ardea lumina, dar nu dădu atenţie, ci se strecură printre cripte ca o fantomă, fără să-i pese de frig şi de ploaia care nu mai contenea. Poate că dacă se aşeza exact pe locul în care se afla atunci când începuse călătoria în timp, va fi dusă înapoi.

Plouă din ce în ce mai tare, dar Gloriana aproape că nu observă. Se aşeză pe iarba udă, cu picioarele încrucişate, în faţa criptei roasă de vreme a Aureliei St. Gregory şi îşi ridică gulerul. Trebuia să aştepte. Doar atât. Să aştepte.

Frigul se înteţise, se lăsase întunericul, dar ea rămase cufundată în gânduri. După multă vreme auzi voci în jur, dar cum niciuna nu era a lui Dane, nu le mai dădu atenţie.

Treptat, nu mai simţi frigul ci o căldură, la început plăcută, apoi Insuportabilă. Nici întuneric nu mai era. Fulgere purpurii îi jucau în faţa ochilor.

— Lăsaţi-o în pace. Era Lyn. În starea de şoc în care se afla îi recunoscuse totuşi vocea hotărâtă, dar blândă.

Cum o găsise?

El o luă în braţe. În jur se adunase lume, dar în lumina caldă, roşiatică ea nu distingea decât nişte umbre. Îşi îngropă faţa în umărul lui Lyn.

— Acum eşti în siguranţă, zise el. Te-am găsit.

Gloriana simţea nevoia să plângă dar febra îi uscase lacrimile. Nu dorise să fie salvată. Singurul lucru pe care îl voia era să-şi găsească refugiul în vise, lângă Dane care încă trăia şi era fericit.

Îşi pierdu cunoştinţa şi când se trezi se afla în maşina lui Lyn şi a doua oară într-o casă pe care nu o cunoştea. Lumina puternică o orbi şi strânse din ochi. Simţea o durere în piept; fusese dezbrăcată şi în vene avea înfipte

ace. Tremurând de frig sau asudând auzea vocea lui Lyn, blândă, mângâietoare, rugătoare sau autoritară.

Toată noaptea avu coşmaruri. Îl căuta pe Dane cu disperare şi nu îl găsea în bezna îngrozitoare.

Când se trezi, umbrele întunericului se risipiseră în lumina mohorâtă a unei zile ploioase. Lyn era acolo, cu barba crescută, tras la faţă şi îngrijorat.

— Ţi-ai revenit, în sfârşit, zise el, strângându-i degetele în palmă de parcă ar fi vrut să o oprească acolo, în lumea ei.

La celălalt braţ Gloriana avea pusă o perfuzie, dar nu simţea nicio durere.

— Trebuia să mă fi lăsat acolo, zise ea cu voce înăbuşită, simţindu-şi gâtul uscat.

Lyn scuturâ din cap şi ochii îi luciră o clipă. Îi ridică palma şi o lipi de faţa sa şi ea îi simţi barba aspră.

— Nu vreau decât să-ţi port de grijă. Mă laşi?

Gloriana întoarse capul într-o parte şi îi răspunse tot printr-o întrebare.

— Cum ai dat de mine? îl întrebă închizând ochii. Acum ştia că Lyn o iubeşte şi nu dorea ca lui să-i pese de ea şi nici să-l facă să sufere.

— Custodele şi-a amintit de tine şi mi-a telefonat acasă.

— Te rog, Lyn, şopti ea. Lasă-mă cu viaţa mea. E mai bine pentru amândoi.

Lyn nu-i promise nimic, dar nici nu îi dădu drumul la mână.

Capitolul 14

Mai târziu, când îşi reveni pentru a doua oară, Gloriana se gândi mânioasă că făcuse o imprudenţă mergând la ruinele de la Kembrook Hall pe ploaie şi se lăsase dominată de emoţii, punându-şi în pericol viaţa şi pe a copilului. Pe viitor trebuia să fie mult mai prudentă şi să se gândească bine înainte de a lua o hotărâre.

Întotdeauna fusese o fire impulsivă.

Tocmai îşi spunea să nu se mai gândească la greşeala pe care o făcuse, când Lyn apăru în prag. Era obosit şi murdar, exact invers de cum arăta de obicei: îmbrăcat impecabil şi nonşalant.

— Eşti însărcinată, observă el, ţinându-i fişa medicală într-o mână. Deşi nu era medicul ei curant, făcând parte din personalul spitalului avea acces la orice foaie de observaţie, iar Gloriana aflase o mulţime de lucruri despre ce se făcea într-un spital, urmărind la televizor melodramele preferate de Marge şi doamna Bond.

Se ridică neliniştită între perne. O dureau oasele şi muşchii, răcise îngrozitor, dar nu era pe moarte.

Marge, care avea grijă de ea îi spusese că fusese internată în acel loc pentru a fi ţinută sub observaţie.

Îi răspunse într-un târziu cu un „Da” slab. Nu era un secret de care să se ruşineze, deşi în afară de Dane nu ştia nimeni că îi purta copilul. Era măritată cu el – chiar dacă murise de vreo şapte sute de ani.

— Ştii de mult? Lyn rămăsese în prag, cu un aer puţin distant şi ofensat.

— De prima dată, răspunse Gloriana gânditoare, netezind pătura. Şi nu exagera. După ştirea ei zămisliseră copilul în terma romană de la Kembrook Hall; în subconştient simţise născându-se o nouă viaţă.

— Păi, trebuia să-mi fi spus, veni imediat replica lui. Intră în cameră şi se aşeză lângă patul Glorianei. Chiar aşa, o femeie în situaţia ta are nevoie de linişte, de multă odihnă şi de vitamine.

Gloriana habar n-avea ce însemna *„vitamine”* şi nici nu întrebă, de teamă că Lyn va începe să-i explice în detaliu şi la nesfârşit.

Lyn o privi în tăcere, apoi continuă.

— Ţâţâi…?

— Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kembrook, nimeni altul, răspunse Gloriana, cu voce slabă, dar fără să şovăie.

— Te cred, zise Lyn oftând, dar el nu-ţi mai poate purta de grijă, Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kembrook, nu-i aşa?

Absenţa lui Dane, principala preocupare a Glorianei în viaţa ei de acum, îi îndurera sufletul. Probabil că din această cauză se agăţa cu atâta disperare de ultimele rămăşiţe iluzorii ale independenţei sale.

— Nu sunt nici invalidă, nici idioată, Lyn. Îmi pot purta singură de grijă.

Lyn arăta frânt de oboseală. Se lăsă pe spate în scaun şi oftă din nou.

— N-am vrut să te jignesc, spuse, abia stăpânindu-şi iritarea. Voiam doar să te ajut…

— Te rog, încetează să mă tot cocoloşeşti, izbucni Gloriana. După-amiază mă externez şi mă întorc direct la magazin. În cazul în care Janet nu m-a concediat până acum.

— Ştii bine că n-a făcut-o. Gloriana, nu te încăpăţâna. În situaţia ta e greu să lucrezi în comerţ, chiar dacă e vorba de magazinul lui Janet. Ai nevoie de odihnă, de hrană consistentă, de o atmosferă calmă…

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă faci să mă simt ca o pasăre în colivie!

— Bine, atunci renunţ, mormăi Lyn ridicându-se de pe scaun.

— Era şi timpul, replică Marge din prag.

Lyn deschise gura să spună ceva, dar renunţă şi ieşi din cameră.

— O face fiindcă ţine la tine, spuse Marge, mişcându-se de colo-colo, ocupată. Venise cu o sacoşă din care scoase o bluză bej tricotată, o pereche de pantaloni din catifea reiată, ciorapi, lenjerie şi pantofi. Hainele pe care le purtase în ultima călătorie la cimitir erau cu siguranţă la spălătorie, dacă nu cumva date la gunoi.

— Lyn nu trebuie să ţină la mine, murmură Gloriana, cu braţele încrucişate şi ochii închişi, făcând eforturi să nu plângă. E un om de treabă şi nu merită să sufere din cauza

mea.

— Dar aşa simte. Nu poţi împiedica oamenii să-şi exprime sentimentele. Nici să nu încerci, fiindcă nu e bine pentru nimeni. Acum, hai să te îmbraci şi am să te conduc la magazinul lui Janet. Şi, bătându-se cu palma peste buzunarul halatului purtat peste pantalonii albi de spital, îi zise: aici am reţeta pe care o ducem la farmacie în drum spre casă. Sunt vitamine şi alte medicamente antigripale.

Gloriana se lăsă pe mâna lui Marge şi în scurt timp, îmbrăcată, fu condusă afară într-un scaun cu rotile. Picioarele îi mai tremurau puţin, dar putea merge singură. S-ar fi simţit mult mai bine, fiindcă grija aceea excesivă mai mult o obosea.

După ce se opriră la farmacie – Gloriana aşteptă în maşină până ce Marge rezolvă cu reţeta – ajunseră, în sfârşit, acasă la Janet. Răsuflă uşurată; dacă tot nu putea fi la Kembrook Hall, cu Dane, servitorii şi toţi ceilalţi, trebuia să se mulţumească şi cu locul acela unde, măcar îşi putea purta singură de grijă.

Îi mulţumi din suflet lui Marge pentru ajutor şi fu mai mult decât fericită când femeia aceea atât de inimoasă plecă, dar nu înainte de a o instala într-un fotoliu confortabil, lângă un foc bun şi o cană cu ceai fierbinte şi parfumat.

Gloriana îşi înghiţi medicamentele, vitaminele şi antibioticele şi se cufundă într-un somn profund şi odihnitor. Când se trezi, Lyn stătea ghemuit în faţa focului, înteţindu-l cu bucăţi de lemne. În aer plutea un miros îmbietor şi el părea atât de singur şi neajutorat, încât Gloriana uită îndată supărarea şi îl salută pe un ton cordial.

— Întotdeauna intri în casele oamenilor pe furiş?

El o privi peste umăr, aruncându-i obişnuitul său zâmbet trist.

— Doar atunci când sun la uşă de o sută de ori şi nu-mi răspunde nimeni. Cum te simţi?

— Obosită, dar ceva mai bine. Tu?

El chicoti pe-nfundate.

— Mă simt de parcă aş avea pielea întinsă pe băţ.

Gloriana izbucni în râs având în faţa ochilor imaginea sugerată de vorbele lui dar, văzându-i durerea pe care încerca să şi-o ascundă, deveni din nou serioasă.

— Ai fost bun cu mine, spuse ea încet şi cu prudenţă, iar eu îţi sunt recunoscătoare mai mult decât ai crede, dar e mai bine pentru tine să nu-ţi mai pierzi vremea purtându-mi de grijă. N-ai nicio obligaţie.

— Dar, cineva trebuie s-o facă…

— Cineva chiar o face, Lyn, îl întrerupse Gloriana. Eu.

El îi întoarse spatele şi începu să privească flăcările, înfundându-şi mâinile în buzunare, dar Gloriana deja îl văzuse roşindu-se la faţă de supărare.

— Făcându-ţi de cap, nu? Plimbându-te printre morminte, pe ploaie…

Gloriana închise ochii o clipă şi trase adânc aer în piept. Reuşise încă o dată să-şi păstreze calmul, fiindcă eforturile lui prost înţelese nu erau decât încercări de a o ajuta.

— Recunosc că am greşit, dar asta nu înseamnă că am nevoie… sau că vreau să-mi poarte cineva de grijă.

Vorbele ei, deşi spuse pe un ton blând, avură efectul unei lovituri şi Lyn îşi încovoie umerii.

— Gloriana, trecutul e mort, spuse el fără milă. Lasă-mă să-ţi ofer un viitor.

Ochii Glorianei se umplură de lacrimi, dar ea le şterse cu dosul palmei înainte ca Lyn să se întoarcă şi să le vadă.

— Am un viitor. Tot ceea ce-mi doresc este un prieten.

— Eu întotdeauna am să-ţi fiu prieten, rosti el cu voce scăzută, privind-o cu faţa ascunsă în umbră.

— Sper, replică Gloriana, fiindcă nu ştiu cum m-aş descurca fără ajutorul tău.

Şi cu asta, se părea că ajunseseră la o nouă

înţelegere. Lyn nu-i mai aminti sentimentele sale intime, ci se grăbi să pună ia încălzit bucăţile de friptură înăbuşită de berbec aduse cu el de acasă.

În vreme ce Gloriana mânca, instalată tot în fotoliul din faţa şemineului, Lyn se apucă să facă ordine în foile manuscrisului profesorului Steimbeth.

— Am să-i trimit vorbă lui Arthur că nu te simţi în stare să termini de citit.

Gloriana se înfurie.

— Iar vorbeşti în numele meu. Tot ce pot să pun, domnule Kirkwood, este că vreau să termin ce am început. Din motive personale.

Lyn ridică braţele în semn că se predă.

— Perfect. Am să-i spun lui Arthur că faci progrese.

— Mulţumesc, replică Gloriana zâmbind.

Lyn îşi privi ceasul.

— E vremea să plec. Mă duc să-mi văd pacienţii. Se aplecă şi o sărută pe creştet, după care îi ură noapte bună şi ieşi.

Revigorată de medicamente, de câteva ore de odihnă şi de hrană consistentă, Gloriana dorea să se apuce imediat de lucru la manuscrisul profesorului Steimbeth. Punând deoparte tava pe care mâncase şi pătura moale adusă de Marge se ridică şi se duse la masă.

În câteva minute casetofonul funcţiona din nou şi se cufundă în citirea manuscrisului scris cu migăia, cu multă vreme în urmă de unul din fiii lui Dane. Relatarea se referea în continuare la generaţiile următoare şi Gloriana nu intră în amănunte – uneori plictisitoare, alteori fascinante, dar de cele mai multe ori tragice.

Termină lectura în zori şi simţindu-se încă în putere, îşi pregăti micul dejun, făcu un duş şi coborî în magazin. Ţinea cu orice preţ să se apuce serios de treabă, dovedindu-i astfel lui Janet că nu se înşelase acordându-i încredere.

Avu câţiva clienţi şi chiar făcu o vânzare bună unui turist american.

Rămasă singură în magazin tocmai se apucase să aranjeze câteva volume pe rafturi, folosind scara mobilă, când simţi zvâcnituri în cap şi o transpiraţie rece pe tot corpul. Se prinse de barele scării, de teamă că nu cumva să cadă.

O ceaţă întunecată, brăzdată de fulgere aurii i se aşternu în faţa ochilor şi simţi că leşină.

Apoi avu senzaţia că se rostogoleşte fără să se poată opri, precum Alice din povestea auzită în copilărie.

— Pe când se numea Megan fetiţa blondă care s-a trezit într-o gaură de şobolan. Se chirci să nu se lovească de podeaua tare, dar impactul nu se mai produse…

Cineva o împungea cu un băţ sau cu o coadă de mătură.

— Ridică-te, băiete şi vezi-ţi de drum, îi porunci o voce de bărbat. Pe aici nu sunt nici aziluri, nici cârciumi.

Gloriana deschise ochii şi văzu în faţa ei un om îmbrăcat într-o tunică ponosită din lână, ţinând în mână o bâtă de cioban – obiectul cu care, probabil, o lovise. Stătea rezemată de peretele unei cocioabe şi privind în sus văzu acoperişul de paie.

O bucurie reţinută îi inundă sufletul. Oare, visa?

Sau se întorsese la locul ei în istorie, lângă Dane?

Gloriana se ridică în picioare.

— Spune-mi, te rog, în ce an suntem şi în ce ţară?

Omul o privea năuc, uitându-se la hainele ei cu un amestec de uimire şi dezaprobare. Se dădu un pas înapoi de parcă se aştepta ca ea să arunce foc pe nări.

Gloriana nu mai spuse nimic, încercând să se concentreze în speranţa că va găsi, mijlocul de comunicare potrivit secolului treisprezece. Asta în cazul în care, într-adevăr, se afla în acel secol.

Repetă întrebarea rar.

— Ce tot întrebi? Suntem în anul Domnului o mie două sute cinci zeci şi şase, zise omul. Şi suntem în Anglia. Lucrurile astea trebuia să le ştii, băiete. De unde-ai apărut?

Doi ani, îşi zise ea, tulburată. Doi ani trecuseră de când dispăruse de la Kembrook Hall şi ceva mai mult de o lună în secolul douăzeci.

Multe lucruri se puteau întâmpla într-o perioadă atât de lungă. Brusc, un sentiment de teamă luă locul bucuriei. Manuscrisul profesorului Steimbeth nu era suficient de clar ca să-i fi dat de înţeles că se întorsese la timp ca să evite anumite nenorociri, iar dacă nu era aşa, o aşteptau mari suferinţe.

Următorul ei gând fu acela că omul o luase drept bărbat – probabil din cauza pantalonilor şi a părului tuns scurt.

Omul o smuci de braţ.

— Te-am întrebat de unde ai apărut? Ori îmi spui, ori o să te trezeşti cu oasele rupte.

Gloriana gândi rapid şi nu putu fi sigură că făcuse lucrul cel mai înţelept nici după ce faptul fusese consumat.

— De la Kembrook Hall.

Omul îi sări în faţă. Gura îi duhnea şi corpul nespălat îi mirosea şi mai urât.

— Kembrook Hall, zici? Minţi de-ngheaţă apele, fiindcă acolo nu mai bântuie decât fantomele.

Gloriana îşi simţi inima zdrobită.

— Cum aşa?

— Acum stăpânul locuieşte la Hadleigh Castle. Omul se opri să tragă o scuipătură, iar Glorianei i se întoarse stomacul pe dos. Să fie mai aproape de cârciumă.

Ea se smuci din strânsoarea ţăranului, ferindu-se să nu mai pună mâna pe ea. Privind disperată în jur, recunoscu locurile şi îşi dădu seama că se află în apropierea unui sat de lângă Hadleigh.

Neluând în seamă înjurăturile, Gloriana se grăbi să ajungă la colibele din vale, sperând să ceară, să împrumute sau să fure, dacă era nevoie, o rochie, îmbrăcămintea ei modernă ar fi atras atenţia şi n-ar fi avut curajul să răspundă întrebărilor curioase.

În drum spre Calway se furişă pe lângă căpiţele de

fân, dar când ajunse în sat se bucură că în centru întâlni o trupă de saltimbanci.

Erau acolo acrobaţi, mimi, dansatoare şi animale jigărite închise în cuşti de lemn.

Făcu un ocol evitând un urs prăpădit şi se apropie de un bărbat cărunt, mai mult fiindcă era cel mai înalt din trupă de saltimbanci şi avea un aer autoritar. Era înfăşurat într-o pelerină largă din mătase azurie, pictată cu stele aurii.

— Scuzaţi-mă, zise ea, apropiindu-se şi atingându-i una din mânecile lungi.

El se răsuci şi o privi în ochi. Pe buze îi apăru un zâmbet de parcă ar fi cunoscut-o. Poate că trupă mai trecuse vreodată pe la Hadleigh Castle, atunci când ea locuia acolo. Sau poate fuseseră la castel când Edward serba ziua în care primise titlul de Cavaler.

Gloriana tocmai îşi spunea că bărbatul cel înalt era un magician, când îl auzi rostind numai două cuvinte.

— Ai apărut. Tonul lui era a unuia care găsise, în sfârşit, un lucru de mult pierdut.

Gloriana clipi uimită, dar fiind nerăbdătoare să-l găsească pe Dane nu căută să-i ceară explicaţii referitor la remarca pe care o făcuse.

— Încotro mergeţi?

— La Hadleigh Castle, veni răspunsul, urmat de un oftat adânc şi trist. Mare durere a lovit locul acela.

Vestea se implântă în inima Glorianei ca o lance de gheaţă, dar nu trebuia să cedeze din nou sentimentelor. Greşeala o făcuse o dată, în vremea lui Lyn, umblând prin ploaie printre ruinele de la Kembrook Hall şi nu voia deloc să o repete.

— Aş vrea să mă alătur trupei de saltimbanci, îl anunţă ea. În felul acesta ar fi obţinut un costum care să-i acopere hainele acelea ciudate din lumea modernă şi, poate, o mască să-şi ascundă faţa. Dornică să-l revadă pe Dane, Gloriana îşi aminti manuscrisul profesorului în care scria că din ziua dispariţiei sale fusese numită Vrăjitoarea

de la Kembrook. Dacă ar fi declarat sincer cine este, fără să cântărească mai întâi situaţia, probabil ar fi avut necazuri.

— Ce ştii să faci, întrebă conducătorul trupei. Ochii lui sclipeau jucăuşi. Eşti dansatoare, magician sau, poate, înghiţitor de flăcări.

Gloriana înghiţi în sec.

— Cred că m-aş pricepe să dansez, zise ea nesigură. Apoi se lumină la faţă, amintindu-şi ce văzuse şi auzise în călătoria sa în secolul douăzeci. Şi mai ştiu să spun poveşti.

— Deci eşti povestitor. El îi atinse părui, curios, dar nu cu un aer obraznic.

— Eşti fată, sau băiat? O întrebă.

Gloriana se uită în jos la bluză largă pe care o purta peste pantaloni. Sânii mici aproape că nu i se distingeau.

— Ce-ar fi mai potrivit să fiu, zise ea, întâlnind licărul din privirea eretelui.

Bărbatul îşi dădu pe spate capul lăţos şi izbucni în râs.

— Chiar poţi să alegi? Ar însemna că eşti cel mai vestit scamator.

— Sunt fată, spuse Gloriana încet, sperând să nu i se ceară explicaţii despre părul tuns. Atingându-i umerii era destul de lung conform standardelor secolului douăzeci, dar ea se afla în secolul treisprezece, în care femeile nu-şi tăiau părul niciodată.

— Aha. Bărbatul îi întinse mâna în semn de salut. Eu sunt Romulus. Vei călători alături de noi la Hadleigh Castle şi după aceea… cine ştie, milady.

Mirată, Gloriana îşi miji ochii. Se părea că Romulus ştia cine este şi că o aşteptase. Dar când i se aruncă în braţe o pelerină purpurie brodată cu fir de aur, nu mai stătu pe gânduri.

Şi-o puse peste haine şi îşi trase gluga pe cap. Când nimeni nu se uită la ea, luă o mână de ţărână şi şi-o întinse pe faţă şi pe mâini, ca să semene cât mai mult cu ceilalţi.

După ce Romulus făcu câteva anunţuri şi singura căruţă fu încărcată cu recuzita de spectacol şi la ea înhămat un măgăruş cenuşiu – care servea, de asemenea şi ca atracţie a menajeriei – porniră la drum spre Hadleigh.

Gloriana nu încercă să lege cu nimeni o conversaţie, fiind cufundată în propriile-i gânduri. O parte din ea s-ar fi repezit într-o goană nebună să ajungă la Dane cât mai repede. Cealaltă parte se împotrivea, îndemnând-o să se întoarcă.

Totuşi, mergea înainte, cu mâinile în poală, capul plecat şi faţa ascunsă sub glugă.

O fată subţirică, într-o rochie maro, simplă, cu părul ascuns sub un văi ponosit se apropie de ea. Ca şi ceilalţi, în afară de Romulus, era murdară, dar părea că nici nu-i pasă.

Deşi îi plăcea curăţenia, poate nu ar fi sesizat contrastul, dacă nu ar fi avut posibilitatea să viziteze cel mai curat loc ce putea exista vreodată.

Rezistă impulsului de a strâmba din nas şi îşi privi tovarăşa de drum cu coada ochiului.

— Mă cheamă Corliss, îi spuse fata, prietenoasă, încât Gloriana nu avu inima să o respingă. Dansez şi ghicesc în rune.

Gloriana îşi dădu seama că îi zâmbeşte compătimitor. Corliss mai avea de trăit cel mult zece ani, deşi atunci era o fată zdravănă, dansa şi ghicea viitorul. Numai Dumnezeu o mai putea ţine în viaţă pe biata copilă în lumea aceea aspră.

— Poate am să te rog să-mi ghiceşti şi mie viitorul, zise Gloriana înainte să-i spună şi ea cum o cheamă, fără însă a menţiona numele St. Gregory sau să facă vreo aluzie la Dane.

Fata o privi direct în faţă, cu inocenţă.

— Milady, eu vă ştiu viitorul fără ajutorul runelor.

Gloriana simţi că încremeneşte de spaimă. Nu era sigură că vrea să ştie ce o aşteaptă, fiindcă, într-adevăr, putea fi ceva îngrozitor. Iar Corliss era a doua persoană

care i se adresa ca unei femei de rang nobil de când se reîntorsese.

— De ce îmi spui *„milady”*? o întrebă în şoaptă, trăgându-se mai aproape de fată, ca să nu fie auzite. Nu sunt decât o biată saltimbancă, o fată pribeagă, la fel ca tine.

Corliss îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— În tot ţinutul nu există decât o singură persoană care poartă numele ciudat de Gloriana. Eşti Vrăjitoarea de la Kembrook, nu-i aşa?

Înfricoşată Gloriana o strânse uşor de braţ, răspunzându-i în şoaptă.

— Te rog, nu mai rosti o asemenea blasfemie. Vrei să mă vezi acuzată de vrăjitorie şi arsă pe rug ca servitor al Satanei?

Lui Corliss îi pieri de pe faţă expresia plină de exuberanţă şi o privi nedumerită. Saltimbancii, în general consideraţi drept oameni certaţi cu legea, tindeau să fie mai îngăduitori decât majoritatea oamenilor, iar copila aceea uitase cu totul că orice avea legătură cu magia era un păcat de moarte în lumea în care trăiau. Actorii, aşa cum era şi Romulus, trebuiau să aibă mare grijă ca în evoluţiile lor să sugereze numai veselia, nicidecum teama sau groază.

— Eşti Lady Kembrook, care te-ai întors din Cealaltă Lume, nu-i aşa? insistă Corliss, tot în şoaptă. Cuvintele ei o lăsară înmărmurită pe Gloriana.

Se gândi să îi spună o minciună, atât era de disperată, dar bănui că fata îşi va da seama că minte.

— Ce ştii despre Kembrook şi despre ce se întâmplă la Hadleigh Castle. Spune-mi!

Corliss îşi muşcă buza de jos, dar nu fiindcă se codea dacă să-i povestească sau nu, aşa cum bănuia Gloriana, ci pur şi simplu fiindcă încerca să aleagă din învălmăşeala de gânduri, ce trebuia să-i spună ei.

— Se zice că Kembrook şi-a omorât fratele, pe Sir Edward, într-o încăierare cu pumnale.

Gloriana închise ochii încercând să-şi înghită nodul care îi ardea gâtul.

— Sfântă Fecioară, Maică Precistă, şopti ea, nu ca pe o ocară, ci ca o rugă.

— Toţi de-acolo sunt blestemaţi. Hadleigh a murit de friguri, iar nevasta lui, Lady Elaina, de atunci n-a mai vorbit cu nimeni. Tot timpul stă şi priveşte în gol şi când cineva îi vorbeşte nici nu-i dă atenţie.

Inima Glorianei se frânse de durere. Era prea târziu să mai împiedice lupta cu Edward – scumpul şi generosul ei Edward –, să-i mulţumească lui Gareth pentru grijă ce i-o purtase şi să-şi ia la revedere de la el, să o întâlnească pe Elaina şi să-i fie alături ca o soră şi prietenă devotată în vremuri de neagră disperare.

Nu mai trăia decât Dane şi trebuia să ajungă la el cât mai repede posibil pentru a-i oferi dragostea sa şi tot ajutorul şi consolarea pe care i le putea da. Nicio clipă nu regreta rugile fierbinţi şi neîncetate de a se întoarce acasă la soţul ei. S-ar fi dus chiar şi în iad dacă era nevoie.

— Nu e adevărat tot ce spune lumea, îi spuse ea lui Corliss când îşi recăpătă glasul.

— Ai să vezi cu ochii tăi, replică fata, făcând un semn din cap.

Când ajunseră la Hadleigh Castle soarele era la apus.

Inima Glorianei începu să palpite de emoţie când zări castelul, fiindcă între zidurile lui avea să-şi găsească iubitul, al cărui suflet era legat pe vecie de al ei.

În vreme ce aştepta, alături de Romulus, de Corliss şi de ceilalţi că porţile cele mari şi ruginite să fie deschise, Gloriana se gândea la jurămintele maritale. Era atât de nerăbdătoare încât se temea că nu va avea puterea să rămână deghizată şi că de îndată ce îl va vedea, îi va alerga în braţe.

La intrare ardeau torţele, sfârâind şi emanând miros de răşină, dar curtea exterioară, unde se organizau jocuri şi turniruri, era pustie. În vale sclipeau luminiţele din sat, palid în comparaţie cu becurile electrice din secolul

douăzeci, dar mai cald şi ospitalier.

Ceva mai optimistă intră odată cu trupă de saltimbanci pe aleea pavată cu pietre vechi, de pe vremea romanilor. Măgăruşul începu să zbiere şi oamenii dădură buzna afară să vadă cine sosise la o oră atât de târzie.

La cârciuma din sat, Dane St. Gregory tocmai trântea pe masă cana de cositor, cu atâta putere, încât băutura se împrăştie în jur.

Avea o senzaţie ciudată în capul pieptului, un amestec de bucurie şi teamă, care îi strângea stomacul.

Ea se află aici, aproape, îşi spuse deşi nu era omul înclinat să creadă în iluzii.

— A sosit o trupă de saltimbanci, anunţă cârciumarul, care ieşise printre primii să vadă de ce începuseră câinii să latre.

Dane se ridică de la masă clătinându-se pe picioare, privind spre uşă, având certitudinea că Gloriana se întorsese. Îi simţea prezenţa şi dragostea, la fel de palpabile ca în visele lui pe care le trăia cu intensitate. Acum era cu totul altceva.

Era treaz.

Complet treaz, deşi îşi câştigase proastă reputaţie de beţiv. Şi trântor, pe deasupra.

Îşi privi hainele murdare şi, ducându-şi mâna tremurândă la obraz, îşi frecă barba crescută gândindu-se dacă nu cumva febra nerăbdării ce îl cuprinsese era o altă festă pe care i-o juca imaginaţia. Nici nu se gândea că ar putea suporta dezamăgirea că ieşind afară să nu o întâlnească pe Gloriana.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Maxen din cealaltă parte a mesei. Velşul arăta mai rău decât Dane, dacă asta era posibil. De doi ani îl hărţuia pe nenorocitul de Merrymont şi vomită berea proastă englezească. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

Neluându-i în seamă vorbele, Dane o porni şovăind spre uşă, nesigur pe mişcările sale, ca şi cum ar fi fost legat cu o frânghie pe dinăuntru.

Saltimbancii, cea mai amărâtă şi patetică trupă pe care o văzuse vreodată, trecură în grup pe lângă el. Aveau să primească resturile de ia bucătăria castelului şi li se va da voie să doarmă peste noapte în grajduri, după cum era obiceiul.

Îi urmă câţiva paşi, apoi strigă după ei.

— Opriţi-vă!

Unul din ei, îmbrăcat într-o mantie purpurie cu glugă se opri… un străin, care avea totuşi, ceva ciudat în felul în care stătea nemişcat…

Dane îşi simţi inima pulsându-i în gât, sufocându-l, când la lumina torţelor şi a lunii descoperi silueta binecunoscută a soţiei pierdute. Nu o mai văzuse pe Gloriana de doi ani, răstimp în care trăise într-o continuă agonie, dar atunci când o strigă ea îşi duse degetul la buze şi scutură din cap.

Se apropie şi ea îl aşteptă.

— Te rog, zise ea în şoaptă, nu mă îmbrăţişa acum şi nu-mi rosti numele, ca să nu fiu acuzată de vrăjitorie. La momentul potrivit am să vin eu la tine, în terma romană unde a prins viaţă copilul nostru.

Dane o privea dezolat şi fermecat, dorind cu ardoare să o atingă, să o strângă la pieptul său şi niciodată să nu-i mai dea drumul – speriat, totuşi, că ce se întâmpla atunci nu era adevărat. Poate că visa, în camera sa de la Hadleigh Castle, sau din nou băuse prea multă bere.

Ea îi zâmbea cu blândeţe, de parcă ar fi ghicit gândurile ce îl frământau şi dorind să-l asigure că totul era aievea, după care se întoarse şi-i urmă pe ceilalţi spre grajduri.

Capitolul 15

Dane ajunse la Kembrook Hall înaintea Glorianei şi când ea alergă cu lampa în mână peste pietrele sparte, era în apă până la brâu, învăluit în lumina palidă a lumânărilor. Gloriana fugise de la Hadleigh Castle, urmând poteca

întunecată dar binecunoscută ce înconjura lacul şi luând-o apoi prin pădurea de stejari, temându-se să meargă pe drum ca să nu fie văzută şi recunoscută.

Se opri, cu inima zvâcnindu-i în piept şi gâfâind. Zi şi noapte visase clipa aceea, când ea şi Dane se vor regăsi, doar ei doi, iar acum nu îndrăznea să creadă că se întâmpla cu adevărat.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Dane spuse gâtuit de emoţie.

— Dacă nu eşti o vedenie, atunci vom rămâne împreună. Nu mai suport falsele iluzii.

Gloriana făcu un pas spre el.

— Nici eu, mărturisi ea, desfăcându-şi pelerina şi lăsând-o să cadă pe bancă. Încet, cu o sfială pe care nu o avusese niciodată în prezenţa lui, îşi scoase bluză, pantofii cu talpa flexibilă, pantalonii din catifea reiată şi lenjeria.

Dane se uita la ea cu priviri lacome, dar nu făcu nicio mişcare să se apropie de ea. Aceeaşi privire o avea şi Gloriana. O clipă rămase în picioare, goală, ca el să se obişnuiască cu imaginea ei, mândră de formele ei feminine şi de uşoara proeminenţă a pântecului, unde se dezvolta copilul lor.

Dane întinse o mână spre ea, aşa cum făcea în vis, dar Gloriana ezită, îngrozită că dacă mai face un pas, s-ar putea ca el să dispară. Sau că ea va fi din nou dusă în cealaltă lume.

— Vino aici, spuse Dane şi, deşi vorbele erau ca o poruncă, tonul pe care fuseseră rostite era blând şi rugător.

Gloriana se îndreptă spre marginea bazinului, coborî treptele tocite, simţi căldura apei, deşi tot corpul îi era încins de o flacără ce îi topea oasele şi muşchii şi făcea să-i clocotească sângele în vene. Când se prinse de braţul întins de Dane, sări peste o piatră, îşi dădu drumul şi el o prinse strâns de umeri.

Simpla lui apropiere o copleşea, poate fiindcă îl dorise cu disperare şi nu-i venea să creadă că dorinţa cea

mai fierbinte i se împlinise. Acum toate simţurile i se deşteptară, şi se simţea atât de ameţită încât se clătina pe picioare, de parcă ar fi băut din vinul cel mai tare.

Îşi puse palmele tremurânde pe umerii lui, iar el o prinse uşor de mijloc privind-o în ochii aburiţi de lacrimi.

— Avem multe lucruri să ne spunem, dar ele mai pot aştepta, fiindcă dacă nu te am acum, dorinţa mă va ucide.

Gloriana îi zâmbi trist. Aşa era, aveau multe lucruri de discutat – despre moartea lui Edward şi a lui Gareth, ca să numească numai două – dar Dane avea dreptate. Cu mila lui Dumnezeu, vor avea timp destul mai târziu pentru subiecte triste. Fiindcă nu reuşea să scoată un cuvânt, încuviinţă dând din cap.

Dane se aplecă şi o sărută, la început prudent, de parcă s-ar fi temut că o apăsare mai puternică ar fi făcut-o să dispară iar. Când îi găsi buzele fierbinţi şi fremătătoare, gata să se deschidă pentru el, ca un boboc de floare mângâiat de soarele primăvăratic, Kembrook gemu sălbatic şi o pătrunse adânc.

Gloriana se agăţă de el înteţindu-i dorinţa. Când el o ridică, îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui şi dându-şi capul pe spate, scoase un sunet de durere şi triumf, în timp ce el îi săruta cu lăcomie gâtul.

Apoi o penetră, ca atunci când dăduseră viaţă copilului lor în acelaşi bazin. Numai că acum el o excită cu vârful penisului, amânând cât mai mult posibil ceea ce ea aştepta cu nerăbdare. Ţinând-o de fese pe sub apă fierbinte, o privi adânc în ochi şi spuse.

— Mai târziu, milady, în patul nostru din camera turnului. O vom face pe îndelete şi am să-ţi ofer plăceri pe care nicicând nu ţi le-ai imaginat. Acum, însă, nu am puterea să mă abţin.

Gloriana îi sărută gura, pleoapele, tâmplele şi obrajii, lipită strâns de el, grăbindu-l să o pătrundă mai adânc.

— Nu mă face să aştept, milord. Te rog, şopti ea gâfâind.

Ia-mă cu toată pasiunea şi forţa…

Cu un urlet şi cu puterea coapselor lui de războinic, Dane o străpunse pe de-a întregul. Gloriana îşi lăsă capul pe spate în extaz, pierdută într-un labirint de artificii şi senzaţii, atât de intense încât nu credea că le poate supravieţui. Kembrook o ţinea strâns şi îi simţea spasmele. Cu faţa ascunsă în umărul ei şi neîncetinind ritmul o înălţa pe culmile plăcerii.

Când sosi momentul, ea îşi desfăcu picioarele, abandonându-se, cu degetele înfipte în părul lui. Îl auzi cum geme şi îl simţi inundând-o cu sperma caldă.

Rămaseră agăţaţi, rezemaţi unul de celălalt, fiindcă acolo, în mijlocul bazinului nu se puteau ţine de nimic. Nu mai erau două entităţi separate, ci un singur suflet, pe vecie îngemănat.

Treptat, îşi recăpătară vocea şi respiraţia, iar bătăile inimii reveniră la normal.

Dane vorbi primul. O prinse de bărbie şi îi ridică faţa, să-i privească ochii şi să-i pătrundă spiritul.

— Te iubesc. Acum şi dincolo de mormânt, şopti el.

Cu vârful degete lui ea îi trasă conturul buzelor, umflate, ca şi ale ei, de sărutări frenetice. Se simţea istovită, dar în minte avea clar imprimat manuscrisul profesorului Steimbeth.

— Eşti însurat cu Mariette de Troyes? îl întrebă, fără ranchiună sau cu intenţia de a-l judeca. Bărbaţii ca Dane aveau nevoie de moştenitori, iar în secolul treisprezece căsătoriile de cele mai multe ori se încheiau din motive practice, mai puţin din dragoste. Dacă s-ar fi însurat până atunci, nu ar fi însemnat că şi-a trădat sentimentele faţă de Gloriana, ci doar că făcuse un pas necesar pe un drum anevoios.

— Nu, răspunse el, privind-o drept în faţă. Dar suntem logodiţi şi peste două săptămâni se vor face jurămintele maritale.

— Asta înseamnă că nu ai comis un adulter, îl tachină Gloriana. Respiră uşurată şi ochii i se umplură de lacrimi, în ciuda vorbelor frivole. Următoarele cuvinte le spuse pe

un ton serios şi blând. O iubeşti, Dane?

El o strânse uşor în braţe.

— Cunoşti răspunsul, Gloriana – eşti singura femeie la care ţin. Se opri şi în colţul gurii îi înflori un zâmbet. Dacă asta te face mai fericită, află că nici eu nu-i sunt drag. A dat de înţeles că preferă să-şi petreacă restul zilelor într-o mănăstire.

Gloriana ridică dintr-o sprânceană.

— Acolo unde intenţionai să mă trimiţi pe mine, îi reaminti ea.

Dane chicoti şi o sărută pe gât.

— Da, nebunul de mine. Vino, milady. Ne aşteaptă patul nupţial. Dar, mai întâi, trebuie să te speli.

O duse în braţe până la marginea bazinului, unde o aşeză uşor pe trepte şi începu să-i cureţe negreala de pe faţă. Gloriana se ruşină, fiindcă uitase cu totul că se deghizase, însă curând, în timp ce el îi spăla trupul cu gesturi tandre şi uşoare, nu se mai gândi decât la iubitul ei.

Din unul din cuferele de sus el îi adusese o cămaşă de noapte, şi după ce se şterseră unul pe celălalt, el o îmbrăcă. Pelerina ei de saltimbanc şi hainele moderne rămaseră acolo, lângă lumânările care sfârâiau, în vreme ce ei se îndreptau spre treptele care duceau în turn.

Dormitorul părea nelocuit, ca şi restul castelului şi era luminat doar de razele palide ale lunii. Mai mult ca sigur că Dane nu mai dormise de multă vreme între pereţii aceia scorojiţi, deşi mobila se afla încă acolo, dar acoperită de un strat gros de praf şi pânze de păianjen.

După ce aşeză singura lampă pe care o aveau în mijlocul mesei, Dane se duse la pat, strânse aşternuturile şi le scuturǎ. Gloriana spera să nu apară vreun şoarece din salteaua de paie, ştiind totuşi că nimic nu ar fi împiedicat-o să o împartă cu soţul ei. Nimic, exceptând, desigur, un alt salt brusc peste secole.

Gândul o făcu să tremure iar Dane, atent la toate mişcările ei, observă.

— Ce e cu tine?

Ea privi în jur, puţin neliniştită.

— Dispariţia mea poate că are vreo legătură cu această cameră.

Dane termină de aerisit patul şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Dacă vrei ne putem muta în altă cameră, sau ne putem duce la Hadleigh.

Dar Gloriana scutură din cap. Camera turnului era ceva sacru pentru ea, fiindcă acolo făcuseră dragoste prima oară şi petrecuseră ore fericite împreună, râzând, discutând şi jucând şah.

— Aici vreau să rămân.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetului mare.

— Mi-e teamă că nu vom găsi locul sigur care să ne ferească de vraja ce a pus stăpânire pe tine, milady, dar dacă ne e sortit să mai fim împreună o oră, sau o sută de ani, să profităm de fiecare clipă.

— Ai un spirit foarte practic, replică Gloriana, încolăcindu-i gâtul cu braţele. Se străduia să zâmbească fiindcă ştia că puteau fi despărţiţi în orice moment, poate pentru totdeauna. Fiecare secundă era preţioasă. Trebuie să ne trăim clipă, dar avem multe lucruri de discutat.

Dane oftă şi îşi propti uşor bărbia de fruntea ei. Cu palme puternice de spadasin, îi frământa muşchii încordaţi ai spatelui. Mai oftă o dată înainte de a vorbi.

— Multe nenorociri s-au abătut asupra familiei St. Gregory, Gloriana. Dane se trase puţin să o privească în ochi. Nu se mai poate face nimic – Edward a murit, ucis de mine şi Gareth a murit şi el, răpus de friguri.

Gloriana cunoştea toate aceste tragedii, dar nu spuse nimic şi nici nu se arătă surprinsă. Ascultă.

— Nu există iertare pentru un om care-şi ucide fratele, spuse Dane pe un ton aspru. Dar, jur pe Dumnezeu, Gloriana, că nu am vrut s-o fac.

— Cum s-a întâmplat?

Dane îi dădu drumul din braţe şi se apropie de una

din ferestrele deschise, ridicându-şi piciorul pe pervazul jos, privind spre lac.

— După plecarea ta Edward mă blestema tot timpul. Credea că te-am omorât şi căuta urme să-mi dovedească vinovăţia. Altceva nu-l mai interesa şi nimeni, nici măcar Gareth, nu se mai înţelegea cu el. Mereu mă provoca, dar eu îl evităm. Într-o noapte s-a aruncat asupra mea de pe un zid. Singura mea vină a fost că eram beat. Făcu o pauză şi îşi trecu degetele prin păr. Era prea târziu când am văzut că era Edward. Deja îi străpunsesem gâtul cu pumnalul crezând că e un tâlhar, sau vreunul din soldaţii mei care căuta să se răzbune pentru cine ştie ce nedreptate.

Glofiana nu-şi şterse lacrimile, de care nici măcar nu ştia că îi udau obrajii. Până atunci moartea lui Edward fusese doar o poveste citită într-o veche scriere istorică, dar acum realitatea era dureroasă. Reală era şi mâhnirea celui care o provocase.

— Îmi pare atât de rău, zise ea.

Dane se întoarse să o privească, ascuns mai mult în umbră.

— Apoi a urmat Gareth, zise el brusc, după o lungă tăcere. Poate s-ar fi făcut bine, dar durerea cauzată de moartea lui Edward l-a răpus. Pierderea lui l-a adus în pragul nebuniei, fiindcă îl considera mai mult fiu decât frate al său.

Gloriana încuviinţă din cap. Şi încă nu se terminase totul. Dane mai trebuia să-i vorbească despre Elaina, pentru binele lui, dacă nu pentru al altcuiva.

— Elaina trăieşte, dar nu o mai duce mult, zise el.

— E de multă vreme bolnavă, Dane.

— Da, dar acum nu mai vorbeşte deloc. Ar fi murit până acum dacă călugăriţele nu i-ar turna în gură supă şi fiertură de ovăz, forţând-o să înghită. Nu vede nimic, deşi tot timpul stă cu ochii deschişi.

Gloriana era copleşită de durere. Elaina îi fusese o bună prietenă, Gareth, un tutore drept şi generos, iar Edward cel mai scump prieten din copilărie.

— Nu e numai vina ta, spuse ea cu blândeţe, ci şi a mea. Dacă nu aş fi plecat…

Într-o clipă el fu lângă ea şi o prinse de umeri.

— A fost o întâmplare nefericită că ai plecat, dar nu ai nicio vină.

Gloriana îi atinse faţa.

— Nici tu. Edward nu s-ar fi lăsat până ce nu te-ar fi provocat la luptă, doar îl ştiai cum e. Iar dacă Gareth nu a rezistat bolii, el e singurul răspunzător.

Dane îşi sprijini fruntea de a Glorianei şi un suspin adânc de disperare îi străbătu tot corpul.

— Ţine-mă strâns în braţe, şopti el, îmbrăţişând-o. Fă-mă, măcar pentru o noapte să uit chinurile prin care trec.

Kembrook o făcea să plângă, fiindcă şi el fusese ca şi mort, la fel ca Gareth şi ca sărmanul, dragul ei Edward. Dar acum îl regăsise şi în braţele ei îşi va găsi consolarea.

Îl luă de mână şi în tăcere îl duse la patul lor, părăsit şi mirosind a mucegai. Aşternu cearşaful peste saltea, apoi se întoarse spre soţul ei şi îi trase tunica peste cap şi îngenunchind îi dădu jos pantalonii şi cizmele din picioare.

Când rămase gol în faţa ei, în toată măreţia lui, ea rămase în genunchi şi îi sărută pulpele vânjoase.

Dane începu să tremure, complet vulnerabil. Bărbăţia i se ridică semeaţă când Gloriana i-o cuprinse în mână, făcându-l să gâfâie şi să exclame mormăind.

Muşcând-o uşor şi apoi trecându-şi de câteva ori limba peste ea, Gloriana îi provocă gemete prelungi de plăcere. Aceasta era pedeapsa ei pentru că mai devreme, la terma romană se abţinuse, amânând finalul, pentru scurt timp, de altfel.

Seara era răcoroasă, dar pielea lui Dane strălucea de transpiraţie. Legănându-se uşor, ca ea să-i poată cuprinde cu totul, chinul deveni insuportabil atunci când luându-i penisul în gură începu să-l sugă cu poftă şi şi-ar fi satisfăcut imediat dorinţa dacă ea nu s-ar fi retras de fiecare dată cu o clipă înainte.

Când nu mai putu rezista, jocul luă sfârşit. Prinzând-o

de umeri o întoarse pe spate. Paiele din saltea foşniră când Dane îi ridică Glorianei cămaşa de noapte şi îi lipi călcâiele de trupul său puternic, îngenunchind îi desfăcu picioarele strecurându-şi încet, încet palmele între pulpele ei.

— Şi acum, doamna mea, îmi voi lua revanşa pentru tot ce-am îndurat, zise el şi Gloriana îi simţi răsuflarea lângă cuibul umed şi fierbinte ce adăpostea bucăţica de carne din care el urma să se înfrupte.

Gemu şi îşi arcui spatele, oferindu-i-se fără reţineri şi ruşine.

El râse şi punându-şi vârful degetului mare pe locul ce-i dorea dezmierdările limbii, începu să îl frece uşor, cu mişcări circulare.

— Asta-i numai începutul, soţioara mea. Te voi face să gemi şi să te zvârcoleşti în pat, până în zori şi mult după aceea.

Vorbele lui şi mângâierile ce le însoţeau o excitară pe Gloriana. Îşi trase cămaşa peste cap şi rămase în lumina lunii, pândindu-i ca o tigroaică înfometată fiecare mişcare.

Când o atinse cu limba ea scoase un geamăt înăbuşit şi îşi ridică tălpile pe umerii lui, înălţându-se spre el, oferindu-se ca o cupă cu nectar.

Dane chicoti, iar sunetul reverberă în ea pornind din zona cea mai sensibilă, făcând-o să ţipe din nou, de această dată de nerăbdare, printre sărutări scurte şi uşoare.

El îşi înălţă capul.

— Ce s-a întâmplat? Vrei să spui că nu-ţi place?

Gloriana simţi un fior în tot corpul, culminând cu un suspin de plăcere.

— Te vreau… nu mă mai chinui, te rog.

— Ţi-am auzit ruga, spuse el când ea se lăsă tremurând pe saltea, cu pielea lucind de transpiraţie şi fiecare nerv încordat dorindu-şi relaxarea. Dar pentru moment nu ţi-o pot îndeplini. Atât de mult îmi place să te savurez încât nu mă pot opri. Şi nu am uitat cum m-ai înălţat pe culmile extazului, fără să te înduri de chinurile

mele.

Gloriana începu să-şi mişte capul dintr-o parte în alta, ca în agonie şi strânse în pumni cearşaful, fiecare muşchi din coapse şi stomac pulsându-i de dorinţă.

În orele de frenetică plăcere ce urmară el nu-i lăsă o clipă de răgaz. Adormiră în zori, îmbrăţişaţi, prea obosiţi să se mai mişte sau să aibă vise şi se treziră mult după prânz.

Ca întotdeauna, Dane fu primul în picioare. În timpul nopţii, una din slujnicele rămase credincioase, instruită dinainte de stăpânul de la Kembrook Hall, adusese un lighean cu apă şi un coş cu mâncare: brânză, o pulpă rece de căprioară şi două păsări bine rumenite.

Mirosul apetisant o trezi pe Gloriana, cel puţin în parte, din plăcuta reverie.

— Mor de foame.

Dane râse.

— Ţinând seama de caznele la care ai fost supusă azi-noapte, nici nu mă surprinde. Şi, aducând coşul în pat se aşezară să mănânce, stând goi, turceşte, faţă în faţă.

La remarca lui, Gloriana făcuse o mutră ofensată, dar se abţinu să comenteze înainte să se înfrupte bine dintr-o bibilică. Apoi, fiindcă în cameră era răcoare îşi puse cămaşa.

Când se aşeză din nou în pat îi spuse gesticulând cu un copan în mână.

— E o dovadă de proastă creştere pentru un gentleman când face aprecieri asupra felului în care se comportă o doamnă în pat.

— Hai să nu mai discutăm despre bună creştere, spuse Dane luând o bucăţică de brânză din coş şi muşcând din ea în felul acela care pe Gloriana o făcea să-şi simtă sângele clocotind în vene. Eu te vreau aşa cum eşti.

Gloriana se îmbujoră la faţă şi îşi simţi corpul dogorind. Noroc că se îmbrăcase!

— Şi nici n-am de gând să mă schimb, stăpâne, spuse pe un ton îndărătnic. Acum, însă, trebuie să discutăm

lucruri importante.

Dane ridică o sprânceană.

— Ce-ar putea fi? Ţi-am povestit despre moartea lui Edward şi a lui Gareth…

Gloriana se abţinu să-l atingă, ca să nu facă din nou dragoste şi să amâne discuţia.

— Amândoi îi vom plânge, spuse încet, acum însă am să-ţi povestesc despre viitor. Îşi atinse pântecele cu palma, uşor ca o mângâiere. În vreme ce acolo unde am fost, la sfârşitul anilor 1990, au trecut doar câteva luni, aici, în lumea noastră s-au scurs deja doi ani.

El nu spuse nimic. O privea şi aştepta să continue.

Ea se rugă în gând ca el să înţeleagă ce înseamnă această diferenţă de timp pentru sarcina ei. Dacă ar fi rămas în secolul treisprezece copilul s-ar fi născut cu mai bine de un an în urmă.

— Noi doi vom avea un copil, zise.

Dane încuviinţă.

— Ştiu.

Gloriana puse jos copanul. Îi pierise pofta de mâncare.

— Totul e atât de confuz… de imposibil.

El îi luă mâna şi îşi trecu degetele aspre peste încheieturile ei delicate.

— Da, recunoscu el. Unde vrei să ajungi, Gloriana?

— La copil, zise ea tristă. N-aş suporta dacă ai crede că te-am înşelat.

Dane zâmbi.

— E de neînţeles ce s-a întâmplat cu noi, dar ştiu prea bine – inima ta pură îmi spune că nu poţi minţi nici dacă ar fi cea mai prudentă atitudine.

Ea îl strânse de Mână.

— Dar toată viaţa va trebui să trăiesc ascunsă. Ai uitat că mi se spune Vrăjitoarea de la Kembrook? Nu înţelegi că voi fi spânzurată, sau arsă pe rug dacă servitorii şi ţăranii află că m-am întors? Privi în jos la coşul plin de resturi şi simţi că păieşte. Nu vreau să mor.

Dane dădu coşul la o parte cu o lovitură de picior care îl rostogoli pe duşumea şi îngenunchind o luă în braţe.

— Jur pe toţi sfinţii, pe Sfânta Fecioară, pe Christos că nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău! şopti el cu buzele în părul ei.

Agăţându-se de el, Gloriana îşi aşează obrazul pe umărul lui gol. Sub pielea netedă şi fierbinte îi simţea muşchii tari şi de neclintit, dar pentru ea erau perna cea mai moale.

— Nu poţi lupta împotriva întregii creştinătăţi. Deşi eşti cel mai viteaz şi mai puternic dintre toţi, tu eşti unul singur, iar ei sunt mulţi.

Dane îi cuprinse faţa în palme şi i-o ridică să o privească în ochi.

— Le vom spune că ai fost răpită şi că te-ai întors pe ascuns, după ce s-a plătit pentru tine o mare răscumpărare. Maxen ne va ajuta să împrăştiem zvonul.

— Dar Judith a văzut…

— Când ai dispărut era aproape la fel de speriată ca mine. Poate fi convinsă să jure că ai fost răpită de tâlhari şi că a fost atât de tulburată încât numai acum şi-a amintit ce s-a întâmplat în realitate.

Gloriana ar fi vrut din tot sufletul să creadă că planul lui nu va da greş, deşi nu credea că vor reuşi. Pe de altă parte, dacă acelor oameni simpli li se spunea o poveste bine ticluită, exista şansa să fie crezută. Precis că o răpire pusă la cale de bandiţi era mai credibilă decât ideea că o femeie în carne şi oase a dispărut în neant ca aburul din oală!

— Adu-o pe Judith la mine, spuse ea în cele din urmă. Şi pe călugărul Cradoc şi pe Eigg. Vom încerca planul tău, dar mai întâi trebuie să-mi promiţi ceva.

— Orice, acceptă Dane mângâindu-i părul.

— Nu te grăbi să faci promisiuni, îl atenţionă Gloriana pe tonul cel mai serios. Vreau să te rog ceva. Se opri şi suspină îndelung, apoi continuă rar. Dacă soarta ne

e potrivnică şi am să fiu acuzată de vrăjitorie, jură-mi, pentru binele meu şi al copilului din pântecele meu, că înainte de a mă arde pe rug îmi vei străpunge inima cu o săgeată.

Auzindu-i rugămintea Dane se albi la faţă ca un cadavru.

— Mă rog să nu se ajungă până acolo, zise el strângându-i tare mâinile. Dar ai cuvântul meu, Gloriana că vei muri fără chinuri, de mâna mea, fără să simţi atingerea flăcărilor.

— Aşa să fie, zise Gloriana pe un ton grav, căutându-i privirea şi prin ea sufletul, după un semn cât de mic că ar minţi-o, dar nu văzu nimic.

Aranjând astfel lucrurile, Gloriana şi Dane făcură din nou dragoste, de această dată încet şi cu gravitate, dar momentul final nu fu mai puţin plăcut, mai puţin pasionant, fiindcă el însemna pecetluirea unui angajament cât se poate de periculos.

Când terminară, Dane turnă apă din lighean şi se spălară. Apoi el se îmbrăcă, îşi puse sabia la brâu şi ieşi, atrăgându-i atenţia Glorianei pe un ton răstit să zăvorască uşa după el.

Ceea ce şi făcu, de parcă ar fi fost rugată, cu toate că porunca lui, înţeleaptă de altfel, fiind totuşi o poruncă, îi lezase orgoliul.

Apoi îşi ocupă timpul scoţând din cufere la aerisit pe spătarele scaunelor şi pe mese, cămăşi, rochii şi pelerine. Răsfoi câteva cărţi prăfuite, dar mare parte din timp se plimbă neliniştită prin cameră, aruncând priviri prin ferestrele înguste, pândind întoarcerea lui Dane.

Pe înserat el apăru însoţit de călugărul Cradoc, de Maxen, Judith şi seneşelul Hamilton Eigg. Fiindcă îi văzuse jos în curte îi aşteptă cu uşile larg deschise înainte ca ei să ajungă sus, în turn.

Când o văzu, Judith scoase un ţipăt de fericire şi se aruncă la picioarele Glorianei.

— Milady! Oh, milady, Sfânta Fecioară mi-a auzit

ruga şi te-a smuls din ghearele Necuratului, aducându-te din nou printre noii

Gloriana o mângâie pe păr. Faţa fusese întotdeauna credincioasă şi harnică, neaşteptând decât hrană, o rochie şi un loc de dormit şi nedorind decât să-i mulţumească pe cei pe care îi slujea.

— Rugăciunile tale m-au salvat, într-adevăr, zise Gloriana cu blândeţe. Acum, ridică-te. Te rog.

Dane stătea cu braţele încrucişate la piept, în vreme ce Eigg se căznea să aprindă cu amnarul o lampă cu ulei, pentru a face mai multă lumină. Maxen păzea uşa, cu sabia scoasă din teacă, iar călugărul Cradoc o ajută pe Judith să se ridice.

— Biată copilă, i se adresă el fetei, deşi privirea îi era aţintită asupra Glorianei. Avea ochii măriţi de uimire, dar tonul şi expresia feţei erau calme ca de obicei. A fost atât de îngrozită în ziua aceea încât n-a mai fost sigură ce a văzut.

Judith plângea înăbuşit.

— În curtea bisericii erau nişte tâlhari ascunşi după pietrele de mormânt. Nu-i aşa, Judith? Şi au răpit-o pe doamna care era singură.

Buzele lui Judith tremurau şi se uita la Gloriana cu ochii în lacrimi:

— Milady, spune-mi ce-am văzut şi asta am să susţin până în pânzele albe.

Gloriana ştia că spune adevărul şi fu mişcată, o dată în plus, de loialitatea slujnicei.

— Nu merit atâta devotament din partea ta, dar viaţa mea depinde numai de tine. Gloriana o luă de mână cu blândeţe şi o puse la masă ca pe un egal al său, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei. Ascultă cu atenţie, Judith şi nu uita nimic din ce-ţi spun acum. În ziua aceea, acum doi ani ploua slab şi tu m-ai văzut printre mormintele de la Kembrook Half. Tocmai veneai să mă iei – lucrul acesta era adevărat – când ai zărit nişte oameni pândindu-mă. N-aveai cum să-mi sari în ajutor şi nimeni nu era în

apropiere, fiindcă soţul meu şi soldaţii plecaseră la luptă.

Judith îi strângea degetele şi privea în gol, ca în transă, imaginându-şi scena.

— Ai ţipat, milady şi erai atât de înspăimântată că mi s-a frânt inima atunci când i-am văzut cum bruscau cea mai frumoasă doamnă din ţinut.

— Cei pe care i-ai văzut erau tâlhari. Şi adăugă, răspicat. Necunoscuţi. Nu trebuiau făcute speculaţii cum că Merrymont ar fi fost implicat în acea fărădelege altfel, cu siguranţă, s-ar fi produs un nou măcel. Am ţipat şi m-am zbătut, dar n-am putut scăpa, iar tu nu m-ai mai văzut de atunci. Am scăpat şi m-am întors la Hadleigh Castle cu o trupă de saltimbanci.

— Da, consimţi cu înfocare Judith, cu faţa udă de lacrimi, Aşa e milady. Cum spuneţi.

Întreaga seară Judith fu instruită cum să-şi spună povestea, fiind verificată, pe rând, de Dane, Eigg, călugărul Cradoc şi chiar de Maxen, care aşa cum arăta, murdar şi fioros, el însuşi părea un om certat cu legea. Când terminară, Gloriana era convinsă că biata fată chiar credea povestea care îi fusese inoculată în minte.

— Mâine, spuse Dane, când Judith se retrase într-un colţ ghemuindu-se pe un maldăr de păturі să se culce, vom anunţa întoarcerea lui Lady Kembrook acasă şi vom organiza un ospăţ regesc.

— Locul ăsta nu prea e potrivit, mormăi Eigg, ursuz şi călugărul îi aruncă o privire dojenitoare, fără însă a-i spune ceva.

Dane îi întinse mâna Glorianei şi o trase lângă el. În clipa aceea ea chiar credea că lucrurile se vor aranja şi că amândoi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Capitolul 16

După ce Maxen, Eigg şi călugărul Cradoc părăsiră camera turnului, Gloriana îşi întoarse privirea spre Judith care dormea.

— Uite-o, cum stă acolo ca un câine. Astea nu-s condiţii de trai pentru o fiinţă omenească.

Dane stătea în spatele Glorianei, cu palmele pe umerii ei, oferindu-i protecţie şi sprijin.

— Cred că pe lângă sufletele acelea luminate pe care le-ai cunoscut în viitor noi îţi părem primitivi. Îţi e dor de vremurile şi de locul acela?

Gloriana se răsuci şi îşi privi soţul în ochi. Cuvintele le rostise cu uşurinţă, dar chiar şi în lumina palidă a lămpii ea văzu cât era de neliniştit.

— Nu, răspunse, la fel de sinceră ca întotdeauna. Tot ce-mi doresc este să fim împreună pentru totdeauna.

El îi mângâie obrazul cu un deget.

— Aici totul e mai bine, nu-i aşa? insistă el cu blândeţe.

Ea oftă.

— Şi în secolul douăzeci există nenorociri şi pericole şi am avut impresia că nici oamenii nu s-au schimbat prea mult, mă refer la sentimentele lor.

— Ai cunoscut un bărbat… care te iubeşte, o iscodi Dane. Tonul lui nu era nici acuzator, nici ironic, nici…

Lyn Kirkwood, îşi spuse Gloriana simţind o uşoară împunsătură în inimă. Deşi nu-şi dorea să se mai întoarcă vreodată acolo, îi era dor de Lyn şi de sentimentele lui tandre, dar şi de Janet şi Marge. Asemenea prieteni rar întâlneşti, indiferent de timp sau loc.

— Dar eu nu-l iubeam, replică Gloriana privindu-l în faţă. O clipă îşi ţinu respiraţia, apoi îl întrebă. De unde ştii?

— L-ai rostit numele în somn.

Gloriana îi cuprinse mijlocul şi îşi lăsă obrazul pe umărul lui.

— Sunt sigură că pe tine te strigam, fiindcă de când ne-am despărţit te-am căutat zi şi noapte.

El o îmbrăţişă făcând-o să se minuneze cum o simplă atingere o putea emoţiona până în străfundul sufletului. Cu toate acestea el îi vorbi pe un ton grav.

— Cu puţin timp în urmă m-ai făcut să-ţi promit că îţi voi face moartea uşoară înainte să fii arsă pe rug. Acum, vreau să-ţi cer şi eu ceva în schimb.

Ea îşi înălţă capul să-l privească. Inima i se zbătea nebuneşte în piept ca aceea a unei păsări prinse şi închisă în colivie.

— Despre ce e vorba?

— Dacă nu putem fi împreună, Gloriana, dacă Doamne fereşte, vei fi din nou luată de lângă mine – trebuie să accepţi dragostea pe care ţi-o oferă bărbatul acela şi să-i devii soţie. Ea încercă să protesteze, dar Dane îşi puse degetul pe buzele ei. Şşşt. Ai nevoie de cineva care să te ajute dacă vei fi dusă într-o lume străină, la fel şi pe copil. Voi fi mai liniştit ştiindu-vă în siguranţă.

Gloriana îşi înghiţi lacrimile, oprindu-le pe cele care îi umezeau ochii. N-avea rost să-i explice lui Dane că femeile din secolul douăzeci nu consideră acesta un motiv destul de serios pentru a se mărita; şi oricât de inteligent ar fi fost, Kembrook nu ar fi înţeles mentalitatea şi obiceiurile acelea, atât de străine lui.

— Dacă îmi ceri asta, spuse ea când reuşi să vorbească, mai întâi, spune-mi cum voi putea suporta atingerea buzelor şi mângâierile altui bărbat, cum m-aş putea culca cu altcineva ascultându-i şoaptele de dragoste, când eu pe tine te iubesc şi te voi iubi, chiar de-ar fi să ne despărţim pentru totdeauna?

Kembrook se aplecă şi o sărută scurt.

— Nu-ţi pot spune decât că mi-e greu să mi te imaginez soţia altuia, dar mult mai greu mi-e să te ştiu singură, neajutorată sau în pericol, fără posibilităţi să creşti copilul. Cum se numeşte bărbatul acela care te poartă în inimă?

— Lyn Kirkwood, răspunse Gloriana, cu voce pierdută, de parcă soarta i-ar fi fost deja pecetluită.

I se părea o impietate să rostească numele acela în faţa soţului ei, deşi nici măcar cu gândul nu-i fusese necredincioasă lui Dane.

El o opri cu un nou sărut, mai lung şi mai pătimaş decât cel dinainte, apoi îi spuse.

— Jură-mi pe sufletul tău nemuritor, Gloriana, că dacă va fi să ne despărţim, te vei întoarce la Kirkwood şi vei fi a lui.

Cum îi putea promite din suflet aşa ceva, iubitului său Dane St. Gregory? Şi cum îl putea minţi când el o privea atât de încordat, cu ochi plini de adoraţie? Asemenea jurăminte erau greu de făcut chiar şi de către Gloriana, femeie mult prea emancipată pentru secolul în care trăia, dar care petrecându-şi cea mai mare parte a vieţii în secolul treisprezece, considera jurămintele şi problemele sentimentale, lucruri ce trebuiau tratate la modul cel mai serios. Altfel şi-ar fi atras osânda veşnică.

Dar, văzând chipul lui Dane, îşi dădu seama că el nu îşi va găsi liniştea până ce nu va avea cuvântul ei, aşa că oftând încuviinţă din cap şi spuse.

— Va fi aşa cum spui tu.

— Acum sunt mulţumit, deşi ţi-a venit greu să o faci.

Gloriana îşi îndreptă privirea spre fereastră, dincolo de care se vedea cerul înstelat. În lumea lui Lyn, atât de departe şi, totuşi, aproape, oraşele erau atât de puternic luminate încât nu mai puteai vedea aproape deloc splendoarea nopţii, nu mai auzeai ciripitul păsărelelor şi nici şoapta vântului.

— Trebuie să o văd pe Elaina. Vrei să mă duci la ea? Acum.

— Da, răspunse Dane după o clipă de gândire. Dacă spun nu, oricum te duci.

Gloriana schiţă un zâmbet. Se afla în camera din turn şi Dane stătea în faţa ei, în carne şi oase. Dacă dorea îl putea săruta, îl putea atinge, îi putea auzi vocea. Era o prostie să piardă vremea gândindu-se la nenorociri care, poate, nu se vor întâmpla vreodată.

— Aşa e, stăpâne, zise ea pe un ton mieros, făcând o scurtă reverenţă. Vii sau nu cu mine, eu tot mă duc la ea şi mă bucur că ai priceput asta imediat.

Dane îşi dădu ochii peste cap şi făcu semn spre uşa lăsată larg deschisă de Maxen şi ceilalţi. Gloriana îşi luă repede o pelerină şi ieşi.

Peleus, calul lui Dane era priponit în curte şi după ce îl înşeuă, încălecă şi întinse braţul să o salte în spatele lui. O clipă mai târziu se îndreptau la trap spre poartă.

Ţinându-se bine de el, Gloriana încerca să distingă în lumina lunii locurile pe unde treceau, gândindu-se că nu exista un singur Hadleigh Castle sau un singur Hadleigh, ci numărul lor era infinit şi că, poate fiecare nouă clipă era o lume în sine, ce forma un tot unitar.

Asta depăşea limita ei de înţelegere.

Când ajunseră la zidurile mănăstirii, afară era întuneric beznă, dar înăuntru mai ardeau câteva lămpi. Călugăriţele se culcau devreme fiindcă dimineaţa trebuiau să se trezească înainte de cântecul cocoşilor pentru rugăciune. Cu toate acestea, când

Dane strigă să li se deschidă, porţile scârţâiră lăsându-i să treacă.

În curte o văzură pe stareţa Margaret, îmbrăcată ca întotdeauna într-o rochie cenuşie şi în picioare cu pantofi cu tocul jos. Avea părul acoperit cu un văl şi privea în sus, surprinsă.

— Unde este Elaina? o întrebă Dane, coborând de pe cal şi ajutând-o pe Gloriana să se dea jos. Deşi stăpâna de la Kembrook Hall purta glugă pe cap, nu încerca să-şi ascundă faţa. Călugăriţa avea mintea ageră şi n-avea niciun rost să încerce să o înşele.

Femeia îşi împreunase palmele cu smerenie şi înainte să îi răspundă lui Dane îşi înclină capul să o vadă mai bine pe Gloriana.

— Zace în pat, pe moarte.

De-a lungul anilor, Gloriana venise deseori să o vadă pe Elaina aşa că ştia bine drumul spre chilioara ce dădea spre grădină. Dane lăsă căpăstrul din mână şi se luă repede după ea.

O găsiră pe Elaina întinsă în patul îngust de sub

fereastră. Pe masă ardea o lumânare care îşi răsfrângea strălucirea palidă în părul ei despletit. Cu ochii închişi şi braţele încrucişate pe piept, părea ca moartă.

Pe un scăunel lângă pat stătea o călugăriţă care îngâna o rugăciune pentru mântuirea sufletului stăpânei sale. Stareţa îi făcu un semn din cap şi tânăra se ridică şi ieşi din încăpere.

— Nu am fost anunţat, îi reproşă Dane stareţei, aşezându-se pe patul de piatră lângă Elaina. Este văduva fratelui meu şi avem obligaţii faţă de ea.

— Şi ce-ai fi făcut? replică bătrâna pe un ton calm.

Dane se întoarse şi o privi cu asprime, în timp ce strângea degetele Elainei.

— Mi-aş fi găsit liniştea. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra fiinţei care zăcea nemişcată – îmbătrânită, dar încă frumoasă, ca o prinţesă vrăjită de o forţă a Răului, l-aş fi cerut iertare pentru ce-am făcut şi pentru lucruri pe care nu am apucat să le fac.

— Sunt sigură că stăpâna mea ştie că te căieşti, zise stareţa împăciuitor şi ieşi, lăsându-i pe Dane şi Gloriana singuri cu Elaina în cea mai sărăcăcioasă dintre chilii.

Gloriana se aşează pe scăunel, se trase mai aproape de pat şi îşi aşează palma pe fruntea rece a Elainei.

— Ah, Elaina, şopti ea. Chiar trebuie să părăseşti această viaţă atât de curând?

Dane se ridică şi se duse la fereastră. Nu scoase o vorbă dar nici nu era nevoie, fiindcă Gloriana ştia foarte bine ce gândeşte – se acuza pentru că, indirect se simţea răspunzător de agravarea bolii Elainei. Dacă Edward nu ar fi murit şi durerea nu i-ar fi şubrezit şi mai mult sănătatea lui Gareth…

Elaina tresări uşor şi deschise ochii. Gloriana se aplecă mai aproape de ea, dar nu-şi făcea speranţe ştiind că în preajma morţii, oamenii îşi revin pentru scurt timp. Mai văzuse aşa ceva când scumpa ei Edwenna fusese răpusă de friguri.

— Dane, şopti Gloriana.

Chipul frumos al Elainei se destinse. Căutând mâna Glorianei o strânse cu o forţă surprinzătoare.

— Gareth… e mort, spuse ea.

Gloriana dădu din cap, făcând eforturi disperate să nu plângă.

— Da, scumpa mea, ştiu.

— Tu… poţi schimba totul… să-i aduci înapoi pe Gareth… şi pe bietul Edward.

Gloriana simţi un fior pe şira spinării. Nu spuse că asemenea lucruri sunt imposibile şi nu îndrăzni să se uite la Dane. Regretă din tot sufletul că nu se putuse întoarce la timp pentru a împiedica moartea lui Edward, sau măcar pe cea a lui Gareth.

Elaina îl căută din priviri pe Kembrook care plecase de lângă fereastră şi se oprise în spatele Glorianei.

— Dane, murmură Elaina, rar, abia respirând. Înainte să moară… Gareth ţi-a spus adevărul? Că deşi eşti bastard moşteneşti legal Hadleigh Castle?

Gloriana rămase înmărmurită, dar Dane răspunse pe un ton cât se poate de calm.

— Da, milady… mi-a spus-o de mult, încă din ziua în care am primit titlul de cavaler.

Elaina rămase tăcută, încercând să-şi adune forţele.

— Iartă-mă, spuse Dane şi se aplecă să-i atingă cu buzele fruntea ca de alabastru.

— Nu ai nicio vină, spuse ea, deschizând ochii. Şi acum, te rog, lasă-mă singură cu Gloriana, să-mi iau rămas-bun.

Gloriana o strânse de mână şi ridicând-o, îşi lipi fruntea de degetele firave, nemaiputându-şi reţine lacrimile. Dane îi atinse umărul apoi ieşi din cămăruţă închizând uşa după el.

Imediat Elaina deschise ochii şi, cu voce slabă, dar hotărâtă, începu să vorbească.

— Ascultă-mă cu atenţie, Gloriana. E vital să înţelegi ce-ţi voi spune.

Uimită, Gloriana îşi ridică faţa scăldată în lacrimi şi o

aşteptă să continue.

Lady Hadleigh repetă rugămintea lui Dane, rostită câteva clipe mai devreme.

— Iartă-mă. Trebuia să-ţi fi uşurat povara… nu ţi-am spus… rosti ea cu greu. Gloriana îi dădu să soarbă o gură de apă din cupa de lemn pe care o luase de pe pervazul de lângă pat. Am ştiut tot timpul adevărul despre tine, deşi cred că după atâţia ani ai uitat că datorită mie ai ajuns aici.

Gloriana îşi simţi gâtul uscat, atât era de şocată, dar nu datorită spovedaniei Elainei. Îşi mai amintea, vag, că aşa se întâmplase, deşi Edwenna se străduise să o facă să uite. Nu. Era vorba de faptul că Elaina îi destăinuia că ea o trecuse prin poarta ce avea să-i schimbe soarta, şi că ea fusese cea care o alesese şi o îndemnase să o urmeze.

— Dar cum a fost posibil?

Elaina schiţă un zâmbet.

— Am practicat un vechi ritual şi tu îmi eşti martoră că nici fulgerul nu m-a trăsnit şi nici zidurile nu s-au prăbuşit peste mine. Am fost înzestrată cu puteri mult mai mari decât oamenii îşi pot închipui şi practic magia de când eram copil. Se opri să ia câteva înghiţituri de apă din cupă pe care Gloriana i-o duse la buze. Magia albă… nu face rău nimănui… dar trebuie păstrat secretul.

— Gareth ştia?

O umbră de tristeţe întunecă privirea Elainei.

— A fost unul din motivele pentru care m-a îndepărtat de lângă el. Nu m-a înţeles niciodată.

— Ai spus că am fost aleasă. Cum adică?

— Deseori mi se întâmplă să văd lumea ta ca printr-o perdea fină. Apoi, în visele mele am început să te văd mai ales pe tine. Erai un copil frumos, inteligent, dar foarte nefericit. Într-o zi te aflai acolo, de cealaltă parte a porţii, departe de ceilalţi copii, strângând în braţe păpuşa, de parcă ar fi fost singurul tău prieten. Erai atât de mică şi tristă! Te-am strigat şi ţi-am întins mâna. Când m-ai auzit şi m-ai văzut, mi-am dat seama că poţi trece dincolo.

Păreai atât de stingherită în locul acela. Te voiam pentru mine fiindcă nu aveam copii, dar ştiam că nu te pot păstra. Soţul meu deja răspândise zvonul că sunt nebună, pentru a mă apăra de cei care mă numeau iubita lui Satan.

Gloriana se înfioră. Îşi amintea foarte clar după-amiaza aceea însorită din secolul douăzeci. Venise la Kembrook Hall cu grupul de copii de la şcoala din Briarwood, unde o lăsaseră părinţii ei, despre care ştia că nu se vor mai întoarce niciodată să o ia de acolo, fiindcă nu o iubeau şi nu o doreau.

— Şi m-ai dat Edwennei să mă crească.

— Da, încuviinţă Elaina. Soţia negustorului de lână a fost o femeie cumsecade şi avea posibilităţi să te educe aşa cum trebuie. Ştiam că te va iubi din tot sufletul.

Gloriana îşi muşcă buza de jos. Moartea mamei sale adoptive încă o mai făcea să sufere şi îi era dor de umorul, sinceră afecţiune, devotamentul şi infinită răbdare cu care o crescuse.

— Nu mai vreau să mă întorc vreodată în lumea aceea.

— Trebuie. Aşa îţi este scris, spuse Elaina.

Gloriana scutură din cap, abia stăpânindu-se să nu-şi astupe urechile.

— Nu pot… nu mai vreau să-mi părăsesc soţul… sufletul meu îi aparţine. Şi, în afară de asta, sunt şi însărcinată.

— Ţi se cere să faci mai mult, Gloriana.

— Nu, protestă ea, ridicându-se îngrozită şi răsturnând scăunelul. Nu… nu pot să mai fac ceva…

— Este hotărât, zise Elaina şi Glorianei i se păru că Lady Hadleigh se mai împuţinase la trup de când stareţa Margaret îi adusese în camera aceea. Ai venit prea târziu. Trebuie să te întorci şi să încerci din nou.

Gloriana nu era numai îngrozită, dar şi nedumerită. De parcă ar fi putut călători în timp după bunul ei plac. Dorise cu disperare să se întoarcă acasă, la Dane, în secolul treisprezece, dar asta se petrecuse cu totul

întâmplător. Înainte să-şi mai exprime în vreun fel îndoiala, o auzi pe Elaina oftând şi cuibărindu-se în pat să doarmă, ca un copil.

— La timpul potrivit vei fi chemată, spuse cu o voce din ce în ce mai slabă, închizând ochii.

Gloriana se duse la uşă şi îl strigă încet pe Dane. Când acesta intră cu stareţa şi toţi trei se apropiară de pat, Lady Hadleigh mai oftă o dată, adânc, şi îşi dădu sufletul.

Stareţa îi acoperi faţa palidă şi senină cu o pânză subţire, apoi ieşi din încăpere. Gloriana se întoarse şi se aruncă în braţele lui Dane, care o ţinu strâns până ce o simţi că nu mai tremură, după care ieşiră şi ei.

Elaina avea să fie înmormântată alături de soţul său, după oficierea slujbei de a doua zi dimineaţă în capelă de la Hadleigh Castle. Până atunci rămânea la mănăstirea în care îşi petrecuse ultimele zile din viaţă.

Dane o ajută pe Gloriana să se urce în şa, pe calul ce aştepta liniştit în curte. Drumul spre Kembrook Hall îl făcură abătuţi şi când ajunseră în camera din turn Dane o trezi pe Judith şi o trimise să se culce pe culoar.

Fata îşi luă păturile şi ieşi fără o vorbă.

Rămaşi singuri, Dane şi Gloriana se aşezară pe pat îmbrăcaţi şi se luară în braţe. În cele din urmă, Gloriana rupse tăcerea.

— Acum, pe lângă Kembrook Hall moşteneşti şi Hadleigh Castle?

Dane oftă adânc şi o strânse mai tare în braţe, parcă temându-se că o va pierde din nou.

— Da, răspunse el.

— Gareth a fost tatăl, nu fratele tău, nu-i aşa?

— Da, repetă Dane cu voce obosită. Mama avea cincisprezece ani şi fiind foarte plăpândă a murit când m-a născut, cum de altfel se întâmplă cu majoritatea femeilor. O trase mai aproape de el, gândindu-se, desigur, la copilul lor şi la toate pericolele neprevăzute pe care le implica o sarcină.

— Dar de ce s-a ţinut secret faptul că eşti fiul lui

Gareth?

— Jilian, mama mea, era sora cea mai mică a lui Merrymont, începu să-i explice Dane, după ce rămase câteva clipe pe gânduri. L-a cunoscut întâmplător pe Gareth într-o zi când ieşise să se plimbe călare şi scăpase de sub supravegherea servitorilor. S-au îndrăgostit unul de celălalt, dar familiile duşmănindu-se, nici nu putea fi vorba de o căsătorie. De fapt, nici nu cred că cei doi se aşteptau că legătura lor să dureze mai mult de o vară. Dar ea a rămas însărcinată şi s-a iscat un scandal îngrozitor. Gareth a recunoscut că este tatăl copilului, numai că ea a negat până şi faptul că l-ar cunoaşte. La naşterea mea, când Jilian a murit, Merrymont, tutorele şi fratele ei, în acelaşi timp, a înnebunit de durere. A ameninţat că mă va omorî considerându-mă vinovat de moartea prematură a surorii lui. Doica m-a furat şi într-o noapte m-a dus lui Gareth la Hadleigh Castle. Bunicul m-a recunoscut drept fiul său mijlociu, iar bunica, bineînţeles că nu s-a împotrivit.

— De ce nu mi-ai povestit toate astea până acum? îl întrebă Gloriana.

— N-am considerat că e un lucru important, răspunse Dane, apoi îşi lipi buzele de tâmpla ei. Acum, dormi, iubito… mâine o să avem o zi grea.

Deşi o ţinea strâns, Gloriana se simţea bine în braţele lui, dorindu-şi să-l aibă cât mai aproape. Regretă moartea Elainei, dar prevestirile ei o îngrozeau.

Trebuia să se întoarcă în secolul douăzeci.

— Nu, şopti ea.

— Hmmm? întrebă Dane somnoros.

Gloriana nu-i răspunse, convinsă că la primul cuvânt ar fi izbucnit în plâns, iar el nu mai insistă.

Când se trezi în zori, Dane era deja în picioare, ca de obicei. Îi adusese pelerina roşie de la terma romană sau, poate, o trimisese pe Judith după ea, fiindcă veşmântul atârna de speteaza unui scaun. Curăţenie nu se făcuse încă, dar fuseseră aprinse câteva lămpi şi se adusese apă pentru spălat.

Gloriana se dădu jos din pat şi se clăti pe faţă la lighean.

— Ce e cu părul tău? o întrebă Dane.

Ea făcu o strâmbătură caraghioasă, deşi moartea Elainei şi posibilitatea ca să-l părăsească din nou pe Dane – poate pentru totdeauna – o îndurerau peste măsură.

— Ţi-a trebuit mult până să mă întrebi. L-am tăiat, în secolul douăzeci femeile îşi poartă părul cât vor de lung.

Dane o măsură din cap până în picioare cu o expresie serioasă.

— Acum semeni mai degrabă cu un paj de la Curte. Gloriana roşi de supărare, deşi Kembrook zâmbea acum foarte vesel. Oricum, asemănarea aici se sfârşeşte, încheie el.

— Sper, replică ea îmbufnată.

Dane se apropie de ea şi o sărută.

— Gloriana!

— Ce mai e? Deşi sărutul o mai îmbunase, tot se mai simţea jignită.

El o sărută din nou, fără grabă, apoi îi prinse obrazul în palmă.

— Acum, dacă Elaina a murit, nu mai organizăm nicio serbare.

— Sigur că nu, spuse ea tristă.

— Ai apărut la momentul potrivit, continuă el, ridicându-i bărbia cu un deget. Oamenii îndoliaţi nu-ţi vor pune prea multe întrebări.

— Nu mi se pare drept să spunem că moartea Elainei a venit… la momentul potrivit.

— Nu, ai dreptate, dar sunt convins că deja ţi-ai dat seama de lumea ostilă şi plină de prejudecăţi în care trăim. La semnul trist din cap al Glorianei el o strânse în braţe, apoi o îndepărtă puţin căutându-i privirea. Eşti pregătită să fii stăpână la Hadleigh Castle şi la Kembrook Hall?

— Nu cred că asta contează, replică ea din spirit pragmatic.

Dane o sărută pe frunte, aprobând-o fără cuvinte.

Cina tocmai se servea în sala cea mare când Gloriana, înveşmântată în pelerina roşie, intră odată cu trupă de saltimbanci. La lumina focului din bucătărie, Corliss îi pictase pe obraji lacrimi albastre şi cu roşu îi trasase în jos, într-o mască tragică, conturul buzelor. Atmosfera tristă obliga actorii să joace sugerând durerea spectatorilor.

La fel de tristă, Gloriana bănuia că numai ea, Dane şi călugăritele o regretau sincer pe Elaina. Pentru ţărani şi, probabil, pentru mulţi din servitorii de la castel, Lady Hadleigh fusese o femeie străină, plină de mister. La urma urmei, soţia lui Gareth petrecuse ani în şir între zidurile mănăstirii.

În vreme ce menestrelii îngânau cântece de jale, imitându-i pe cei aflaţi în sală, Gloriana dansa cu mişcări lente şi. Graţioase ce exprimau o durere profundă.

Când o zări, Dane se ridică din capul mesei. Nu se aştepta să o vadă deghizată ci, pur şi simplu, intrând şi vestindu-i că a fost eliberată de cei care o răpiseră şi că se întorsese acasă. Dar Gloriana îşi pierduse curajul pe măsură ce se apropia ora la care trebuia să-şi facă apariţia şi simţise nevoia să se deghizeze păstrându-şi anonimatul. Acum se îndrepta spre centrul sălii, ochi în ochi cu Kembrook care, ridicându-se de la masă, coborî sprinten de pe podium, şi se îndreptă spre ea. Un lung moment se priviră fără să-şi vorbească.

Apoi, la un semn aproape imperceptibil, făcut de Dane, Gloriana îşi ridică braţele şi îşi coborî gluga pe umeri. Deşi se tunsese era imposibil ca lumea să nu o recunoască după nuanţa blond-roşcată, mai puţin obişnuită a părului, pe care nu-i plăcea să şi-l ascundă sub văl.

Cineva exclamă surprins, apoi se produse rumoare.

Dane o prinse de umeri, fără o vorbă, doar privind-o lung în ochi, parcă dorind să-i citească în suflet. În clipa aceea ea trebuia să-şi înceapă povestea despre cum a reuşit să scape de răpitorii ei, dar amuţi, ca vrăjită.

— Priviţi, spuse Dane, cu voce răsunătoare şi

autoritară, în cele din urmă soţia mea s-a întors.

Dar nu vorbele lui Dane rupseră vraja ce o învăluise pe Gloriana. Peste umărul lui o văzuse pe frumoasa Mariette, aşezată în capul mesei. Femeia se schimbă la faţă şi se ridică de pe bancă. Se lăsă o tăcere apăsătoare care, probabil, ar fi durat o veşnicie, dacă unul din câinii de vânătoare nu ar fi început să se scarpine lovind în podea cu laba din spate.

Călugărul Cradoc, care mânca şi el la masa stăpânului, se ridică repede şi zâmbitor îşi ridică braţele în semn de imensă bucurie, apropiindu-se imediat de Dane şi de Gloriana, aflaţi în mijlocul sălii.

— Slavă Sfintei Fecioare şi tuturor sfinţilor, exclamă el. Cum ai reuşit să te întorci, copila mea?

Gloriana înghiţi în sec. O vedea pe Mariette stând încremenită pe podium şi îşi simţea inima bătând atât de puternic încât avea impresia că toată lumea o aude. Se uită din nou în ochii lui Dane.

— Acum doi ani am fost răpită de tâlhari, zise ea, fără să-şi recunoască vocea. Am încercat continuu să scap…

Romulus, magicianul, se grăbi să intervină şi, desprinzându-se din grupul acum tăcut de saltimbanci, îmbrăcat într-un costum de arlechin din catifea albă cu negru începu să vorbească pe un ton cât se poate de convingător.

— Doamna a întâlnit trupa noastră pe drum şi ne-a rugat să o lăsăm să ne însoţească. Aşa a ajuns în siguranţă acasă.

Un alt murmur de surprindere străbătu încăperea. Oamenii de la Hadleigh Castle şi din împrejurimi o socotiseră pe Gloriana ca pe una de a lor, cu toate acestea, acum nu le venea să renunţe la fiorii de groază pe care îi simţeau atunci când se gândeau la dispariţia ei.

Din umbra zidurilor se desprinse Judith, firavă şi tremurând ca varga.

— Stăpâna mea a spus adevărul. În ziua aia blestemată, în cimitir, bandiţii aşteptau la pândă. Acum, că

îi văd faţa mi-amintesc foarte bine. Apropiindu-se de Gloriana se lăsă în genunchi şi îşi apăsă fruntea de piciorul stăpânei. Mi-a fost teamă că v-au omorât!

Stânjenită de gestul slujnicei, Gloriana o ridică în picioare.

— Gata, gata, spuse ea încet, încercând să nu fie auzită de ceilalţi fiindcă vorbele acestea nu făceau parte din joc. Uite-mă, sunt bine sănătoasă. N-are rost să mai fi tristă.

Lacrimile se prelingeau pe faţa slabă şi murdară a lui Judith şi uitându-se în ochii ei înroşiţi şi strălucitori, Gloriana înţelese că fată într-adevăr credea în povestea ticluită în camera din turn, relatând evenimentele de parcă aşa s-ar fi întâmplat în realitate.

— Acum du-te şi mănâncă, zise prinzând-o pe Judith de braţ.

Dane, care stătea lângă Gloriana îl privea gânditor pe Romulus. Magicianul părea calm, imperturbabil, atunci când o împinse uşor pe noua stăpână de la Hadleigh Castle spre soţul ei.

Când Dane întinse braţele să o primească, izbucniră urale de bucurie.

Kembrook, acum şi Lord Hadleigh, zâmbi şi făcu o plecăciune adâncă, iar în momentul următor o ridică pe Gloriana în braţe.

— Sper să nu vă supăraţi dacă am să mă retrag pentru a-i ura bun venit iubitei mele, între patru ochi, răspunse el aclamaţiilor vesele.

Mariette stătea pe podium, la masa stăpânului, iar slujnica sa, Fabrienne, se grăbi să ajungă lângă ea. Deznădejdea evidentă a fetei mai domoli bucuria Glorianei, care se prinsese cu o mână de gâtul lui Dane.

Îl lăsă pe Dane să o scoată în braţe din sală şi să o poarte în sus, pe scări, până în fosta cameră a lui Gareth. Numai atunci deschise discuţia.

— Mi-ai spus că Mariette o să fie mulţumită dacă nu se va mărita, spuse ea când Dane o lăsă jos. Am urmărit-o

cu atenţie şi părea decepţionată.

Dane întinse mâna după ulciorul cu vin de pe masă, pus lângă lampa cu ulei şi când întâlni privirea sfredelitoare a soţiei sale, expresia lui era cât se poate de sinceră.

— Te asigur că Mariette nu e deloc decepţionată. De fapt, atunci când am rupt logodnă a fost atât de încântată încât a sărit de gâtul meu şi m-a sărutat.

Gloriana ridică o sprânceană şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Ai face mai bine să-mi spui adevărul, altfel să nu te miri de răzbunarea mea.

El râse şi turnă vin, dar înainte să-i ofere de băut cugetă în sinea lui că i-ar face rău copilului şi deşertă înapoi cupa ei în ulcior şi le puse pe amândouă deoparte.

— Dacă vrei am s-o chem aici pe Mariette să-ţi confirme.

Gloriana rămase pe gânduri muşcându-şi buza de jos. Avea încredere în soţul ei şi nici nu se gândea să renunţe la el fiindcă o altă femeie îl dorea. Era convinsă că mai erau şi altele, la castel şi în alte părţi care de-abia aşteptau să pună mâna pe el.

— Nu-ţi pun cuvântul la îndoială. Cred că dacă m-ai minţit şi ai vrea să flirtezi, eşti destul de arogant să consideri că ţi se cuvine acest lucru că stăpân a doua cetăţi atât de mări. Dar am văzut expresia Mariettei şi arăta ca un cadavru. Credeam că o să leşine, zău aşa…

Dane stătea în faţa ei, privind-o cu seriozitate, întinse o mână să-i mângâie părul tăiat scurt şi cu cealaltă să-i desfacă pelerina la gât.

— Se simţea uşurată, atâta tot. Sigur i se făcuse teamă că mă răzgândesc şi până la urmă am s-o iau de nevastă.

Pelerina alunecă foşnind pe podea şi Gloriana rămase în faţa lui într-o rochie albastră, simplă, cu tunică din lână maro. Surâzând el o luă de mână şi o duse la ligheanul cu apă în care muie un şervet şi începu să-i şteargă faţa.

Gloriana uitase de machiajul pe care i-l făcuse Corliss şi roşi jenată.

— Înţeleg, spuse ea când Dane puse cârpa deoparte şi o prinse de mijloc, de ce unei femei i-ar fi teamă să-ţi cedeze.

Dane se încruntă, iar în ochi îi sclipeau luminiţe jucăuşe.

— Da? Chiar arăt ca un căpcăun?

Gloriana îi mângâie părul blond şi îşi trecu palma peste obrazul cu pometi înalţi.

— Nu. Nu eşti nici pe jumătate atât de rău pe cât vrei să pari în faţa lumii.

— Atunci de ce să le fie frică de mine?

Înainte să-i răspundă ea îi sărută uşor buzele.

— Când o femeie se îndrăgosteşte de tine inima ei îţi aparţine pe vecie.

Capitolul 17

Noaptea aceea petrecută cu Dane în camera lui de la Hadleigh Castle a fost idilică pentru Gloriana, cu toată tristeţea provocată de moartea Elainei – sau poate tocmai de aceea. Fiecare căută alinare în inima celuilalt şi, când în cele din urmă adormiră, trupurile lor erau încătuşate încă.

Dane o trezi pe Gloriana în zori cu un sărut şi o strânse mai tare la pieptul său. Deşi somnul îi despărţise pentru o vreme, spiritele lor rămăseseră unite şi Gloriana nu punea la îndoială că timpul nu le va despărţi nici măcar după şapte sute de ani.

Cu toate acestea se înfioră uşor la gândul că putea fi smulsă de lângă Dane, pentru o zi sau pentru restul vieţii.

Simţind-o că tremură, Dane îi luă obrazul în palmă şi o privi în ochi.

— De ce ţi-e frică, o întrebă şi deşi vocea lui era calmă şi tonul scăzut, era limpede că nu o va lăsa să ocolească răspunsul.

— Mă gândeam… să nu te pierd…

Deşi avea degetele bătătorite Gloriana îi simţi pe obraz şi pe bărbie mângâierea catifelată.

În cuvintele lui nu era urmă de gelozie.

— În schimb, Lyn Kirkwood s-ar bucura nespus de întoarcerea ta. Încruntă din sprâncene. Dacă nu cumva e nevrednic…

— Dacă ar fi aşa, ai mai vrea să-mi ţin promisiunea? îl întrebă ea repede, sperând să o dezlege de jurământul făcut de a se lăsa în grija lui Lyn, ea şi copilul, în cazul în care se va mai întoarce în secolul douăzeci. Nevrednic, vreau să zic.

— El nu e aşa, declară Dane cu convingere. Un bărbat necinstit nu-ţi poate câştiga prietenia, ca apoi să-ţi respingă dragostea.

— Dar eu nu-l iubesc pe Lyn, accentuă Gloriana. Era important ca Dane să înţeleagă acest lucru, indiferent ce s-ar fi putut întâmpla în clipele, zilele şi săptămânile următoare.

— Povesteşte-mi despre el.

Gloriana îşi umezi buzele cu limba, şovăind. Fiindcă liniştea devenise totuşi stânjenitoare spuse, fără chef.

— Kirkwood e doctor şi un om foarte bun.

— Un vraci? întrebă Dane, încruntându-se şi mai tare.

— Nu chiar, răspunse ea, fără tragere de inimă. Vindecătorii din vremurile acelea nu mai iau sânge cu ajutorul lipitorilor şi nu mai folosesc cataplasme din plante. În viitor, medicina e o adevărată ştiinţă şi o artă.

Dane rămase pe gânduri.

— Mai spune-mi ceva… în vremurile noastre putem spera că se va face dreptate. Poţi să-mi spui ce se va alege de ţinutul nostru?

Gloriana oftă şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Nu ştiu prea multe despre secolul douăzeci. Am stat acolo pentru scurt timp, dar am văzut lucruri minunate şi invenţii incredibile.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— În unele părţi ale lumii, continuă Gloriana, intenţionat oftând plictisită, oamenii sunt liberi şi Anglia este unul din cele mai mari popoare de pe pământ. Totuşi, sclavia nu a dispărut.

Dane se trase în jos până ajunse cu capul pe pernă, faţă în faţă cu ea.

— Mai povesteşte-mi.

Glorianei începu să-i placă discuţia şi, ca orice om, nu putea să nu simtă o oarecare mândrie că ştia lucruri pe care nici cei mai vestiţi gânditori ai secolului, poate multe veacuri de atunci încolo, nici nu şi le-ar fi imaginat.

— Păi, în primul rând, pământul nu e plat, zise ea, amintindu-şi un film documentar pe care îl urmărise la televizor când locuise în casa lui Lyn Kirkwood. Şi nici soarele nu se roteşte în jurul lui.

— Asta-i curată erezie, spuse Dane indignat.

— Planeta pluteşte într-un vid nesfârşit, care se numeşte spaţiu, continuă Gloriana. Dincolo de cer e frig, întuneric, dar mai există şi alte asemenea corpuri cereşti… atât de multe încât nimeni nu a reuşit încă să le numere pe toate. Stelele pe care le vedem în nopţile senine sunt, de fapt, sori, la fel ca planeta noastră, dar de diferite mărimi, iar unele sunt atât de departe că nici nu se văd, fiindcă lumina lor ajunge la noi după mii şi milioane de ani.

— Şi Biserica ce spune despre toate astea?

Gloriana zâmbi cu capul ascuns în umărul lui.

— Nimic. Este un fapt acceptat şi oamenii au ajuns până pe lună şi s-au întors.

La asta Kembrook se trase brusc înapoi, privind-o buimăcit.

— Văd că nu glumeşti, murmură, după câteva clipe mirat.

Ea scutură din cap.

— Viitorul e un loc foarte interesant, deşi nu lipsit de pericole.

— Ce anume?

— Ţi-am mai spus. Există boli, s-au inventat arme care pot distruge tot ce merge pe pământ şi înoată în apă.

Dane primi cu tristeţe aceste veşti, apoi schimbă subiectul.

— Şi copiii cum se nasc?

Gloriana izbucni în râs.

— Cum se obişnuieşte, spuse ea încolăcindu-i gâtul cu braţele. Şi tot aşa se şi fac.

Dane se aşeză între coapsele ei fierbinţi şi primitoare, iar ea îşi saită genunchii pentru a-l lăsa să o pătrundă mai bine, ca întotdeauna simţind că alături de el nu poate avea reţineri.

— Aşa? o întrebă el penetrând-o uşor şi adânc, făcând-o să îşi lase capul pe spate şi să închidă ochii, gâfâind încet în timp ce valuri de plăcere îi inundau trupul.

— Da. Exact aşa, murmură ea, retrăgându-se puţin pentru a-şi lua revanşa.

Glorianei îi era destul de frică să intre în cimitir, la gândul celor întâmplate la Kembrook Hall în ziua aceea mohorâtă şi nu prea îndepărtată când fusese luată de lângă soţul ei şi aruncată într-o altă lume. Cu toate acestea, nu putea refuza să asiste la înmormântarea Elainei, din motive sentimentale.

Aşa că, îmbrăcată în negru şi ţinându-l de braţ pe Dane, urmă procesiunea funerară afară din capelă, printre pietrele reci de mormânt, ce marcau trecerea în nefiinţă a generaţii întregi de membri ai familiei St. Gregory. Sicriul simplu, făcut în grabă, mirosind încă a lemn proaspăt fu coborât în criptă, lângă cel al lui Gareth şi acoperit.

Călugărul Cradoc oficia o ultimă slujbă şi lumea îndoliată o porni încet spre castel sau spre sat. Dane mai zăbovi acolo, neţinând seama de ploaie, iar Gloriana rămase alături, deşi ar fi rupt-o la fugă.

Punându-i o mână pe umăr şi vorbindu-i cu blândeţe, dar pe un ton hotărât, călugărul îl trezi din visare.

— Intră şi te încălzeşte la foc, stăpâne. Doamnei nu i-ar plăcea să vă vadă stând trişti în ploaie.

Gloriana îl simţi pe Dane cum tresare şi când el se întoarse şi o privi în faţă îşi dădu seama că, până să-i amintească bunul căiugăr, uitase cu totul de prezenţa ei. Îl conduse spre Hadleigh Castle, căminul lor de atunci înainte.

În sala cea mare era frig, ca de obicei, dar în vetre ardea focul şi fuseseră aprinse lămpi cu ulei să alunge întunericul acelei dimineţi ploioase şi mohorâte. Văzându-l pe Maxen încălzindu-se la foc, ţinând o cană cu bere în mână, Gloriana îşi însoţi bărbatul până la el, apoi se duse să stea de vorbă cu Romulus, care stătea singur la o masă.

La apropierea ei bătrânul îşi înălţă capul şi îi surâse cu decenţa cuvenită în astfel de împrejurări.

— L-ai redat liniştea soţului tău, doamnă, spuse el înclinând capul cu respect, dar nu se ridică în picioare şi nici nu-şi luă palmele de pe masă. Gloriana, care nu ţinea prea mult la etichetă de la curte, nu dădu importanţă.

Curioasă îl privi câteva clipe în linişte, apoi începu să-i vorbească pe un ton scăzut, să nu mai fie auzită de altcineva.

— Cine eşti? îl întrebă fără ocolişuri.

El ridică din sprânceană.

— V-am mai spus. Mă numesc Romulus şi sunt un biet comediant.

— Prostii, şuieră printre dinţi Gloriana, privind apoi speriată spre soţul ei. Eşti mai mult decât atât. Când te-am întâlnit înainte să ajungem la Hadleigh Castle nu păreai deloc mirat de cum eram îmbrăcată. Parcă mă aşteptai.

Romulus ridică din umeri nepăsător, dar în priviri i se citea că nu se lasă prea uşor convins să vorbească.

— Mai întâi îmi spui povestea ta, după care ţi-o spun şi eu pe a mea.

Gloriana aruncă o privire spre Dane şi îl văzu scuturând din cap când un servitor aduse ulciorul plin. Apoi se uită din nou la magician şi îşi dădu seama că ochii lui rămăseseră aţintiţi asupra ei câtă vreme ea întorsese capul spre soţul ei.

— Sunt călător în timp, spuse ea aproape cu ciudă.

Bătrânul zâmbi.

— Ştiu. Te-am văzut în globul de cristal încă dinainte să-mi ceri să ni te alături. Surâsul magicianului se transformă într-o expresie serioasă. Nu trebuie să-ţi pierzi curajul înainte să-ţi sfârşeşti căutările. De fermitatea ta depind o mulţime de lucruri.

— Ce...?

— Se apropie domnişoara de Troyes, o întrerupse Romulus, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga ci direct în inima Glorianei. Să nu-i povesteşti nimic despre tine. Deşi e o fată bună, are o fire slabă şi în asemenea cazuri deseori se întâmplă ca superstiţia să întunece judecata.

Gloriana era puţin îmbujorată la faţă când se întoarse să dea ochii cu tânăra pe care soţul ei intenţionase să o ia de soţie şi, cu coada ochiului, îl văzu pe Romulus grăbindu-se să iasă din sală strângându-şi pelerina subţire pe lângă corp.

Mariette îşi înclină capul în semn de salut, dar nu scoase o vorbă. Era încă palidă şi părea mai plăpândă în hainele de doliu.

Gloriana îi întoarse salutul.

— Mă aşteptam să te reîntâlnesc în împrejurări mai fericite, spuse ea.

Înainte să-şi întoarcă din nou privirea spre Gloriana, Mariette se uită la Dane cu ochi din care scăpărau scântei.

— Aş fi făcut din Kembrook un soţ bun şi supus deşi, e drept că niciodată nu l-am iubit ca tine.

Gloriana ar fi vrut ca Dane să se apropie înainte ca ea şi Mariette să încerce vreo împăcare.

— Am auzit că nu te prea încântă perspectiva unei căsătorii.

Obrajii palizi ai Mariettei se îmbujorară.

— Aşa e, murmură ea. Mi-a plăcut la mănăstire şi mi-aş fi petrecut acolo restul zilelor. Făcu o pauză şi culoarea îi dispăru treptat din obraji. Dar Fabrienne, slujnica mea, a

avut o viziune în care un înger i-a spus să mă culc cu el ca să-i fac un copil.

Rezistând tentaţiei de a se repezi să o caute pe servitoarea care îşi băga nasul peste tot şi să o strângă de gât, Gloriana o luă blând de mână pe Mariette. Degetele fragile ale fetei ardeau de parcă ar fi avut febră.

— Iartă-mă, spuse ea.

Îmbrăţişarea Mariettei fu scurtă, bruscă şi aproape disperată.

— Nu, replică ea, scuturând din cap şi se dădu înapoi, gata să se împiedice. Fără remuşcări. L-am iubit pe Edward şi… cu toate că n-ar trebui, nu pot să nu-l urăsc pe Kembrook pentru moartea lui. Odată ajunşi în patul nupţial i-aş fi înfipt un pumnal în gât. În clipa aceea părea gata să leşine şi nu observă privirea îngrozită a Glorianei. Poate că Sfânta Fecioară a făcut să te întorci, iar eu să scap de flăcările iadului… Poate voi fi iertată…

Fata îşi retrase mâna dintr-a Glorianei şi ieşi, urmată de Fabrienne, care se luă după ea cu paşi hotărâţi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Dane.

Gloriana nici nu îl auzise şi nici nu îl simţise apropiindu-se. Tresări. Cu mâna dusă la piept se întoarse spre soţul său şi îi privi chipul palid. Să-i spună, oare, ce soartă îi hărăzise fosta logodnică dacă s-ar fi însurat cu ea?

Se răzgândi în ultimul moment. Dane era un bărbat înţelept, dar vremurile erau barbare şi dacă ar fi aflat ce pusese la cale Mariette ar fi alungat-o de la castel. Fata părea cam bolnăvicioasă şi nepregătită să o pornească la drum.

— Ai avut dreptate, zise Gloriana, zâmbindu-i tandru. Mademoiselle de-abia aşteaptă să se întoarcă la mănăstire.

Dane încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Afecţiunea ce i-o purta cumnatei sale moarte şi durerea care îl încercau erau încă prea vii.

— Te-ai îndoit cumva în privinţa mea? O provocă el pe un ton ironic.

— Nu, răspunse ea, cu sinceritate dar, cum ţi-am mai

spus, mă îngrijorează felul cum arată.

— E tristă, ca noi toţi, din cauza Elainei, o linişti Dane trecându-şi degetele prin păr. Pentru numele lui Dumnezeu, Gloriana, nu mai suport. Primul a fost Edward, a urmat Gareth şi acum… acum…

Ea îi atinse faţa. În sală plutea miros de ploaie amestecat cu cele de fum, mâncare sleită şi corpuri nespălate de servitori, soldaţi şi ţărani care stătuseră acolo.

— Tragedia asta nu s-a întâmplat din vina ta, spuse ea, apoi îşi coborî palma şi îl luă de mână. Vino să-l luăm pe Peleus din grajd şi o iapă pentru mine. Poate plimbarea ne va uşura durerea, măcar pentru o vreme.

— Eşti gravidă şi n-ar fi prudent din partea ta, o atenţionă el.

— Atunci, mă duc fără tine, spuse Gloriana şi porni spre ieşire. Când intraseră acolo îşi dăduse jos pelerina de lână şi acum o luă de pe banca pe care o lăsase.

Dane o ajunse din urmă tocmai când îşi ridica gluga, pregătindu-se să intre în cimitir, unde pietrele luceau tocite de vreme şi ploaie. O opri prinzând-o de braţ.

— Eşti cea mai îndărătnică femeie pe care am cunoscut-o vreodată, zise el, dar ea zări în ochii lui o sclipire jucăuşă şi îşi dădu seama că ideea unei plimbări călare în aerul proaspăt de la ţară, îl atrăgea şi îi redă liniştea.

— Din fericire pentru tine. Dacă n-aş fi eu să-ţi domolesc pornirile impulsive, ţi s-ar duce vestea de brută şi tiran.

El făcu o strâmbătură şi-i aranjă mai bine pelerina pe umeri.

— Ştii că ai tupeu! Nu cumva tot tu faci să apară şi să dispară luna de pe cer, poate chiar fluxul şi refluxul?

Gloriana îl privi pieziş, îl prinse de braţ şi îl trase afară în ploaie.

— Şi tot eu, uneori, fac pământul să se cutremure, îi mărturisi ea cu şiretenie.

În altă împrejurare, Dane ar fi izbucnit în râs, dar acum îşi aranjă la brâu sabia pe care i-o adusese unul din soldaţi şi acceptă cele spuse de ea cu o înclinare a capului.

— Aici nu te contrazic, replică el, în vreme ce traversau curtea. Când mă primeşti în tine te dezlănţui ca o furtună.

Ajunşi la grajduri, unde soldaţii şi servitorii stăteau de vorbă jucau cărţi sau sforăiau în podul cu fân, Gloriana şi Dane încetară discuţia ştiind că puteau fi auziţi şi vorbele lor răstălmăcite mai târziu.

Peleus fu înşeuat, la fel şi iapa scundă, cenuşie, pe care Gloriana nu îşi amintea să o mai fi văzut până atunci.

Dane o ajută să se urce pe cal, apoi încălecă şi el. Străbătură curtea îndreptându-se spre poarta principală, acum larg deschisă de când Merrymont fusese pus la respect.

Niciunul nu se întrebă ce le venise să iasă la plimbare pe o asemenea zi – nici măcar nu bănuiseră că o vor face – dar amândoi păreau tulburaţi.

Când trecură de podul mobil, Dane îşi îndemnă calul să o ia pe drumul ce ducea spre mănăstire şi spre Kembrook Hall şi porni la pas. Fireşte, o făcea din grijă pentru situaţia *„specială”* în care se afla Gloriana şi ea rămase impresionată de delicateţea acestui gest.

Trecură pe lângă mănăstire şi conac fără să se oprească şi o luară prin pădurice îndreptându-se spre poiana din spatele acestuia. Acolo, sub frunzişul bătrânilor stejari şi al pinilor Dane coborî de pe cal şi suindu-se pe o ridicătură îşi plimbă privirea asupra ţinutului al cărui stăpân era. Gloriana rămase în şa mângâind grumazul iepei.

— Uneori, spuse Dane după un timp, fără să o privească, îmi doresc să nu mă fi întors în Anglia. Se pare că am adus cu mine moartea şi tristeţea.

Gloriana se abţinu să nu plângă; trebuia să fie tare.

— Nu te mai jelui atât, Dane St. Gregory. Eşti stăpânul acestor locuri şi oamenii au nevoie de tine.

El se răsuci arcuindu-şi buzele într-un zâmbet trist.

— Ce să le ofer?

— Pentru început, un stăpân drept şi curajos, răspunse Gloriana fără să ezite. Îşi puse palma peste burtă, cu cealaltă ţinând căpăstrul iepei. Şi copii viteji care să-ţi urmeze, după ce noi nu vom mai fi.

Dane se apropie şi ridicându-şi privirea spre ea îşi lăsă mâna pe coapsa ei.

— Te rog, nu mă mai părăsi. Fără dragostea şi sfaturile tale sunt un om pierdut.

Gloriana se aplecă şi îşi lăsă palmele pe umerii lui, dar înainte să mai spună ceva din pământ se ridică un abur negru, înecăcios care o învălui.

Capul începu să o doară atât de tare, de parcă i-ar fi fost strâns între două bucăţi de lemn ascuţite şi, deşi îl auzea pe Dane strigând-o şi simţea cum o dă jos de pe spinarea calului, nu-i putea răspunde.

În clipa următoare, spaţiul păru că se comprimă, pentru ca apoi să se dilate formând un vid întunecat ce pulsa dureros până în cele mai îndepărtate colţuri ale universului, trecându-i prin măduvă, pătrunzându-i în sânge.

Se strădui să suporte senzaţiile provocate de acel fenomen, dar chiar în durerile aproape insuportabile, îşi dădea seama ce petrece cu ea. Nu putea face nimic. Soarta ei era pecetluită; din nou era smulsă de lângă Dane şi lucrul acesta o tortură cel mai tare.

Când furtuna din ea se domoli, se trezi stând în genunchi pe pământul reavăn, cu degetele înfipte în iarba moale din poiană. Recăpătându-şi vederea zări lângă ea un bărbat şi, pentru o clipă, speră cu disperare că nu fusese dusă iar în secolul douăzeci. Bărbatul purta pantaloni bufanţi, tunică, cizme din piele moale şi cingătoare pentru sabie, iar părul îl avea lung, dar acesta nu era un indiciu, pentru că moda era aceeaşi şi în epoca modernă.

Imediat constată cu profundă dezamăgire că îmbrăcămintea acestuia nu era autentică, ci o imitaţie

lucrată cu măiestrie. Modul în care se exprimă îi confirmă bănuiala că se afla în secolul douăzeci.

— Te simţi bine? o întrebă el cu intonaţia englezei moderne.

Gloriana reuşi să dea din cap, deşi nu era deloc aşa, privind cu teamă în jur. În poiană erau întinse corturi viu colorate, ca nişte flori exotice şi grupuri de oameni în costume medievale se plimbau printre ele discutând, râzând, distrându-se.

— Ai un costum superb, spuse bărbatul prinzând-o de braţ şi sprijinind-o să se ridice. Gloriana mulţumi cerului că nu i se făcuse greaţă să vomite pe rochie.

— Mu… mulţumesc, bâigui ea, după ce mai întâi îşi aminti în gând noul mod de a vorbi. M… mă simt bine… dar puţin obosită.

El o conduse la umbra unui copac şi o ajută să se aşeze.

— Dacă doreşti, pot telefona cuiva.

Gloriana îşi trecu limba peste buze, întrebându-se în ce an se aflau. Recunoscuse pajiştea şi Kembrook Hall, ce se profila în zare, dar nu-şi dădea seama în ce perioadă a secolului se găsea. Nu voia să pară încurcată în faţa unui străin, oricât de plin de solicitudine ar fi fost.

— Ai putea, te rog, să-l suni pe Lyn Kirkwood… în Hadleigh Village?

Îşi ţinu respiraţia până ce tânărul său cavaler îi răspunse, deşi judecând după calmul şi bunăvoinţa să nu părea să-şi fi dat seama că apăruse din alte timpuri.

— Păi, nu e nevoie, zise el zâmbind vesel. Lyn e şi el aici la festival – stai liniştită că îl aduc imediat.

Gloriana nu îşi găsea liniştea, la gândul că s-ar fi putut întoarce înainte de ultima ei vizită, în care caz Lyn nu ar fi recunoscut-o. Dacă existau reguli ce guvernau trecerile de la un secol la altul, ea nu le cunoştea.

— Bine. Te rog, adu-l pe domnul Kirkwood.

Când Lyn apăru croindu-şi drum prin mulţime, îmbrăcat în costum de conte, Gloriana văzu în privirea lui

că o recunoştea. Nu arăta nici mai tânăr, nici mai bătrân decât îl ştia ea şi îngenunche luându-i palmele într-ale lui.

— Doamne, Gloriana, şopti el. Credeam că n-am să te mai văd vreodată.

Gloriana nu spuse nimic până ce bărbatul care îl adusese pe Lyn nu se îndepărtă.

— Ce se petrece aici? murmură ea.

Lyn schiţă un zâmbet.

— Se ţine un festival medieval la care încercăm să creăm, pentru scurtă vreme, atmosfera epocii tale.

Gloriana îşi ascunse faţa în palme, tremurând de epuizare. În minte îi răsunau cuvintele lui Iov… lucrul de care m-am temut ce! mai mult s-a întâmplat…

Lyn o lăsă singură câteva minute şi se întoarse cu un pahar cu apă rece, pe care ea îl luă cu mâini tremurânde şi sorbi însetată.

— Nu te simţi bine, Gloriana, spuse el cu blândeţe.

Ea scutură din cap, cu privirea înceţoşată de lacrimi de teamă şi deznădejde, pe care nu le putea stăpâni.

— Du-mă de aici… te rog.

Lyn o prinse uşor de mijloc ajutând-o să se ridice.

— Maşina mea e în apropiere. Te duc la mine şi de acolo le sun pe Janet şi pe Marge.

— Cât timp a trecut de când am plecat? întrebă Gloriana încet, în vreme ce se îndreptau prin mulţimea costumată spre parcare. Acum, când îşi mai revenise, observa că toate acele straie erau prea frumoase ca să fie autentice.

Lyn o privi surprins, dar nu micşoră pasul.

— Au trecut patru luni… şi în acest răstimp m-am tot întrebat ce s-a întâmplat cu tine. Am crezut că ai fugit din magazinul lui Janet şi ai făcut autostopul cu cine ştie ce nemernic. Doamne, Gloriana, am fost înnebunit!

Gloriana se uită cum deschide portiera, aşteptând-o să se urce.

— Mă crezi chiar atât de aiurită încât să mă las pe mâna vreunui ticălos?

— Acum nu mai contează, spuse el, împingând-o uşor să se aşeze. De îndată ce ea îşi ocupă locul, închise portiera şi dând ocol maşinii se instală la volan. Spune-mi şi mie, ce s-a întâmplat… exact? Porni motorul şi apăsă pe acceleraţie. Să nu omiţi nimic.

Gloriana nu avea de gând să îi povestească prea multe fiindcă mare parte din timpul petrecut în secolul treisprezece făcuse dragoste cu soţul ei.

— Eram în magazin când s-a întâmplat, murmură ea abătută, mijindu-şi ochii în soarele strălucitor al verii. Îşi pipăi rochia şi constată că era încă umedă de la ploaia ce cădea în urmă cu şapte secole. Tocmai mă urcasem pe scara mobilă să pun în raft un volum, când brusc am simţit o durere de cap îngrozitoare, de parcă cineva m-ar fi lovit cu o bâtă în moalele capului. N-am mai văzut nimic şi m-am prăbuşit, trezindu-mă rezemată de coliba unui ţăran.

Lyn exclamă ceva apoi o aşteptă să continue.

Gloriana îi povesti în continuare ce se întâmplase, omiţând episoadele intime.

Dane rămase cu fruntea rezemată de grumazul iepei care tremura, strângând în pumn oblâncul şeii goale, cu cealaltă înfiptă în coama deasă a calului. Plânse îndelung înainte să-şi treacă palma peste faţă, făcând eforturi să-şi recapete aerul demn.

Gloriana dispăruse.

Parcă o vedea pe spinarea calului, dojenindu-l că prea îşi plânge de milă, amintindu-i de obligaţiile pe care le avea, pentru ca în clipa următoare să scoată un ţipăt ca de durere, iar el se îngrozise de culoarea ca de ceară ce o căpătase brusc pielea ei. Îşi dăduse capul pe spate şi-i căzuse în braţe, leşinată.

El o strigase înspăimântat, dar ea nu-l auzise.

Se mai zbătuse câteva clipe căzută la pământ apoi dispăruse, nelăsând în urmă decât parfumul şi forma trupului său gingaş întipărită în iarba moale şi jilavă. Dane urlă de furie şi revoltă ca o fiară prinsă în capcană.

Iapa se sperie de strigătul lui şi se ridică în două

picioare, nechezând şi împungând aerul cu capul. Reuşi să o strunească tocmai când se pregătea să o ia la fugă, apoi gândul i se întoarse din nou la

Gloriana care, poate, plecase pentru totdeauna şi nu se mai putu stăpânt.

Plânse din nou şi o căută în toată poiană şi în păduricea din apropiere, sperând zadarnic să o găsească. Într-un târziu, se urcă pe cal şi se întoarse disperat la Hadleigh Castle.

Gloriana nu era bolnavă sau rănită, ci numai epuizată, motiv pentru care le dădu voie lui Marge şi doamnei Bond să o dezbrace şi să o ducă la culcare în patul în care mai dormise. Lyn o consultase şi îi recomandase odihnă totală, după care ieşise lăsând-o singură.

Elaina o prevenise că aşa se va întâmpla, că va fi luată de lângă Dane şi dusă din nou în secolul în care se născuse, la fel şi Romulus, magicianul, în felul lui enigmatic de a se exprima. În sinea ei, sperase că nu va fi aşa, dar acum îşi simţea inima zdrobită de durere. Dacă n-ar fi fost copilul, ar fi vrut să moară, dar micuţa fiinţă ce creştea în ea nu-i dădea voie să renunţe la viaţă.

Pradă deznădejdii se ghemui în mijlocul patului, protejându-şi copilul şi inima îndurerată. Era prea şocată să poată plânge, prea furioasă şi înspăimântată să se roage, aşa că rămase culcată, abia respirând, aşteptând să-şi revină.

Lyn apăru primul, cu o seringă şi o bucată de vată muiată în alcool.

— Asta te va face să dormi, spuse el, cu lacrimile înnodate în gât, în timp ce îi făcea injecţia în braţ. Nu vă face rău nici ţie, nici copilului, aşa că nu sta încordată, iubito. Relaxează-te şi încearcă să te odihneşti.

— Oh, Lyn, te rog, şopti Gloriana distrusă de durere. Trebuie să mă ajuţi… spune-mi că mă ajuţi…

El se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Ştii bine că poţi conta pe mine, scumpo.

Ea încuviinţă din cap. Ştia. Lyn era prietenul ei, singura persoană din lumea aceea care într-adevăr îi înţelegea situaţia şi nu ar fi părăsit-o. Adormi îndată cufundându-se într-un somn zbuciumat.

Câteva ore mai târziu, când se trezi cu senzaţie de foame şi nevoia de a merge la toaletă, profesorul Steimbeth se afla în camera ei, stând lângă foc, cu o carte pe genunchi.

Gloriana se duse la baie şi se întoarse înfăşurată tot în halatul pluşat al lui Lyn în care dormise şi se prăbuşi din nou în pat, învelindu-se cu cearşaful. Spera să nu fie antrenată în vreo discuţie, fiindcă nu îşi revenise pe deplin.

Dar Steimbeth avea chef de vorbă. Zâmbind binevoitor îşi trase scaunul mai aproape de pat şi se aşeză.

— Deschide ochii, Gloriana. Ştiu că n-ai aţipit pentru simplul motiv că eşti leşinată de foame. Aud de aici cum îţi ghiorăie stomacul.

Neavând de ales, Gloriana se supuse şi deschise ochii.

— Doamna Bond ţi-a lăsat mâncare caldă în cuptor, spuse bărbatul. Dacă vrei, ţi-o aduc.

Gloriana scutură din cap. Era flămândă ca o sălbăticiune în timpul iernii, dar se temea că nu va putea înghiţi nimic.

— De ce aţi venit aici? îl întrebă.

— Am venit pentru tine, răspunse amabil profesorul. Cred că am descoperit ceva care îţi poate fi de folos.

Gloriana îşi simţi bătăile inimii înteţindu-se.

— Ce anume?

Arthur Steimbeth scoase din buzunarul hainei o carte mică şi zdrenţuită şi i-o întinse.

— Aici este relatarea unei experienţe asemănătoare celei prin care ai trecut tu.

Gloriana luă cartea în mână şi se uită la titlul tipărit cu litere aurii, aproape şterse de vreme: *CĂLĂTORIILE ÎN TIMP ALE UNEI VRĂJITOARE.*

Capitolul 18

Gloriana îşi simţi inima tresărind când strânse la piept cartea cea veche şi îl privi înmărmurită pe profesor.

— Ce e asta? Reuşi să întrebe, în sfârşit, cu voce tremurândă.

Arthur Steimbeth schiţă un zâmbet.

— Ar putea fi biletul de întoarcere la iubitul tău soţ şi la secolul acela blestemat, la care se pare că ţii foarte mult. Se opri când Gloriana se ridică în capul oaselor. Desigur, nu este manuscrisul original… ci o copie pe care am descoperit-o, după câte îmi aduc aminte, în 1929. E o carte fascinantă, deşi nu pe gustul multora.

Gloriana se uită din nou la titlu – nu îi fusese greu să îl descifreze – dar la a doua privire văzu că era scris într-o orografie veche, complet deosebită de cea folosită în secolul douăzeci. Cu gura uscată şi inima zvâcnindu-i în piept, întoarse prima pagină. Literele îi jucau în faţa ochilor.

— E o carte de vrăji? îl întrebă, sperând că o făcuse pe un ton indiferent.

— Nu-ţi pot spune decât că este povestea unei femei care s-a născut în a doua jumătate a secolului paisprezece, zise el oftând. Citeşte singură, Gloriana. Mai mult nu ştiu cum să-ţi explic.

— Dar eu nu sunt vrăjitoare, spuse ea, în caz că asta conta la fel de mult atunci că şi în trecut.

— Ştiu. Steimbeth rămăsese în picioare, gata de plecare. Dar mai ştiu că eşti o femeie încântătoare şi de aceea te rog să nu-ţi baţi joc de sentimentele lui Lyn! A cunoscut o femeie cu care speră să îşi împartă viaţa.

Vestea o bucură mult pe Gloriana. Dorea ca Lyn să fie fericit găsind dragostea pe care o merita, dar în acelaşi timp se simţea şi puţin speriată. Deşi era o femeie independentă şi nu intenţiona să se schimbe, indiferent în care secol ar trăi, acum fiind în secolul douăzeci avea nevoie de prietenia lui Lyn.

— N-am să mă amestec în povestea lui de dragoste, spuse ea, într-un târziu, puţin ofensată. În clipa aceea îi veni o idee şi se uită la preţioasa carte pe care încă o strângea în braţe. El ştie despre cartea asta?

Profesorul îşi drese vocea.

— N-am idee. Lyn studiază foarte mult deşi este medic. Fără doar şi poate a citit vrafuri de cărţi ia viaţa lui, ca şi mine de altfel, aşa că e greu să-şi amintească absolut totul.

Gloriana nu spuse nimic. Nici nu voia să-şi imagineze că Lyn ar fi ascuns informaţii, poate vitale pentru ea.

Arthur se înclină uşor.

— Înainte de plecare vreau să-ţi mulţumesc că ai verificat şi ai înregistrat manuscrisul acela. Am completat un cec pe numele tău şi al lui Lyn pentru o bancă americană. Cred că Janet îl păstrează laolaltă cu lucrurile pe care le-ai lăsat aici.

— Mulţumesc, spuse Gloriana. Dacă nu se va putea întoarce la Dane, era sigur că va avea nevoie de bani pentru ea şi copil. Ce ironie a sorţii! În epoca medievală stăpânea averi imense, pe când aici era o sărăntoacă.

— Rămâi cu bine, spuse profesorul şi ieşi.

Gloriana de-abia aştepta să citească cartea şi să-i descopere secretele dar, în acelaşi timp ştia că nu se va putea concentra până nu se linişteşte puţin. O altă ironie a sorţii, îşi spuse, ridicându-se din pat şi îmbrăcându-se în hainele aduse de Marge şi doamna Bond. Se duse la bucătărie să caute în cuptor mâncarea de care îi pomenise Arthur şi atunci realiză că era singură în toată casa.

Se aşeză la masă. Mâncarea era gustoasă şi hrănitoare – mult mai bună şi mai sănătoasă decât cea din secolul ei. Îi va duce dorul – pe lângă apa caldă ce curgea permanent la robinet şi miracolele medicinei moderne.

După ce termină de mâncat spălă farfuria şi tacâmurile, le puse la locul lor în bufet şi se întoarse în cameră. Se aşeză într-un fotoliu să citească din cartea lăsată de profesorul Steimbeth.

Era subţire şi uşor de citit pentru Gloriana care o devoră pe nerăsuflate, luând-o apoi de la capăt.

Autorul nu menţiona nicăieri numele ei, dar Gloriana vedea o asemănare izbitoare între ea şi femeia aceea moartă de multă vreme. Experienţele prin care trecuseră erau similare.

„Vrăjitoarea” se născuse în secolul paisprezece, exact cum spusese profesorul Steimbeth. În copilărie învăţase la mănăstirea de lângă Hadleigh Castle şi, într-o zi, când se plimba prin împrejurimi, trecuse printr-o poartă, iar în clipa următoare căzuse în genunchi, orbită de durerea de cap.

Când îşi revenise, fetiţa se trezise într-o cu totul altă lume, zgomotoasă şi agitată. Fusese dusă de autorităţi într-un orfelinat, unde avusese parte de o bună îngrijire şi curând un cuplu între două vârste o adoptase.

Gloriana simţi o împunsătură în inimă pentru că povestea semăna cu a ei, numai că perioadele de timp erau inversate. Când Edwenna devenise mama ei, pentru prima dată în viaţă se simţise într-adevăr fericită. Indiferent ce avea să i se mai întâmple, mulţumea Sorţii că o aruncase în braţele unei femei inimoase.

Niciodată nu simţise lipsa părinţilor săi adevăraţi şi nu avusese curiozitatea să afle ceva despre ei. Nu dorise să îi întâlnească, deşi uneori se întreba cum reacţionaseră aflând că dispăruse. O regretaseră, se speriaseră… sau, mai mult decât probabil, se simţiseră uşuraţi că scăpaseră de ea.

Gloriana îşi lăsă palma pe abdomen, spunându-şi că fiul sau fiica ei niciodată nu-i va pune dragostea la îndoială. O nouă umbră de teamă se furişă peste această promisiune făcută în gând; exista posibilitatea ca după naştere să fie despărţită de copil, la fel cum fusese smulsă de lângă Dane.

Închise ochii simţind că i se face rău, dar se strădui să-şi concentreze atenţia asupra cărţii. Femeia aceea trăise în secolul douăzeci, se căsătorise şi plecase în

America unde ajunsese profesoară şi scrisese versuri. La un moment dat se întorsese în Anglia şi mersese la ruinele mănăstirii, făcându-şi curaj să treacă dincolo de poartă, în cealaltă epocă. Deşi fericită cu noua sa identitate, dorise nespus de mult să-şi revadă prietenii cunoscuţi între zidurile sfinte.

Încercarea ei eşuase; la prima vizită se trezise în pădurea unde avea să se ridice mănăstirea, iar la a doua nimerise în anul 1720.

Femeia se întorsese în secolul douăzeci şi îşi reluase viaţa obişnuită, nemaitrecând vreodată prin experienţe de acel gen. Concluzia ei era aceea că, găsindu-şi locul potrivit în univers, spiritul ei alesese să se stabilească acolo.

Puţin dezamăgită că nu se pomenea nicăieri de vreun talisman sau băuturi miraculoase care ar fi putut-o ajuta să se întoarcă la Dane, Gloriana nu mai spera să-şi găsească drumul spre casă.

Era obosită, dar nu se putea odihni, făcându-şi în minte fel de fel de planuri. Hotărî să se îmbrace în rochia în care venise, pentru ca atunci când va ajunge la destinaţie să nu îi fie frig. Nu trebuia decât să găsească poarta şi să îi treacă pragul.

Fireşte, nu era sigur că nu se va rătăci într-o altă epocă, precum femeia aceea, dar trebuia să încerce – ceva o îndemna să o facă, ceva care nu avea nicio legătură cu dragostea ei pentru Dane, dar la fel de trainic ca sentimentul acela. Dorinţa de a se întoarce era atât de puternică de parcă singura ei şansă era să o facă atunci.

Lăsând în schimb inelul cu rubin, singura bijuterie pe care o purta când dispăruse lăsându-l pe Dane în mijlocul poienii, Gloriana luă din dulăpiorul din baie şi din sertarele lui Lyn diverse medicamente, o carte groasă despre acordarea primului ajutor, un volum despre plantele medicinale şi o mică sumă de bani dintr-o cutie de piele de pe biroul din bibliotecă.

Îi lăsă un bilet lui Lyn în care îşi cerea scuze pentru

ce furase, exprimându-şi speranţa că inelul şi cecul profesorului Steimbeth vor acoperi pierderile. După ce îi mulţumi pentru tot ajutorul oferit şi urându-i o viaţă fericită, semnă bucata de hârtie şi ieşi în grabă din casă, cărând lucrurile furate într-o Sacoşă din plastic.

Cu banii achită cursa taxiului ce o duse la ruinele mănăstirii care, la fel ca şi Kenrook Hall şi. Hadleigh Castle era acum un morman de pietre.

Soarele strălucea sus pe cer când Gloriana începu să-şi croiască drum printre ruine căutând un anume loc – trebuie să fi fost lângă curtea Elainei – pe unde trecuse când era copil şi se numea Megan. Se ruga în gând ca vraja să-şi facă efectul, să-şi poată găsi locul potrivit în timp şi niciodată să nu mai plece de acolo.

Când găsi ceea ce mai rămăsese din poartă, ezită totuşi, cu inima bătându-i puternic în piept, fiindcă simţea că ceea ce urma să facă va fi un lucru de durată. Nu putea să nu privească în urmă lumea pe care spera să o părăsească. Nu dorea să trăiască acolo, deşi nu avea nicio îndoială că locul acela ar fi fost cel mai potrivit pentru ea în cazul în care nu şi-ar fi atins ţinta şi ar fi fost aruncată într-o perioadă de timp greşită.

Strângând în mână sacoşa cu minunile furate, Gloriana îşi îndreptă umerii şi cu capul sus trecu dincolo.

Nu se întâmplă nimic.

Nici durerea de cap, nici întuneric, nicio schimbare. Lumea părea aceeaşi ca înainte – pe deasupra capului trecu un avion lăsând o dâră albicioasă. Pe cerul azuriu, iar dincolo de zidurile părăginite auzi claxonul unei maşini care trecea pe şosea.

Câteva momente rămase nemişcată, luptându-se cu deznădejdea. Apoi îşi aminti povestea vrăjitoarei şi se hotărî să încerce din nou. Nu trebuia decât să se întoarcă şi să o ia de la capăt.

Trase adânc aer în piept şi trecu din nou.

De această dată, chiar dacă pentru o clipă, avu impresia că lumea se înclină într-un unghi ameţitor. Nu o

durea nimic, nu îi venea să vomite, dar simţi o lovitură puternică ce îi tăie respiraţia şi inima i se opri în loc.

Zidurile se înălţară în jurul ei, iar cerul fu străbătut de fulgere. Auzi călugăriţele psalmodiind în capelă – era slujbă – şi scoase un geamăt de uşurare, dar şi de spaimă. N-avea cum să-şi dea seama în ce an se afla şi intuiţia îi spunea să nu îşi facă simţită prezenţa.

Ieşi din curtea mănăstirii şi imediat îşi îndreptă privirea spre Kembrook Hall care semăna mult cu locul în care ea şi Dane fuseseră ţinuţi prizonieri, cu locul în care zămisliseră copilul, dar nu găsea niciun indiciu că reuşise să se întoarcă în timpul vieţii soţului ei. Castelul fusese o fortăreaţă pentru legiunile romane şi de-a lungul a opt veacuri nu se degradase prea mult.

Muşcându-şi buza de jos, Gloriana se întoarse spre Hadleigh Castle. Câteva ferestre erau luminate. Deja se înserase şi întunericul se lăsa repede.

Îşi legă punga de plastic sub rochie. Nu exista decât o singură cale de a afla dacă Dane mai trăia şi curiozitatea era prea mare pentru a amâna pe a doua zi. Luând-o pe o potecă ascunsă din pădurea ce ocolea lacul, pădure în care ea şi Edward se furişau în copilărie, o porni spre Hadleigh Castle, ieşind în întâmpinarea destinului.

Luna se oglindea în apele lacului, dar Gloriana nu se opri să-i admire dansul feeric, gândul ei fiind la Dane şi numai la el.

Poate de aceea îşi dădu seama că nu era singură pe potecă doar atunci când un călăreţ fu gata să o lovească în goana calului. Cu un ţipăt scurt, Gloriana sări într-o parte ferindu-se să nu fie prinsă sub copite.

— Cine eşti? întrebă o voce binecunoscută, în vreme ce călăreţul struni calul şi sări cu dibăcie din şa să îi privească faţa. Dumnezeule, Gloriana… tu eşti?

Edward! Lacrimi de bucurie i se înnodară în gât, sufocând-o, încât nu putea scoate o vorbă. Hohotind se aruncă de gâtul lui şi începu să-l sărute pe faţă. Edward.

Trăia.

El o îndepărtă puţin să o privească mijindu-şi ochii, trăsăturile lui frumoase fiind scăldate în lumina lunii.

— Ai înnebunit de umbli singură pe întunericul ăsta? Unde ai fost? Am răscolit întreg ţinutul căutându-te!

Gloriana încerca să-şi domolească bucuria, dar nu reuşea – râdea, plângea şi îşi trăgea nasul. Edward stătea în faţa ei în carne şi oase, asta însemnând că Dane, Gareth şi scumpa ei Elaina erau în viaţă. Prin mila Domnului şi a îngerilor săi reuşise să se întoarcă la timp pentru a evita toate acele nenorociri.

— Acum ar fi mai bine să te duc acasă, spuse Edward ridicând-o pe cal şi suindu-se în spatele ei. Dane e convins că Merrymont te-a răpit şi dacă Gareth nu l-ar fi închis în temniţă i-ar fi devastat cetatea căutându-te.

Gloriana îşi lăsă capul pe umărul lui şi începu să râdă în hohote.

— Du-mă… acasă, reuşi să spună, iar Edward, dând pinteni calului o porni spre Hadleigh Castle.

— Câtă vreme am lipsit? îl întrebă Gloriana cu voce slabă când treceau podul mobil şi intrau în curtea în care se organizau turnirele.

Edward arăta chiar mai îngrijorat decât înainte.

— Chiar nu ştii unde ai fost şi ce-ai făcut?

Ea şovăi să-i dea răspunsul în timp ce sunete şi imagini ale lumii pe care o iubea îi pătrundeau prin fiecare por al pielii.

— Nu, recunoscu, în cele din urmă.

— Ieri dimineaţă te plimbai prin cimitirul de la Kembrook Hall. Slujnica ta, Judith, tocmai îţi aducea pelerina şi voia să te roage să te întorci în casă. Ceva i-a atras atenţia – a jurat că doar o clipă – şi când s-a uitat din nou, dispăruseşi.

Ţeri dimineaţă. Adică acest răstimp în care fusese despărţită de Dane şi se întâmplaseră sau părea că se întâmplaseră atâtea, nu fusese mai lung de treizeci şi şase de ore! El n-avea cum să-şi amintească ultima ei vizită când fuseseră despărţiţi în poiana de la Kembrook Hall;

pentru el asta nu se întâmplase niciodată. Şi, firește, nici fatala confruntare cu Edward sau frigurile care îl răpuseseră pe Gareth, iar Elaina era, desigur, la fel cum o lăsase.

— Probabil că… m-am lovit la cap, zise ea, neputându-i spune lui Edward, sau oricui altcuiva ce se petrecuse în realitate. Nici măcar Dane nu trebuia să afle, fiindcă nu ar fi crezut niciun cuvânt.

— Acum eşti în siguranţă şi asta e tot ce contează, replică Edward cu infinită blândeţe. Kembrook va fi nebun de fericire.

Anunţat cu siguranţă de străji că Edward se întorsese cu Lady Kembrook, Gareth îi aştepta în curte, înconjurat de câţiva soldaţi cu torţele în mâini. Un servitor ţinea o lampă cu ulei.

— Unde e Kembrook? întrebă Edward. I-am adus nevasta.

Gloriana sări din şa înainte ca cineva să o ajute. Nici măcar Edward, iscusit călăreţ, nu apucase să descalece. Îşi salută cumnatul mai în vârstă la fel ca pe Edward, sărindu-i de gât şi sărutându-l pe obraji.

— Trăieşti! murmură ea.

Gareth o prinse de umeri şi o îndepărtă puţin să o privească.

— Doamne, Gloriana – sigur că trăiesc! Tu eşti cea despre care eram aproape convinşi că ai murit! Pe unde ai umblat, pentru numele lui Dumnezeu?

— Am găsit-o în pădure, dar nu-şi aminteşte nimic.

— Ce-i cu tine, nu mai ştii să vorbeşti? o întrebă Gareth strângând-o uşor de umeri.

— Ba da, răspunse ea, ascunzându-şi un zâmbet. Trebuia să nu uite, îşi spunea în gând, că toţi ceilalţi ştiau că lipsise foarte puţin timp. Îl pot vedea pe soţul meu? Am auzit că l-ai închis în temniţă ca să nu-l ucidă pe Merrymont.

— Am făcut-o fără remuşcări, spuse el luând lampa şi făcându-le celorlalţi semn să plece. Fratele meu 6 în

temniţă fiindcă altfel ar fi făcut prăpăd pe moşia învecinată, iar Merrymont nu l-ar fi iertat prea uşor pentru pagubele făcute. Cu aceste vorbe, Gareth o prinse uşor de mijloc şi o conduse înăuntru. Edward li se alătură.

— Apreciez eforturile tale de a-mi proteja soţul, îi spuse Gloriana cumnatului său, dar nu-mi pot imagina că închizându-l acolo i-ai domolit furia. O să te strângă de gât că l-ai ţinut captiv.

Gareth o privi cu asprime.

— De la mine nu va primi nicio explicaţie. Datoria mă obligă să te previn, Lady Kembrook, că fratele meu nu se va mulţumi cu poveştile de adormit copiii pe care i le-ai îndrugat lui Edward, cum că te-ai rătăcit în pădure, aproape două zile. Îţi va cere să-i spui unde ai fost. Gloriana simţi o uşoară nelinişte, dar era prea nerăbdătoare să-l vadă pe Dane ca să se îngrijoreze. Va găsi ea o cale să-l împace.

Intrară pe culoarul de lângă sala cea mare şi coborâră câteva trepte în spirală, luminate de torţe. Gloriana auzi vocea soţului său înainte de a da ochii cu el.

— Gareth, dacă tu eşti, ai face bine să-mi desfaci lanţurile astea blestemate, altfel jur că-ţi scot ficaţii înainte de cântatul cocoşilor.

Gloriana se repezi în jos pe scări lăsându-i în urmă pe Gareth şi Edward. Niciodată nu mai fusese acolo şi ar fi rămas fascinată dacă atenţia nu i-ar fi fost atrasă de prizonierul singuratic.

Dane stătea, prins cu lanţuri de gleznă şi încheietura mâinii, pe un maldăr de paie proaspete lângă zidul umed şi rece. Când o văzu pe Gloriana dădu să se ridice, dar ea deja se repezise în braţele lui, gata să-l doboare.

— Gloriana, exclamă Dane şi lanţurile zdrăngăniră când îşi ridică mâinile să-i cuprindă faţa în palme. Precis simţise ciudata umflătură sub fusta ei, dar era prea fericit ca să-i ceară explicaţii. Doamne, Gloriana, unde ai fost?

Ea îl sărută pe gură, pe pleoape, pe obraji şi pe frunte.

— Îţi explic mai târziu.

Chipul lui frumos se înnegură, deşi dragostea ce i se oglindea în priviri nu îi domoli furia.

— Va trebui să o faci fără să omiţi nimic.

Gloriana dădu din cap, încercând să arboreze o mutră spăsită.

— Da, stăpâne, răspunse ea, dar în tonul şi în ţinuta ei nu se vedea nici urmă de umilinţă. Faptul nu trecu neobservat de cei prezenţi. Întoarse o privire tăioasă spre cumnatul său care habar n-avea că, de fapt, fuseseră sculaţi din morminte. Desfă-i imediat lanţurile.

— Femeie arţăgoasă, mormăi Gareth, dar scoase o cheie ruginită din punga de la brâu – temniţele de la Hadleigh Castle erau rareori folosite, iar tortura fusese interzisă cu mulţi ani în urmă – apoi se ghemui să desfacă închizătoarea care se înţepenise. Până la urmă Dane se ocupă de treaba asta.

Gareth şi Edward socotiră că ar fi mai bine să plece înainte ca Dane să iasă de acolo, astfel că Gloriana rămase, în sfârşit, singură cu soţul ei.

S-ar fi rostogolit cu el acolo, în paie; îi fusese dor nespus de el, dar pentru Dane despărţirea nu durase atât de mult, iar acum, fiindcă o ştia în siguranţă, se înfuriase.

— Te mai întreb o dată, femeie, spuse el ridicându-se şi trăgând-o şi pe ea în sus, pe unde ai umblat de ieri dimineaţă?

Gloriana ar fi dat orice să găsească o explicaţie plauzibilă, dar surprizele din seara aceea o obosiseră peste măsură, mai ales că până să-l întâlnească pe Edward lângă lac, nu ştiuse ce va găsi când avea să ajungă la Hadleigh Castle; strămoşii sau urmaşii lui Dane.

— Am să-ţi spun mâine dimineaţă după ce ne vom odihni, îi propuse ea.

— Ba acum, replică Dane, încrucişându-şi braţele la piept. Deşi el nu i-o spusese, Gloriana bănuia că îşi făcuse alte planuri pentru orele următoare, iar somnul nu era unul din ele.

Gloriana începuse să-şi piardă răbdarea. Din dragoste pentru Dane ar fi trecut până şi cele mai îndepărtate bariere ale timpului pentru a-i fi alături tot restul zilelor, dar dacă atunci i-ar fi permis să o bruscheze s-ar fi creat un precedent. Dane St. Gregory va trebui să afle imediat care erau limitele toleranţei ei.

— Ţine seama că nu am refuzat categoric să-ţi vorbesc, dar nu sunt nici câinele, nici scutierul şi nici vreunul din soldaţii tăi, spuse ea înfuriată.

Dane îşi trecu degetele prin părul zbârlit în care se prinseseră fire de paie ce sclipeau în lumina torţelor agăţate în zid. Frustrarea lui era evidentă, dar se străduia din răsputeri să-şi domolească furia.

— Vorbeşte, şuieră el printre dinţi.

— Şi dacă refuz, ce-o să-mi faci? îl înfruntă Gloriana punându-şi mâinile în şolduri şi ridicându-şi bărbia sfidător. O să mă baţi? Mă alungi la mănăstire?

Dane deschise gura, apoi o închise la loc. Chiar şi când e furios arată superb, îşi spuse Gloriana.

— Ştii bine, izbucni el, că niciodată n-aş da într-o femeie, indiferent că mi-e nevastă, e târfă, sau şi una şi alta – iar legat de trimiterea ta la mănăstire, nu cred că există vreuna în tot ţinutul care să merite un asemenea blestem.

Gloriana se strădui să-şi păstreze expresia încruntată, dar nu reuşi. Dane era insuportabil, dar ei îi plăcea să îl enerveze. Începu să râdă şi când se uită la ea râse şi mai tare.

Kembrook mormăi o înjurătură, apoi o luă în braţe, o învârti în aer şi o sărută zgomotos.

— Îmi pare rău că ai fost îngrijorat din cauza mea, spuse ea gâfâind când Dane o lăsă jos. Nu am vrut să te părăsesc.

Dane o sfredeli cu privirea până în adâncul sufletului.

— Te cred, milady. Nu ştiu de ce, dar ăsta-i adevărul!

— Te iubesc, spuse Gloriana, suspinând. Privirea i se aburi din nou făcând-o să se întrebe dacă nu cumva avea

nevoie de ochelari, apoi îşi aminti că încă nu se inventaseră.

— Şi eu te iubesc, răspunse Dane, atingându-i vârful nasului cu degetul. Te simţi bine? Eşti rănită, ţi-e rău?

Ea scutură din cap.

— Nu, zise încet.

Încruntându-se, el îşi aşează uşor palmele pe umerii ei.

— S-a întâmplat ca în ziua aceea când ai dispărut câteva clipe din camera din turn?

Gloriana încuviinţă.

— Ai fost în viitor?

— Da.

Dane oftă şi o lipi de pieptul său, parcă temându-se să nu-i fie smulsă din braţe.

Dorind să-l liniştească, Gloriana se trase uşor înapoi şi-l privi în faţă.

— Nu se va mai întâmpla.

— Cum poţi fi sigură? o întrebă el.

— De data asta a fost altfel, răspunse ea. Nu era momentul potrivit să-i povestească lui Dane despre cealaltă vizită şi ce s-ar fi întâmplat, despre moartea lui Edward şi a lui Gareth şi priveghiul în chilie la căpătâiul Elainei. Totuşi, nu rezistă tentaţiei de a se lăuda cu puţinele lucruri pe care le aflase în acea călătorie neobişnuită.

— Am auzit că vrei să-ţi ucizi unchiul, crezând că mă ţine ostatică.

— Unchiul meu? răbufni el, deşi nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Merrymont. Mama ta, Jillian, a fost sora lui mai mică, nu-i aşa?

Dane se uită la ea, de parcă i-ar fi lovit în moalele capului.

— Gareth ţi-a spus?

— Nu, zise ea. Am aflat în călătoriile mele.

El oftă, frecându-şi încheieturile mâinilor unde

lanţurile îi zdreliseră pielea.

— Nu te mai înţeleg deloc, dar ai noroc că sunt un om răbdător.

— Numai *„răbdător”* nu eşti, îl contrazise ea, îndreptându-se spre scări şi sperând că el să o urmeze, ceea ce se şi întâmplă. Mi-e teamă mie că ai o fire impulsivă care-mi va da bătăi de cap.

În urma ei, Dane scoase un sunet dispreţuitor.

— Pe când a ta poate fi dată drept exemplu celor ca mine.

Gloriana îl privi peste umăr.

— Mulţumesc, zise ea de parcă i-ar fi făcut un compliment. Totuşi, uneori, dacă te străduieşti, cu toate lipsurile şi defectele pe care le ai, poţi fi o companie plăcută.

Sacoşa de plastic i se bomba şi îi foşnea sub picioare.

— Ce-ai acolo? se răsti el.

Gloriana se prefăcu că nu aude. Ştia că nu trebuie să aibă secrete faţă de soţul ei, dar dacă vreunul din servitori sau soldaţi ar fi tras cu urechea, urmările ar fi fost dezastruoase.

În camera lui Dane fusese aprins focul şi aşternuturile întinse pe pat. Se adusese apă de spălat şi fiindcă, probabil, se dusese vorba că viteazul Sir Edward o *„salvase”* pe Gloriana, acesteia i se pregătise una din rochiile sale preferate.

Dane închise uşa în urma lor, că nu cumva să fie deranjaţi de Judith sau de vreo altă slujnică, bine intenţionată, de altfel. Rămase în faţa ei ridicând o sprânceană. Nu era nevoie să vorbească, fiindcă expresia lui spunea totul.

Gloriana se îmbujoră uşor şi, jenată, scoase sacoşa de sub fustă şi i-o întinse.

Kembrook i-o luă şi se încruntă şi mai tare când frecă între degete plasticul subţire şi îi deşertă conţinutul în pat.

Examină, pe rând, cărţile, flacoanele cu vitamine şi alte medicamente miraculoase, cum ar fi aspirină şi

antibioticele. Studie tuburile cu pastă de dinţi din cutiile de carton colorat şi apăsă pe unul din ele, lăsând să i se scurgă puţin din conţinut. Era consternat de ce vedea.

— Nu te juca cu astea fiindcă trebuie să ne ajungă cam şase sute cincizeci de ani, îl tachină ea.

Dane lăsă tubul deoparte şi luă una din cărţi. După ce atinse hârtia netedă şi se uită la pozele colorate, îşi ridică privirea nedumerită spre Gloriana.

— Nu înţeleg cuvintele. În ce limbă e scrisă?

Ea se apropie şi îl sărută pe obraz.

— În engleză, îi răspunse ea privindu-l amuzată.

Dane studie din nou rândurile tipărite, apoi închise cartea nervos.

— Tu ştii să citeşti? Nu dădu drumul cărţii, ci o strânse cu amândouă mâinile.

Gloriana dădu din cap că da.

— Îţi va fi şi ţie uşor când vei învăţa literele.

— Aici ce este? întrebă el cu scuturând un flacon cu tablete.

— Sunt medicamente pentru febră şi infecţii. Cât timp fusese îngrijită de Lyn şi locuise la el, citise multe reviste medicale şi auzise convorbiri telefonice cu pacienţii şi farmacistul din localitate.

Dane aruncă din mână cartea şi flaconul de parcă i-ar fi ars degetele.

— Doamne fereşte, Gloriana, dacă te-ar auzi cineva cum vorbeşti ai fi arsă pe rug ca slujitoare a Satanei.

— Dar tu nu vei permite asta, nu, Dane? întrebă ea, puţin înfricoşată, strângându-se la pieptul lui şi încolăcindu-i gâtul cu braţele. Mi-ai promis că înainte de a se ajunge la asta, îmi vei străpunge inima cu o săgeată.

El se albi la faţă.

— N-am spus aşa ceva. Şi, fireşte, avea dreptate. Asta i-o jurase într-un alt moment al viitorului, pe care acum aveau posibilitatea să îl evite.

În tăcerea Glorianei se citea dorinţa ca el să-şi reînnoiască promisiunea.

— Nu vreau să te văd suferind, spuse Dane, grav, după câteva momente. Indiferent ce-ar trebui să fac pentru asta. O trase mai aproape şi ea îl simţi cum se destinde, deşi o parte din trupul lui se întărea considerabil. Aruncând o privire obiectelor magice din pat spuse. Am de gând să învăţ tot ce trebuie din cărţile tale şi despre medicamente, dar acum, scumpa mea soţioară, prefer să studiez cu totul altceva.

Capitolul 19

Gareth stătea în picioare pe podiumul din sala cea mare, cu o cană de bere în mână. Vocea lui răsună veselă în încăperea friguroasă.

— Milady Gloriana s-a întors acasă la soţul său, tună el. Să ne bucurăm şi să mulţumim cerului că nu a păţit nimic.

Gloriana stătea lângă Dane la masa din centru, cu ochii plecaţi şi respirând sacadat. Ar fi preferat să nu se facă atâta vâlvă pe seama întoarcerii sale acasă, ceea ce va da naştere la nenumărate presupuneri şi le va aduce aminte oamenilor de strania ei dispariţie. Speculaţiile lor nu puteau aduce decât necazuri.

Se auziră murmure în rândul soldaţilor şi servitorilor, dar toată lumea închină cănile în semn de salut şi masa de seară continuă zgomotos.

În galeria de deasupra, menestrelii cântau melodii vesele, iar o trupă de saltimbanci trecu printre mese făcând tumbe, scamatorii şi furând, în glumă, mâncarea de pe mese. Gloriana căută din priviri printre feţele pictate pe cea a lui Romulus şi a lui Corliss, dar nu le zări – era o trupă necunoscută, alta decât cea pe care o însoţise în ultima ei vizită.

Care vizită nici nu avusese loc, de fapt. Amintirile dintr-o perioadă de timp prin care ceilalţi nu trecuseră i se învălmăşeau în minte.

— Ce e cu tine? o întrebă Dane care refuzase vinul

din care se cinsteau toţi ceilalţi, preferând apa.

— Sunt neliniştită, stăpâne, îi mărturisi Gloriana, uitându-se încruntată la cupă să fiindcă în secolul acela nu se cunoştea nimic despre igiena alimentaţiei decise că ar fi mult mai bine dacă n-ar pune gura pe vin. Se întâmplă ceva cu mine, dar nu-mi dau seama ce.

Kembrook zâmbi şi luând un morcov prăjit dintr-un vas i-l puse în faţă pe platoul gol.

— Nici nu-i de mirare că nu te simţi bine, din moment ce n-ai mâncat absolut nimic.

Oftând, Gloriana se prefăcu că gustă din legumele bine rumenite. Simţea vibrând ceva în aer, ceva prevestitor de rău.

De obicei avea grijă să se hrănească cum trebuie, indiferent dacă îi era sau nu foame, din cauza copilului. În seara aceea, prima după întoarcerea sa, nu putu mânca aproape nimic.

Ceva avea să se întâmple.

Privi în stânga sa şi îi văzu pe Edward şi pe Mariette, care discutau în şoaptă cu feţele transfigurate de dragoste. Eigg şi călugărul Cradoc, la celălalt capăt al mesei vorbeau cu Gareth, care tocmai se întorsese la locul său de onoare, pe care îl ocupa că stăpân al castelului. Totul părea în ordine, totuşi…

Muzica încetă brusc şi în galeria menestrelilor se auziră fluierături.

Cu un şuierat sinistru, o săgeată se înfipse în masa de lemn la care stătea Lordul Hadleigh, coada ei flexibilă vibrând cu un zgomot slab. Exact în faţa lui Kembrook.

Se produse rumoare. Soldaţii lui Dane şi ai lui Gareth ridicară băncile pe mese, în acelaşi timp înarmându-se. Kembrook îşi trase sabia şi încercă să o împingă pe Gloriana la pământ. Ea se împotrivi şi îi văzu pe saltimbanci scoţându-şi armele de sub pelerine şi costume.

Servitorii ieşiră în fugă ţipând, câinii de vânătoare începură să latre, iar sus, în galeria menestrelilor un fals muzician, cu arcul ridicat în aer şi tolba în spate se

pregătea să arunce o ploaie de săgeţi peste capetele celor din şăia.

Deşi era convinsă că nu-l văzuse vreodată, Glorianei i se părea cunoscut. Avea părul blond deschis ca al lui Dane, iar ochii, chiar de la distanţă, îi zărea ca având acelaşi albastru deschis.

Indignarea luă locul groazei. După tot ce îndurase, fiind despărţită de soţul ei, zbătându-se să ajungă din nou acasă, ticălosul acela avea de gând să pună capăt fericirii ei, înainte chiar de a fi început.

Aşa ceva nu se va întâmpla.

— Opreşte-te! îi strigă ea pe un ton poruncitor bărbatului ce purta pieptar din catifea verde şi care părea cam de aceeaşi vârstă cu Gareth.

Strigătele de luptă încetară dintr-odată şi toţi îşi ridicară spre el privirile, nedumeriţi, consternaţi, înfricoşaţi.

Nimeni, nici măcar Dane, Gareth sau Edward nu se mai clinti din loc. Dacă nu se acţiona imediat, cu siguranţă avea să se întâmple un dezastru.

Dezgustată, Gloriana apucă pumnalul pe care îl folosea la masă, singura armă pe care o avea la îndemână, şi veni mai aproape de Dane, care privea în sus, cu faţa lipsită de expresie şi muşchii încordaţi, pregătit de luptă. Nu părea speriat, doar prudent şi, de bună seamă, înfuriat.

— Cine e? şopti Gloriana.

— Merrymont, răspunse Kembrook cu scârbă.

Gloriana îl privi fascinată. Deci acesta era vrăjmaşul, unchiul nebun care dorise să-l ucidă în leagăn pe Dane, îndurerat de moartea lui Jillian, sora sa.

Se îndepărtă de masă, neobservată de cineva, nici măcar de soţul său.

— Ce cauţi aici? îl auzi pe Gareth, în timp ce se furişa pe lângă un zid, unde lumina lămpii abia pătrundea. Vocea lui era calmă, dar hotărâtă.

— Am venit, răspunse Lordul Merrymont, să-mi recapăt bunul renume.

Gloriana urcă o scară dosnică şi o luă pe un coridor mai puţin circulat, unde domneau pânzele de păianjen şi pe jos erau risipite oase de şoareci şi păsări. În copilărie, ea şi Edward se jucaseră de multe ori acolo prefăcându-se că ar fi singurii supravieţuitori ai castelului asediat. Existenţa acelui coridor rămăsese secretul lor, altfel Gareth l-ar fi blocat.

Stând ascunsă, ţinându-şi respiraţia şi strângând pumnalul în mână, Gloriana cântărea situaţia. Nu era deloc încurajatoare.

La ieşirea din galerie erau doi paznici vânjoşi cu săbiile scoase din teacă. Gloriana simţea că le este frică şi îi înţelegea; se aflau între zidurile unei cetăţi duşmane, aşadar, în pericol. Fiind superstiţioşi, ca toţi oamenii din secolul acela, mai mult ca sigur că se întrebau ce spirite bântuie întunericul aproape de nepătruns.

În galerie, Merrymont încă vorbea; Gloriana îi vedea spatele şi tolba din piele plină cu săgeţi. Ce bărbat frumos! Păcat că nu este de partea noastră, îşi spuse ea.

— Kembrook, deci refuzi să-ţi ceri scuze că m-ai defăimat în tot ţinutul, numindu-mă răpitor şi criminal? Aroganţa îl făcea să semene cu Dane mai mult decât asemănarea fizică.

Gloriana îşi muşcă buza de jos. Se aşteptase ca Dane să se încăpăţâneze şi să nu aibă mustrări de conştiinţă, dar pentru o clipă nutrise speranţa deşartă că problema putea fi rezolvată pe cale paşnică.

— Da, răspunse Kembrook, răspicat. Refuz.

Întorcând capul ca să nu vadă ce e, Gloriana ridică ceva de jos şi aruncă lucrul acela undeva, în întuneric. În poziţie de luptă paznicii înaintară cu prudenţă, luându-se după zgomot. Înainte să facă drumul întors, Lady Kembrook intră în galerie şi lipi tăişul pumnalului de şalele lui Merrymont.

— Porunceşte oamenilor tăi să predea săbiile şi pumnalele, altfel îţi străpung rinichii ca pe două păsări puse la frigare, spuse ea cât se poate de calm.

Merrymont se îndreptă din umeri şi pufni, dar ea nu ţinu seama de forţa şi agilitatea lui. Într-o clipită el îi împinse cu cotul pumnalul din mână şi o apucă strâns de braţ.

Glorianei i se opri respiraţia când baronul o trânti peste balustrada de piatră, la o înălţime de peste zece metri. Dacă i-ar fi dat drumul de acolo, praf s-ar fi făcut.

— Ai o soţie curajoasă, Kembrook, chiar nesăbuită aş spune, strigă Merrymont în jos, spre Dane. Dacă aş fi ştiut mai dinainte că are o fire atât de aprigă, m-aş fi făcut într-adevăr vinovat de crima pentru care sunt deja învinuit, fiindcă merită să furi o bucăţică atât de grozavă.

— Cere-ţi scuze, rosti Dane necruţător.

Acum Gloriana nu era numai speriată dar se şi înfuriase. Oare el nu-şi dădea seama că nu era momentul să se ia la harţă?

— Lua-te-ar naiba, Merrymont, interveni Gareth, dar ea nu-l putea vedea. Asta-i jignire…

Merrymont o ţinea strâns şi Gloriana îi era recunoscătoare, deşi regreta că nu îl înjunghiase pe ticălos atunci când avusese ocazia.

— Kembrook, acum câteva clipe am avut impresia că îţi face plăcere complimentul meu nevinovat. Dintr-odată ai hotărât că vrei să fii umilit?

— Da, răspunse Dane fără să şovăie.

Gloriana strânse tare din ochi. Dacă nu i-ar fi fost atât de teamă că va cădea şi-ar fi făcut mustrări de conştiinţă că îl pusese pe Dane într-o asemenea situaţie pentru a o salva.

— Minunat, replică Merrymont, ţinând-o pe Gloriana doar cu o mână, cu cealaltă rotind sabia prin aer. Atunci îmi voi lua revanşa provocându-te la luptă dreaptă, îi strigă el lui Kembrook. Când te voi învinge ai să te aşezi în genunchi în faţa mea, îţi vei pune sabia la picioarele mele şi-mi vei spune *„stăpâne”*.

Dane nu spuse nimic, dar Gloriana ştia că pentru a nu-i pune viaţa în pericol se abţinea să-i dea o replică

usturătoare.

— Şi, încă ceva, hotărî Merrymont după câteva momente de chibzuinţă. Dacă pierzi întrecerea, frumoasa Gloriana va rămâne la castelul meu şi la dispoziţia mea, atâta vreme cât am să consider eu.

Chiar de la înălţimea aceea ameţitoare, Gloriana văzu cum Dane se înroşeşte de mânie. În situaţia aceea probabil că el ar fi acceptat orice compromis, dar era convins că de-abia aştepta să-şi înfigă mâinile în gâtul lui Merrymont. Mai târziu, dacă prin cine ştie ce miracol aveau să supravieţuiască amândoi acelei încercări, Kembrook va fi la fel de mânios pe ea, cum era pe unchiul său.

— Dacă pierd, spuse Kembrook, accentuând pe *dacă*, va fi aşa cum spui tu.

Gloriana începu să se zbată cu furie. Merrymont o trase înapoi, dar nu slăbi strânsoarea.

— Foarte bine, îi spuse acesta lui Dane, pe un ton surprinzător de conciliant. Acum cred că vei înţelege dacă doamna vă rămâne cu mine până am să ajung la adăpost în castelul meu. Acolo ne vom întrece mâine dimineaţă.

— Lasă-mi aici soţia. Rosti cuvintele răspicat, nu ca pe o rugăminte, ci ca pe o poruncă. Întrecerea se va desfăşura în condiţiile stabilite de tine.

— Condiţiile au fost deja stabilite, răspunse Merrymont. Doamna mă va însoţi. Ce e cu tine, Kembrook? Îndrăzneşti până şi acum să-mi răneşti onoarea, insinuând că sub protecţia mea nu va fi în siguranţă?

Gloriana renunţase să mai lupte cu baronul care era prea puternic. Şi-ar fi irosit forţele în zadar. Privind în jos spre soţul său, care stătea palid în mijlocul sălii, strângând sabia în mâna dreaptă, şi îşi spuse că Dane ar face mai bine să tacă.

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Dane scrâşni din dinţi.

Gareth interveni pe un ton ameninţător.

— Dacă fata păţeşte ceva, Merrymont, îţi scot maţele de viu.

— Dacă ai avea ocazia, ai face-o oricând, răspunse acesta, apoi străbătu galeria şi culoarul cu Gloriana în braţe, însoţit de doi paznici.

— Îţi dai seama cât eşti de ipocrit? Ai venit la Hadleigh Castle să protestezi că eşti învinuit pe nedrept de răpirea mea dar, după cum văd, îţi meriţi renumele! îi spuse ea în timp ce el cobora scara la capătul căreia îl aşteptau oamenii săi.

— Dacă taci, nu va fi nevoie să-ţi pun căluş, îi promise el.

Gloriana roşi şi se abţinu să mai vorbească până ieşiră afară, deşi îi venea foarte greu. Pe parapeturi stăteau oameni cu arcurile îndreptate spre invadatori, dar niciunul nu îndrăznea să tragă de teamă să nu o rănească pe soţia lui Kembrook.

Caii aşteptau în curte; oamenii conduşi de Merrymont trecură prin sat şi ieşiră din cetate cu un aer mândru, de parcă ar fi fost invitaţi de onoare: Gloriana călărea într-o parte, în şa, în faţa unchiului soţului ei.

— Ai întrecut măsura, spuse ea.

Ochii care o priveau semănau atât de mult cu ai lui Dane încât Gloriana se gândea că dacă nu ar fi răpit-o, bărbatul acela i-ar fi fost chiar simpatic.

— Văd că ţii neapărat să faci conversaţie. Poate că am greşit răpindu-te.

— De asta fii sigur, spuse ea convinsă. Dacă ai fi avut habar prin ce-am trecut ca să fiu împreună cu Lord Kembrook, măcar din milă ai fi renunţat la fapta asta josnică.

Avu impresia că în privirea lui zăreşte o sclipire veselă, dar nu putea fi sigură.

— Ce te face să crezi că aş putea avea acest nobil sentiment al milei?

Gloriana oftă.

— Nu văd de ce ai stârni din nou vechea duşmănie dintre familii.

— Te asigur, Lady Kembrook, că am motive serioase

dar, firește, nu intenționez să ți le explic.

În continuare merseră în liniște și Gloriana întoarse capul să privească luminile de la Hadleigh Castle.

— Știi bine că va veni după mine, zise ea când intrară în pădure.

— De asta sunt foarte sigur, răspunse Merrymont.

— Deci, vrei să-l ucizi, îl acuză Gloriana mânioasă și îngrijorată pentru Dane mai mult decât fusese vreodată pentru ea.

— Nici nu-ți trece prin minte ce am de gând să fac și nici tânărului cavaler cu mințile înfierbântate care abia așteaptă să te salveze.

— Vrei să-mi faci vreun rău? Întrebarea părea justificată în situația în care se afla.

— E firesc să-mi ies din fire, dar dacă nu mă provoci n-ai să pățești nimic.

— Dar virtutea mea?

Merrymont chicoti.

— Ce e cu ea?

Gloriana se făcu roșie ca focul.

— Vreau să știu dacă e în pericol?

De această dată el izbucni în râs, dar sunetul nu era deloc vesel și aproape imediat Merrymont deveni serios.

— Asta ți-au povestit despre mine Hadleigh și Kembrook… că violez femei tinere? Cred că n-ar trebui să fiu surprins sau să mă simt jignit… dar, lucru ciudat, asta mi se întâmplă.

Gloriana știa că erau urmăriți în noapte și era sigură că și Merrymont știa, dar niciuna din părți nu îndrăznea să atace de teamă că în încăierare ea ar putea fi rănită sau omorâtă, așa că după o oră, trecură podul mobil și intrară într-o curte, bănui ea, fiindcă nu vedea absolut nimic.

Porțile se trântiră în urma lor.

Merrymont dădu câteva ordine scurte și soldații dispărură în întuneric, apoi coborî din șa și o ajută pe Gloriana să se dea jos.

— Vino, ai nevoie de somn, spuse el brusc.

Neavând de ales, Gloriana îl urmă.

— Sunt însărcinată, spuse ea, încercând să ţină pasul cu Merrymont. Dacă-mi faci ceva, va avea de suferit şi copilul, iar Kembrook nu va avea linişte până nu te va ucide.

— Va avea ocazia mâine dimineaţă, spuse Merrymont obosit şi o apucă strâns de braţ, fără însă a-i provoca durere. Intrară în castel, mult mai mic în comparaţie cu Hadleigh Castle sau Kembrook Hall şi fură întâmpinaţi de slujnice purtând lămpi a căror flacără răspândea mai mult umbre decât lumină. Ea e nepoata mea, le spuse el abătut, ca şi cum deja alte lucruri l-ar fi preocupat. Duceţi-o într-o cameră curată şi călduroasă.

— Da, milord, spuseră femeile în cor. Gloriana le privi pe furiş, dar nu îşi dădu seama cam câte erau.

De fapt, nici nu conta fiindcă, socotind că ar fi reuşit să treacă de ele, tot n-ar fi putut scăpa. Zidurile erau înalte, porţile închise şi locul era împânzit de soldaţi cu mutre fioroase, deşi aveau feţe de saltimbanci. Gloriana îşi spuse că ar trebui să fie mulţumită că Merrymont nu o târâse în camera lui.

Dar, poate că spusese adevărul când afirmase că nu *„violează femeile tinere”*. Din păcate, numai Dumnezeu şi Sfânta Fecioară ştiau ce altceva era în stare să facă.

Gloriana fu dusă într-o cămăruţă, în care ardeau trei lumânări. De unul din pereţi era lipit un pat acoperit cu o saltea.

— Doriţi să mâncaţi ceva, milady? o întrebă una din slujnice, care îi adusese o pătură şi un ulcior cu apă.

— Dacă mănânc ceva, vomit, răspunse Gloriana. Nu intenţionase să o jignească, dar era atât de obosită încât simţea că asta s-ar fi întâmplat.

Slujnicele ieşiră încuind uşa în urma lor pe dinafară.

Gloriana se aşează pe pat oftând adânc. A doua zi dimineaţă Kembrook va sosi acolo atras în cursă, iar ea nu-l putea salva. Toată dragostea lor, toate suferinţele, dorul, bucuria şi lacrimile, fuseseră în zadar.

Se ghemui în pat, cu lacrimile pe obraji. Nu face asta, Dane, se rugă ea, deşi nu se aştepta la aşa ceva şi în adâncul sufletului se bucura, nu încerca să mă salvezi. Oricare ar fi motivul, Merrymont vrea să te ucidă.

Gloriana închise ochii şi gemu. Acum era convinsă că nu va putea dormi, deşi era frântă de oboseală.

Apoi, primul lucru pe care îl realiză fu soarele care îi bătea direct în faţă, fierbinte şi strălucitor.

Se ridică în capul oaselor, uşor surprinsă că se trezise într-o cameră străină, apoi îşi aminti că Merrymont o răpise şi că în ziua aceea îi va omorî soţul.

Gloriana nu avea nicio îndoială că dacă Dane ar fi ieşit învingător, oamenii lui Merrymont tot l-ar fi ucis, chiar înainte de a trece podul. Kembrook fusese atras în gura leului, iar ea ţinuse loc de momeală.

Se duse la uşă şi începu să ţipe plină de furie.

— Dă-mi drumul, Merrymont! Vino încoace, ticălosule! Ţi-e teamă de o femeie?

Uşa se deschise atât de brusc încât Gloriana se trezi aruncată afară pe culoar.

Merrymont stătea în faţa ei, frumos şi binevoitor în lumina dimineţii. Purta o tunică curată şi părul blond îi lucea proaspăt spălat. Zâmbetul lui larg şi ciudat de blând nu era cel al unui duşman.

— Nu, spuse el, blând. Nu mi-e teamă nici de tine, nici de vreo altă femeie.

— Asta-i marea ta greşeală, milord, altfel te-ai îngrozi.

El râse.

— Kembrook şi-a găsit perechea, zise el, apoi privirea i se întunecă şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. În cazul ăsta aş fi norocos, continuă el prinzând-o de braţ, dar nu pentru a o conduce undeva, ci spre a-i atrage atenţia. Fă-te frumoasă, milady. Soţul tău tocmai a sosit însoţit de soldaţi, pregătit de luptă.

Gloriana se zbătu să scape.

— De ce faci asta? îl întrebă ea, având în minte

imaginea îngrozitoare a unui Dane aflat în suferinţă, a unui Dane pe moarte, a unui Dane mort. Cum poţi să pui la cale cu atâta sânge rece moartea fiului propriei tale surori?

Întrebarea îl amuţi pe Merrymont şi se făcu palid la faţă când auzi pomenindu-se de Jillian, sora sa moartă, pe care se pare că o adorase. Vru să vorbească, apoi tăcu, şi rămase în prag, cu capul plecat, în vreme ce în sufletul său se ducea o luptă cumplită. Când îşi ridică din nou privirea spre Gloriana, în curte se auzi tropot de cai şi strigătele răguşite ale oamenilor.

Gloriana alergă la fereastră, sperând să-l zărească pe Kembrook, dar nu văzu decât un porumbar şi o fântână, secată de mult, crăpată şi acoperită cu muşchi de un verde-cenuşiu.

— De ce? repetă ea, întorcându-se şi privind cu atenţie faţa palidă a lui Merrymont, în vreme ce el se străduia să îşi recapete stăpânirea de sine.

— Vei afla destul de curând, răspunse el şi ieşi.

Gloriana se spălă şi se îmbrăcă în grabă şi nimeni nu o opri când ieşi pe culoar. Încurajată şi nerăbdătoare să ajungă mai repede lângă Dane, o luă la fugă pe coridoare, străbătu camere şi coborî scări, până ajunse afară.

Dane îşi lăsase oamenii în afara zidurilor, un act de nebunie, după părerea Glorianei. După figură lui se vedea clar că nu dormise, iar firele crescute în barbă şi furia din priviri îl făceau să semene şi mai mult cu un Viking. Rămase cu ochii aţintiţi asupra Glorianei.

— Ai păţit ceva?

— Nu, răspunse ea, scuturând din cap, şi abia stăpânindu-şi lacrimile. L-ar fi implorat pe Dane să îşi îndemne calul înapoi spre Hadleigh Castle, dar ştia că el nu o va asculta şi că rugămintea ei ar fi fost o jignire pentru bărbatul pe care îl iubea mai presus de orice.

Merrymont stătea în spatele ei şi aşezându-şi palma pe umărul ei cu surprinzătoare blândeţe o trase într-o parte şi făcu un pas înainte, neînarmat şi, totuşi, fără teamă.

— Ai venit singur, constată el pe un ton indiferent. Sunt impresionat, Kembrook. Poate că sângele neamului St. Gregory nu te-a otrăvit de tot.

Dane puse mâna dreaptă pe mânerul sabiei; Gloriana îi văzu degetele crispându-se şi se îngrozi. Dacă ar fi fost ucis atunci şi toate speranţele şi planurile lor de viitor s-ar fi spulberat, ar fi fost distrusă.

Dar trebuia să îndure orice s-ar fi întâmplat, de dragul copilului.

— Te iubesc din tot sufletul, Dane St. Gregory, spuse ea.

Merrymont făcu un gest cu mâna spre poarta deschisă, cu privirea aţintită, aproape cu afecţiune, asupra figurii lui Dane.

— Vino, Kembrook. Hai să ne batem şi să sfârşim odată. Lasă calul – nu vei avea nevoie de el – dar adu-ţi sabia.

Dane sări din spinarea calului, dar nu cu ochii la Merrymont care se îndepărta, ci la chipul Glorianei. Niciunul din soldaţii deghizaţi în saltimbanci cu o seară în urmă nu se zărea în preajmă şi, nici vreunul din oamenii lui Kembrook, desigur. Era foarte ciudat.

— Şi eu te iubesc, milady, spuse Dane.

Merrymont se opri în poartă, zâmbind binevoitor, cu o mână dusă la inimă, luând parcă în derâdere declaraţiile celor doi. Dar sabia lui strălucea în soarele dimineţii, iar Gloriana nu avea nicio îndoială că era expert în mânuirea ei. Era mai în vârstă decât Dane şi probabil, mai puţin agil, dar avea mai multă experienţă.

Gloriana se aşeză pe o bancă în curtea mică şi însorită, dar nu fiindcă ar fi vrut să asiste, dar nu se mai putea ţine pe picioare.

Câţiva metri mai încolo, Kembrook şi Merrymont, cu săbiile scoase din teacă se pregăteau să se omoare unul pe celălalt. Scena era de o măreţie înspăimântătoare pentru că amândoi erau magnifici.

Lupta începu şi un timp cei doi părură că execută cu

graţie şi măiestrie un dans maiestuos.

La fiecare lovitură de sabie, Gloriana clipea speriată, dar nu-şi întorcea privirea într-o parte, deşi exact asta ar fi vrut să facă. Dacă Dane trebuia să lupte şi să moară, măcar să fie martoră acestui sacrificiu, hotărâse ea.

Dane fu rănit la şold de sabia lui Merrymont.

Gloriana se ridică ţipând, apoi se aşează din nou.

Lupta se înteţi şi curând, Dane şi adversarul erau asudaţi şi plini de sânge. Niciunul, însă, nu cedă; fiecare nouă rană îi îndârjea şi mai mult.

Ţinându-şi mâna la gură ca să nu ţipe sau să vomite, Gloriana privea şi se rugă pentru viaţa lui Dane.

Răspunsul veni curând când Dane se repezi cu ultimele puteri şi zbură sabia din mâna unchiului său şi lipi tăişul sabiei sale de gâtul lui Merrymont.

— Să te omor? Să-l omor pe fratele mamei mele?

Merrymont gâfâia. Hainele lui curate, ca şi cele ale lui Dane, erau pline de sânge, noroi şi ude de transpiraţie. Se lăsă într-un genunchi, extenuat şi când îşi înălţă faţa, spre marea surprindere a Glorianei şi probabil şi a soţului ei, Merrymont aproape că zâmbea.

— Sunt istovit, Kembrook, îi mărturisi el, abia respirând. Dar nu vreau să pier ucis de sabia ta blestemată. Te-am adus aici fiindcă am nevoie de un moştenitor.

Dane era, evident, şi mai surprins decât Gloriana.

— Poftim? întrebă el, arătând de parcă ar fi avut puterea să-şi decapiteze unchiul său, cel puţin să-l fi rănit de moarte.

Merrymont se ridică în picioare clătinându-se şi deşi Dane nu îl ajută şi nici nu intenţiona să o facă, Gloriana rămase şi ea încremenită pe bancă, fiindu-i frică să şi clipească.

— Am avut trei soţii şi niciuna nu a supravieţuit la naştere. Din păcate, nici copiii. Tu, fiul surorii mele, eşti singurul căruia îmi pot lăsa averea.

Dane îşi băgă sabia în teacă, dar nu spuse nimic.

Părea furios, şi parcă ar fi vrut să se repeadă şi să-şi strângă unchiul de gât.

Gloriana îşi recăpătă vocea şi reuşi să se ridice.

— Atunci, de ce naiba, încercai să-l ucizi dacă voiai să te moştenească?

— O întrebare îndreptăţită, recunoscu Merrymont. Apăru un servitor care aduse vin şi baronul, înfrânt dar nesupus, ridică la gură cu amândouă mâinile cupă simplă din lemn şi bău însetat. Când îi răspunse Glorianei se uită la Kembrook. Decât să-mi fi dat pământurile pe mâna unui nevrednic, mai bine le-aş fi înapoiat regelui. Îmi trebuia dovada, Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kembrook, că eşti omul potrivit.

Dane îl privi încruntat şi îi făcu Glorianei semn cu mâna să tacă şi să stea deoparte, când ea vru să mai adauge ceva.

— Dar nu eşti bătrân, spuse el indiferent, fiindcă nu voia ca remarca sa să fie luată drept un compliment. De ce ai nevoie de pe acum de un moştenitor?

Merrymont zâmbi uşor maliţios.

— Nu fiindcă aş vrea să-ţi ofer supremă satisfacţie de a mă vedea mort, nepoate, dar când va veni ziua aceea – peste mulţi ani, poate – totul trebuie lăsat în ordine. Îşi întoarse privirea spre Gloriana, de această dată cu tandreţe nedisimulată. Iar tu, milady, cu frumuseţea, curajul şi loialitatea faţă de omul pe care îl iubeşti, ai fi oriunde cea mai potrivită stăpână.

Gloriana nici nu se gândea să-i mulţumească. Îl privi îmbujorată şi se duse lângă Dane.

El o prinse de talie şi se îndreptară spre locul unde îi aştepta Peleus. O ajută să încalece, apoi se urcă şi el luând hamurile într-o mână, cu cealaltă ţinând mânerul sabiei.

— Spune-mi, zise unchiul privind în sus spre nepot – cum te vei numi atunci când şi Gareth şi eu vom muri şi vei rămâne stăpân peste cele mai mari moşii din ţinut? Hadleigh sau Merrymont?

— Kembrook, răspunse calm Dane. Apoi se

îndreptară spre porţi şi nimeni nu încercă să-i oprească pe cei doi stăpâni când ieşiră din castel, în sfârşit împreună, pentru totdeauna.

Epilog

Kembrook Hall, câteva luni mai târziu…

Urletele furioase ale micuţului Arie St. Gregory, cel care într-o zi avea să devină al şaselea baron de Kembrook şi moştenitorul cetăţilor Merrymont şi Hadleigh, răsunară puternic pe micul coridor din faţa camerei din turn. Dane, care aproape întreaga dimineaţă şi-o petrecuse acolo, plimbându-se agitat, se repezi la uşa camerei, dar fu de îndată oprit de Merrymont şi Gareth. Edward ar fi trebuit să se afle şi el acolo, dar de-abia se căsătorise cu Mariette de Troyes şi tocmai plecaseră în călătorie de nuntă la Londra.

— Lasă femeilor răgazul să-şi termine treaba, băiete, îl sfătui Gareth pe un ton blând, dar ţinându-l strâns de braţ. Astea-s probleme femeieşti şi te vor chema ele la timpul potrivit.

Dane era nerăbdător; fireşte, voia să-şi vadă copilul dar, şi mai mult, abia aştepta să se uite la Gloriana, să se asigure că se simţea bine – că nu murise pentru a da naştere unui St. Gregory vânjos, aşa cum se întâmplase cu mama sa.

— Gloriana…!

— … este rezistentă, sfârşi Merrymont în locul lui. De când se luptaseră ultima oară, Dane şi bărbatul mai în vârstă deveniseră, oarecum, apropiaţi.

După un timp, care lui Dane îi păru o veşnicie, uşa grea se deschise şi Elaina apăru ca din neant, zâmbindu-i lui Kembrook.

— Intră, milord. Soţia şi fiul tău te aşteaptă.

Dane se smulse de lângă Merrymont şi Gareth şi dacă Elaina nu i s-ar fi ferit din drum ar fi îmbrâncit-o în graba lui de a ajunge mai repede la Gloriana şi la copil.

Gloriana stătea întinsă în patul mare, în care petrecuseră atâtea clipe fericite, cu părul despletit,

pieptănat, dar umed din cauza efortului, cu pielea strălucind. Ochii ei verzi sclipeau de mândrie când văzu privirea înlăcrimată a lui Dane.

Ţinea în braţe copilul înfăşat deja, roşu la faţă, urât şi gras ca un purceluş.

Gloriana râse când îi văzu mutra şi radie de fericire când el se aplecă să o sărute pe frunte, întotdeauna reuşise să-i citească gândurile şi data aceea nu făcea excepţie.

— Nu fi îngrijorat, iubitule. Într-o zi va fi la fel de frumos ca tine.

— Ţi-a făcut vreun rău? şopti Dane. Cu multă vreme în urmă conveniseră că va fi băiat şi că se va numi Arie, în onoarea unui brav strămoş al neamului St. Gregory, dar nici temerile sale cele mai sumbre nu îl pregătiseră să dea ochii cu micuţa brută rotofeie.

Gloriana mângâie cu tandreţe capul acoperit cu puf al copilului.

— Arie n-a făcut altceva decât să se nască, spuse încet, cu voce obosită. Moaşa zice că sunt rezistentă şi mai pot avea copii pe care îi voi naşte mult mai uşor.

De parcă ar fi atins o relicvă divină sau o bucată din Crucea Sfântă, Dane atinse uşor cu degetul obrazul bucălat al fiului său.

— Nici nu credeam că am să ajung vreodată să trăiesc această zi.

Gloriana întinse mâna liberă şi îşi trecu degetele delicate prin părul lui zbârlit.

— De ce stai atât de încordat, milord? îl tachină ea. Mi se pare mie sau ţi-ai luat în serios rolul de tătic?

Ochii lui Dane se umplură de lacrimi de uşurare, fericire şi dragoste.

— Niciodată nu mi-a fost atât de frică, îi mărturisi el când rămaseră singuri în camera din turn care cândva le fusese temniţă.

— Nu ţi-am spus până acum că pot duce o sarcină la bun sfârşit şi multe altele, Dane St. Gregory?

— Te-am auzit ţipând, spuse el, şi amintirea îl făcu să se înfioare. Mai auzise urlete de durere şi în alte împrejurări, dar niciunul nu îl impresionase atât de puternic ca strigătele ei. În faţa uşii uriaşe şi el şi trebuise să fie potolit.

— E normal să ţipi, fiindcă durerile sunt mari, dar te şi uşurează mai bine ca orice altceva.

El îi luă mâna şi îi sărută degetele unul câte unul.

— Decât să te văd suferind, aş lua toată această corvoadă pe umerii mei.

Ea chicoti şi în ochi îi apărură sclipiri jucăuşe.

— Nu s-a născut încă bărbatul care să poarte un copil în pântece. Asta îi e dat femeii.

În uşă se auzi o bătaie uşoară şi intră Lady Elaina.

— A sosit doica. Să i-l duc pe Arie până nu începe din nou să urle?

Gloriana surâse şi încuviinţă, deşi nu ar fi vrut să se despartă de fiul său. În câteva zile, îi explicase lui Dane, va avea şi ea lapte şi îşi va putea hrăni singură copilul, aşa cum citise într-una din cărţile moderne pe care le ţinea ascunse.

Îi făcu semn lui Dane să se aşeze lângă ea şi el se întinse peste aşternuturi, având grijă să nu o lovească şi strângând-o în braţe cu tandreţe.

— De multe ori mă întreb de ce Dumnezeu mi-a dat tocmai mie norocul să te cunosc. Nu te merit.

Gloriana îl sărută pe frunte, aşa cum îşi sărutase fiul cu câteva minute în urmă şi Dane se desfătă cu mângâierile ei. Deşi n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului, era un copil mare căruia îi plăcea să fie răsfăţat şi nu era exclus să devină puţin gelos pe fiul său, pe care de altfel îl adoră deja, că de atunci încolo vor trebui să împartă acele clipe intime oferite de Gloriana. Bărbatul din el, firește, prefera actul sexual, dar va mai trece o vreme până ce ea se va simţi în stare să o facă, dar asta nu conta prea mult.

El o simţi mai mult decât o văzu încruntându-se lângă

tâmpla lui.

— Ce te frământă, Gloriana?

— Acum că ţi-am oferit un moştenitor îţi vei lua o amantă?

Dane se ridică într-un cot, uimit şi puţin ofensat.

— Ce întrebare mai e şi asta? Nu ţi-am spus de mii, ba de milioane de ori că te iubesc mai mult decât orice pe lume?

Ea îl privi curajoasă, dar cu ochii înlăcrimaţi.

— Şi Gareth o iubeşte la fel de mult pe Elaina, dar o ţine pe Annabel în căsuţa de lângă lac.

— Gareth o venerează pe Elaina că sfinţii pe Dumnezeu, nu ca bărbatul care îşi adoră soţia. Nu-ţi voi fi necredincios, Gloriana. Ţi-o jur pe sufletul primului nostru copil şi al celor care se vor mai naşte.

Ea oftă, se ghemui mai bine lângă el şi curând adormi.

Dane rămase întins, ţinându-şi soţia în braţe până ce ea se trezi câteva ore mai târziu, fiindcă nu voia ca atunci când urma să deschidă ochii să vadă că plecase.

Gloriana îi zâmbi şi el o sărută uşor pe buze.

— Nu m-ai părăsit.

— Şi nici n-am s-o fac vreodată, îi promise el.

Arie avea opt săptămâni când Gloriana îi mută leagănul din camera din turn într-una aranjată special pentru el, pentru a fi sub permanentă supraveghere a credincioasei Judith şi a lisei, iscusita doică adusă din sat.

În ziua aceea Dane ieşise la vânătoare cu Merrymont şi cu Edward, însoţiţi de câţiva soldaţi.

Vremea era frumoasă şi însorită. Gloriana voia să-şi termine treburile înainte de sosirea lui spre seară.

Cu ajutorul slujnicelor de la bucătărie, mătură camera şi acoperi podeaua cu stuf proaspăt. Salteaua fu golită şi umplută la loc cu ierburi aromate, iar lămpile lustruite, aşternuturile schimbate şi pentru foc fuseseră aduse lemne.

Soarele era spre apus când din bucătărie fu adusă

cadă şi umplută cu apă fierbinte şi parfumată. Pe masa din centrul camerei fuseseră aşezate bucăţi de friptură rece, brânzeturi şi fructe.

În sfârşit, Gloriana trimise toată lumea afară şi rămase într-o cămăşuţă vaporoasă. Părul pieptănat îi cădea pe umeri aşa cum îi plăcea lui Dane.

Îi auzi paşii pe scări şi simţi o uşoară împunsătură în inimă, cu care deja se obişnuise. Inima i se opri în piept când el rămase în prag, ghicind imediat rostul atâtor schimbări şi mutări.

Dane îşi scoase sabia de la brâu, închise uşa privind-o pe Gloriana într-un fel care o făcea să se simtă frumoasă ca o zeiţă. Sub materialul subţire al cămăşii îşi simţi sfârcurile întărindu-se, la gândul că vor hrăni un bărbat nu un copil.

— Pentru tine m-am îmbăiat, milord, spuse ea înclinându-şi uşor capul, într-un gest de supunere şi mândrie totodată, pentru că deşi ştia că alt bărbat nu-i va fi vreodată stăpân, se bucura să-l servească doar pe acesta.

— Şi eu vreau neapărat să fac o baie, zise el cu voce răguşită de emoţie. Dar nu numai atât, milady.

Gloriana se apropie de el şi-i desfăcu cingătoarea de la brâu, apoi îi scoase tunica, trăgându-i-o peste cap şi înainte de a-i dezlega şireturile de la pantaloni îşi trecu palmele peste pieptul lui frumos pe care se vedeau cicatricile unor vechi răni.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el.

— Am dovada, spuse Gloriana cuprinzându-i penisul în palmă.

Dane gemu când ea îşi trecu degetul peste vârful umed.

— Mai întâi faci baie, spuse ea încet şi îi dădu drumul făcându-l să geamă din nou.

Fu cuminte până intră în apă.

— Vino încoace, nevestico, spuse el, şi luând-o de mijloc o trase lângă el în cadă.

Sărutarea lui o înfierbântă şi se lipi de pieptul lui, la fel de nerăbdătoare ca şi el. Căzură în genunchi în acelaşi timp, şi Dane întrerupse sărutul doar pentru a-i scoate cămaşa pe care o aruncă într-o parte.

Îi muşcă uşor lobul urechii, gâtul, sânii, excitând-o şi făcând-o să geamă de plăcere. În acelaşi timp ea îi spăla penisul care zvâcnea, cu săpun plăcut mirositor, pregătindu-l pe Kembrook pentru a o cuceri.

— Nu te pot aştepta, iubito, mormăi el, în vreme ce Gloriana îl freca, excitându-l cu fiecare mişcare.

— Trebuie, zise ea şi se aplecă luându-l tot în gură.

Dane ţipă înăbuşit şi îi cuprinse capul în palme.

Triumfătoare şi plină de pasiune era stăpâna de la Kembrook Hall în vreme ce îşi satisfăcea soţul.

N-ar fi vrut să se oprească dacă Dane n-ar fi pus capăt plăcerii trăgând aer în piept înainte de a vorbi.

Cu pricepere, îi atinse cuibul feminităţii şi o găsi pregătită.

— Te rog, nu mă face să mai aştept, o imploră el.

— Nici eu nu mai pot aştepta, zise ea.

Dane îi cuprinse şoldurile în palme, o ridică deasupra apei, şi când o lăsă uşor în jos, o penetră, încet şi fără grabă.

La început se mişcară încet, ritmat, cu trupurile ude de apă care clipocea în jurul lor.

Gloriana plutea de fericire; tânjise după aceste clipe cu mintea, sufletul şi trupul. Când se lăsă pe spate şi Dane îi linse sfârcurile îşi înteţiră ritmul şi apa dădu afară din cadă.

Dane şi Gloriana atinseră punctul satisfacţiei maxime în acelaşi timp şi căzură unul în braţele celuilalt tremurând de efort. Când, în sfârşit, putu să vorbească, Gloriana îşi ridică faţa spre soţul său.

— Te iubesc, Dane St. Gregory, acum şi pentru totdeauna.

El o sărută.

— Şi eu te iubesc, spuse el.

Şi încă mai sunt împreună.

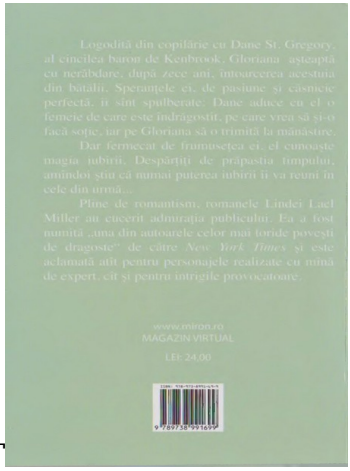
Logodită din copilărie cu Dane St. Gregory, al cincilea baron de Kenbrook, Gloriana așteaptă cu nerăbdare, după zece ani, întoarcerea acestuia din bătălii. Speranțele ei, de pasiune și căsnicie perfectă, îi sînt spulberate: Dane aduce cu el o femeie de care este îndrăgostit, pe care vrea să și-o facă soție, iar pe Gloriana să o trimită la mănăstire.
Dar fermecat de frumusețea ei, el cunoaște magia iubirii. Despărțiți de prăpastia timpului, amîndoi știu că numai puterea iubirii îi va reuni în cele din urmă...
Pline de romantism, romanele Lindei Lael Miller au cucerit admirația publicului. Ea a fost numită „una din autoarele celor mai torride povești de dragoste" de către *New York Times* și este aclamată atît pentru personajele realizate cu mînă de expert, cît și pentru intrigile provocatoare.
www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00

SFÂRŞIT